

“Tĩnh Dương ca, em bị thương anh có thể giúp ta bôi thuốc không?”

“Làm sao bị thương?”

“ Tay của em bị thương.”

Lục Tĩnh Dương nhìn ngón trở nhỏ nhỏ ngắn ngắn trắng nõn kia có một đạo nhọt nhạt hồng ngân, có chút bật cười. Đây là bị thương cái gì? Tiểu cô nương ngón tay thẳng tắp chờ hắn giúp nàng “xử lý” miệng vết thương, hắn cũng không buồn cười nàng.

“Hảo, anh giúp em băng bó.”

Tiểu cô nương tên Hà Nhược Hình, năm nay năm tuổi, mùa thu năm trước trở thành hàng xóm nhà bọn họ, có lẽ bởi vì cô cùng chú chỉ có một đứa nhỏ là nàng, bởi vậy nàng cơ hồ mỗi ngày đều chạy sang nhà bọn họ, nhưng cũng thực kỳ quái, hắn lớn hơn nàng hai tuổi so với nàng lớn hơn không được bao nhiêu, nhưng nàng chỉ thích dính lấy hắn, vừa thấy hắn liền ngây ngô cười, bộ dáng khờ khạo đáng yêu.

Lục Tĩnh Dương cầm khối băng dán, dán tại ngón trở nhỏ nhỏ của nàng.

“Cảm ơn Tĩnh Dương ca.” Khuôn mặt thanh tú non nớt nhỏ nhắn cười đến thập phần đáng yêu.

Hắn sờ sờ đầu của nàng: “Đừng khách khí.”

Lại một năm nữa.

“Tĩnh Dương ca, hôm nay La Khả Nghi nói nàng thích Lưu Chí Tường học lớp chúng ta, nàng muốn làm bạn gái của hắn, Tĩnh Dương ca, ta thích người, ta có thể làm bạn gái người không?”

Tiểu Nhược Hình thường nhắc tới La Khả Nghi, hai người là đồng học khi nàng còn ở vườn trẻ, tiểu bằng hữu nói đến người yêu, bất quá làm cho hắn nhớ tới kỷ niệm khi còn ở vườn trẻ của mình, một nữa đồng học nữ trong lớp đều từng làm qua bạn gái hắn.

Vì thế hắn sờ sờ đầu của nàng. “Nhưng Tĩnh Dương ca ca đã có bạn gái.”

“Cái gì? Anh đã có bạn gái!” Nghe được Tĩnh Dương ca ca đã có bạn gái, tiểu Nhược Hình vẻ mặt khổ sở. “Nhưng người ta muốn làm bạn gái của Tĩnh Dương ca.....”

Lục Tĩnh Dương đã có thói quen nhìn nhìn nha đầu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn ngây ngô cười, thấy bộ dáng khờ lóc khổ, hắn nhất thời không quen. “Đừng khổ sở như vậy, cho em làm bạn gái muội muội của Tĩnh Dương ca có được không?”

“Bạn gái muội muội?”

“Đúng, em là bạn gái muội muội của Tĩnh Dương ca.”

Tuy rằng nàng không hiểu lắm từ bạn gái muội muội, nhưng nàng biết

Tĩnh Dương ca đã đáp ứng cho nàng làm bạn gái hắn, làm cho nàng vui vẻ không thôi.

Thân hình nho nhỏ ở trong lòng hắn làm nũng. “Cám ơn Tĩnh Dương ca, người thích Tĩnh Dương ca nhất.”

Hắn hôn lên trán của nàng. “Anh cũng thích tiểu Nhược Hình.” Thật sự là muội muội đáng yêu.

Lại một năm nữa.

“Tĩnh Dương ca, ta nói với người, mẹ ta nói buổi chiều sẽ dẫn ta đi uốn tóc, so với oa nhi uốn cườn như vậy rất được.”

“Người muốn đi uốn tóc?”

“Àn. Tĩnh Dương ca không vui sao?”

Lục Tĩnh Dương nhìn tiểu Nhược Hình, tuy rằng nàng không phải tiểu cô nương xinh đẹp tựa búp bê như mọi người nói. Nhưng bộ dạng công tịnh tịnh, ngũ quan khéo léo cẩn thận, gương mặt nhỏ nhắn hé ra thanh tú hắn là có vẻ thích hợp thẳng.

Hắn thân thủ sờ mái tóc dài tinh tế của nàng, chất phát mềm mại phi thường, “Ta cảm thấy người như vậy là tốt lắm, thức đáng yêu, nóng đứng lên hắn là khó coi!”

Nghe được Tĩnh Dương ca nói nàng uốn tóc thực khó coi, Hà Nhược Hình lập tức chạy về nói với mẹ nàng không uốn tóc nữa.

Lại một năm nữa.

“Tĩnh Dương ca, về sao ta lớn lên có thể làm tân nương của người không?”

“Cái gì?” Lại là một vấn đề làm cho người ta muốn cười. “Người có biết làm tân nương là có ý gì không?”

“Ta biết!” Gương mặt phấn nộn nho nhỏ dùng sức gật đầu. “Nếu ta là tân nương của Tĩnh Dương ca, ta đây sẽ cùng Tĩnh Dương ca vĩnh viễn ở cùng một chỗ, sẽ không bao giờ tách ra. Tĩnh Dương ca người là ơn, cho ta làm tân nương của người, được không?”

“Ai nói với người những lời này?”

“Mẹ nói.” Hà Nhược Hình thành thực trả lời. “Ngày hôm qua mẹ mang ta đi tham dự hôn lễ của biểu tỉ, mẹ nói biểu tỉ là tân nương xinh đẹp của biểu tỉ phu, về sau bọn họ nhất định sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ta cũng muốn cùng Tĩnh Dương ca vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ta muốn làm tân nương của Tĩnh Dương ca, có thể chứ?”

Xem vẻ mặt có thực sự hỏi cũng không được của nàng, làm cho người ta không thể cự tuyệt, dù sao nàng vẫn là một đứa nhỏ, có thể hôm nay nói ngày

mai sẽ quên liền.

Bởi vậy, Lục Tĩnh Dương yêu thương gặt đầu. “Hảo, sau khi lớn lên làm tân nương của Tĩnh Dương ca.”

Hà Nhược Hình, tám tuổi, ở trong nhật ký viết lên nguyện vọng lớn nhất: “Làm tân nương của Tĩnh Dương ca.” (Chys: =]] lần này hết chôi)

Hà Nhược Hinh sau khi tan ca, trên mặt mang hung phấn đuổi tới một nhà hàng cao cấp Tây Thính.

Nàng cúi đầu nhìn xuống đồng hồ trên tay, sau khi tan làm nàng liền lập tức lao ra khỏi văn phòng, nhưng vẫn là so với thời gian ước định thời gian đã muộn vài phần, hy vọng Tĩnh Dương ca sẽ không phải đợi thật lâu.

Bởi vì cúi đầu xem đồng hồ, cho nên Hà Nhược Hinh cũng không có chú ý tới phía trước có một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang từ cửa chính đẩy cửa đi ra nhà ăn, bởi vậy làm nàng đâm sầm vào đối phương, thật hoảng sợ, còn trọng tâm không vững ngã về phía sau rồi ngã xuống, may mắn đối phương đúng lúc thân thủ giữ nàng lại.

“Cần thận!” Nam nhân trẻ tuổi phi thường đón lấy nàng, xem nàng đứng vững mới buông tay ra.

Đụng vào người còn được cứu, Hà Nhược Hinh vì chính mình không cẩn thận hướng đối phương giải thích, “Tiên sinh, thực xin lỗi, ta là không chú ý xem phía trước, thật sự thực có lỗi.”

Thấy rõ ràng diện mạo của cô gái trước mặt, bộ dáng ngọt ngào thanh tú đáng yêu làm cho nam tử trẻ tuổi đáy mắt có một chút thương thức, hẩn nhìn nàng, sau đó nở nụ cười. “Người nên giải thích là ta, nữ nhân phải được ưu tiên, ta hẩn là nên chờ người ra trước rồi mới đi ra.”

Rõ ràng là nàng không đúng, nhưng đối phương lại ngược lại hướng nàng giải thích, làm cho Hà Nhược Hinh càng thêm ngỡ ngàng. “Không phải là lỗi của người, là ta vừa mới cúi đầu xem đồng hồ mới có thể đụng vào người, thật sự đúng không dậy nổi.”

“Ta hướng người giải thích, người lại hướng ta giải thích, như vậy chúng ta huề nhau, không cần nói ai có lỗi.” Nam tử trẻ tuổi sang sảng cười.

Nghe được đối phương nói như vậy, Hà Nhược Hinh cũng cười.

Cô gái cười rộ lên càng thêm ngọt ngào đáng yêu. “Người là tới nơi này tìm bằng hữu...” Nam tử trẻ tuổi định tiến thêm một bước làm quen cô gái ngọt ngào trước mắt, không ngờ lời nói bị nam nhân cao lớn anh tuấn phía sau xuất hiện đánh gãy.

“Phát sinh chuyện gì?”

Nghe được thanh âm quen thuộc truyền đến, Hà Nhược Hinh quay đầu, tiếng nói ôn nhu trong veo hô: “Tĩnh Dương ca.”

Lục Tĩnh Dương mắt nhìn người đang cùng nàng nói chuyện, sau đó hướng nàng đi tới, bàn tay to mang hàm xúc ý tứ bảo vệ, hoặc giống như là cố ý hướng đối phương biểu thị công khai không được tiếp cận tiểu Nhược Hinh của hẩn, vây quanh nàng nhỏ bé xinh đẹp, hỏi: “Nhược Hinh, làm sao

vậy?”

Đôi với vòng tay ôm vững chắc của Tĩnh Dương ca, Hà Nhược Hình đã tập mãi thành thói quen. “Ta mới vừa rồi không cần thận đụng vào vị tiên sinh này.”

“Phải không?” Thu lại ánh mắt, con người đen lạnh lùng nhìn nam tử trẻ tuổi, sau đó tầm mắt lại lần nữa trở lại trên người nàng. “Vậy người có cùng người ta giải thích không?”

“Ân, đã giải thích.” Giống như một đứa nhỏ nghe lời đang được hỏi đáp, nàng gật đầu liên hồi.

“Nếu đã hướng người ta giải thích thì tốt rồi.” Lục Tĩnh Dương dặt bàn tay nhỏ bé của nàng, ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn lại nam tử kia. “Chúng ta đi vào.”

“Hảo.” Được đôi tay ôn nhu cầm lấy, Hà Nhược Hình cười đến ngọt ngào theo hắn cùng nhau đi vào nhà ăn.

Nhìn theo cô gái làm cho chính mình sinh ra cảm giác tâm động ngọt ngào đang đi vào nhà ăn, người đàn ông trẻ tuổi tuy rằng muốn mở miệng gọi nàng lại, bởi vì hắn thật muốn làm quen với nàng, nhưng thẳng cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất sau cánh cửa, hắn lờ dờ nói như bị chặn lạ ở yết hầu, chung quy cũng không nói được tiếng nào.

Bởi vì hắn bị người được cô gái ngọt ngào kia gọi là “Tĩnh Dương ca” Con người đen lách kia lợi hại cùng ánh mắt bá đạo chấn trụ, xuyên thấu qua ánh mắt, nam nhân kia thực rõ ràng là muốn cảnh cáo hắn, đừng nghĩ tiếp cận cô gái của hắn.

Kỳ thật nam nhân kia cảnh cáo hắn mặc dù cũng có tác dụng uy hiếp, nhưng chân chính làm cho hắn không thể đem lời nói ra, là thái độ của cô gái, từ khi “Tĩnh Dương ca” của nàng xuất hiện, trong mắt nàng cũng chỉ có hắn, ngay cả lúm đồng tiền giống như đoá hoa nhỏ khi nàng mỉm cười ngọt ngào cũng là vì nam nhân kia mà xuất hiện, mà hắn tựa như chỉ là người qua đường giáp át binh tiểu nhân vật. (minnamin: cái này ý nói là nhân vật phụ chả liên quan, hehe)

Ai! Thật sự là đáng tiếc.

Vừa mới rồi hắn thật sự có một khắc cảm giác như bị kia cô gái cấp điện, bởi vì nàng đúng là kiểu người mà hắn thích, ngọt ngào, đáng yêu, hồn nhiên, làm cho người ta muốn bảo hộ yêu thương nàng. (minnamin: nhưng anh không phải là kiểu mà người ta thích a.. Chys =)))

Nhưng hắn nhìn ra được là, cô gái kia thực sự rất yêu “Tĩnh Dương ca” của nàng.

Mà người kia, tuy rằng giống nhau đều mặc tây trang, nhưng “Tĩnh Dương ca” thoát nhìn khí vũ phi phàm, như là tinh anh trong tinh anh, thân hình cao lớn đầy đủ, hơn nữa còn bày ra khí thế lạnh lùng bức người, làm cho người ta không dám lỗ mãng, sau đó không thể không cúi đầu nhận thua, hẳn thật sự so ra kém người ta. (Dương ca *vênh mặt*, chứ sao nữa, bằng loại người mà cũng dám so sánh với ta ư, kiếp sau còn không có cửa đâu)

Mặc dù có điểm không cam lòng, nhưng cô gái kia cùng “Tĩnh Dương ca” xác thực thực xứng đôi, chỉ có thể nói hẳn hẳn gặp nàng quá trễ.

Nếu ngày nào đó bọn họ lại lần nữa gặp mặt, mà cô gái kia không có cùng “Tĩnh Dương ca” của nàng cùng một chỗ nữa, như vậy hẳn nhất định phải lập tức theo đuổi nàng, sẽ không lại để sai lỡ dịp cơ hội.

Người thanh niên trẻ tuổi nghĩ như vậy, nhưng trong chốc lát lại cô tự nở nụ cười. Hẳn chỉ sợ sẽ không còn khả năng sẽ có cơ hội đi, dù sao cũng không có người ngốc đến nỗi buông ra một cô gái thuần khiết đáng yêu như vậy đâu. (Chys: Chỉ tại anh xui, mỗi lần gặp mặt đều bị Dương ca phá hư =]])

Hắn quay đầu mắt nhìn nhà ăn, cười cười sau đó rời đi.

Lục Tĩnh Dương cùng Hà Nhược Hình tiến vào nhà ăn, bởi vì trước đó đã đặt bàn trước, bởi vậy có một nữ phục vụ sinh dẫn bọn họ đi hướng bàn của khách quý đã đặt trước.

“Về sau đi đường không cần hấp tấp như vậy, phải cẩn thận một chút, biết không?” Lục Tĩnh Dương đối với việc vừa mới không cần thận đụng vào người khác của Hà Nhược Hình ân cần dạy bảo.

“Vâng, ta biết rồi.” Nàng ngọt ngào cười.

Hắn ra vẻ tức giận. “Ta là đang mắng người, cư nhiên còn cười được.”

“Ta chỉ biết Tĩnh Dương ca là quan tâm ta thôi.” Trên khuôn mặt phản nộ ý cười thêm lớn.

“Còn có, nếu đã hướng đối phương giải thích là tốt rồi, không cần cùng đối phương lại nói chuyện nhiều làm gì, đối với những người nhàm chán đến gần phải biết rằng cự tuyệt, hiểu không?” Nhớ tới người đàn ông trẻ tuổi vừa mới cùng Nhược Hình nói chuyện kia, hẳn nhìn ra được là đối phương tầm mắt vẫn luôn đặt ở trên người Nhược Hình, nếu không phải hẳn xuất hiện xuất hiện đúng lúc, tiểu tử kia khẳng định muốn làm cái gì đó.

“Đến gần?” Hà Nhược Hình không hiểu tại sao lại có chuyện đến gần ở đây.

“Giống như vừa mới như vậy chính là đến gần.” Nhược Hình nàng đơn thuần bề ngoài, tâm tư cũng là phi thường đơn thuần giống nhau. “Tóm lại, đừng tìm nam tử xa lạ nói chuyện là được rồi, phải biết bảo hộ chính mình.”

Tuy rằng không hiểu vì sao lại không được cùng nam nhân khác nói chuyện, dù sao đối phương chỉ là lễ phép hướng nàng giải thích, nhưng nàng sẽ không làm cho Tĩnh Dương ca mất hứng, nếu hắn không thích nàng cùng người khác nói chuyện, như vậy nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Bởi vậy nàng gật đầu. “Được, ta đáp ứng về sau không cùng người xa lạ nói chuyện.”

Đối với Hà Nhược Hình nghe lời, Lục Tĩnh Dương vừa mới rồi vẫn cảm thấy không khỏi hờn giận, tuần nhan giờ mới có ý cười, hắn sủng ái xoa xoa đầu nàng (minnamin: nguyên văn là sờ soạng đầu nàng a, nghe đen tối quá). “Thực nghe lời, như vậy mới là em gái ngoan của anh.”

Lúc này hai người đã tiến vào bàn được đặt trước, bởi vậy Lục Tĩnh Dương cũng không có thấy sau khi Hà Nhược Hình nghe thấy từ “muội muội ngoan” xong, trên mặt lộ ra chua xót.

Bất quá Hà Nhược Hình rất nhanh liền áp chế nội tâm thực khó chịu kia, sau khi ngồi xuống nàng miễn cưỡng khởi động một chút đạm cười, không cho Tĩnh Dương ca nhìn thấu cái gì, nàng sẽ không làm cho Tĩnh Dương ca cảm thấy có áp lực gì.

Vài năm nay Tĩnh Dương ca bên người vẫn có bạn gái, mà nàng thủy chung vẫn chính là em gái, nhưng là nếu hắn muốn nàng làm em gái ngoan của hắn, như vậy nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cầu có thể được mãi ở bên người hắn, cứ việc chua xót tràn đầy trong ngực, nhưng là nàng thực thỏa mãn, đặc biệt là hai năm trước hắn trở thành tổng giám đốc của công ty điện tử Hoa Tín của nhà mình, sau đó cũng theo Lục gia đại trạch chuyển ra ngoài, muốn gặp được Tĩnh Dương ca sẽ không dễ dàng.

Trước đây một thời gian Tĩnh Dương ca đã gây ra chuyện xấu rất lớn, truyền thông khắp báo đưa tin hắn sẽ có thể cùng bạn gái mới kết giao mấy tháng trước An Kỳ Kỳ kết hôn nhanh chóng. An Kỳ Kỳ trước kia là cái người mẫu, không lo mô đen sau mở hai cửa hàng trang phục tinh phẩm, cũng bắt đầu làm nhà thiết trang phục, hơn nữa trọng yếu nhất là, nàng bộ dạng rất được.

Còn nhớ rõ khi đó làm nàng xem báo đưa tin thì khổ sở khóc, ngay cả cha mẹ nàng đã muốn di dân đi Tân Gia Pha đều gọi điện thoại riêng trở về quan tâm nàng. Mẹ nàng bởi vì năm gần đây thờ hờn hển nên bệnh càng thêm nghiêm trọng, bởi vậy một năm trước cha mang mẹ di cư đến chỗ nhiệt đới Tân Gia Pha, để cho mẹ hảo hảo dưỡng bệnh.

Tuy rằng mẹ nàng bởi vì không đành lòng thấy nàng vẫn tiếp tục đơn phương yêu mến Tĩnh Dương ca, bởi vậy muốn nàng tốt nghiệp đại học xong

sẽ chuyển đến Tân Gia Pha sống, nhưng là nàng vẫn lựa chọn ở lại Đài Loan, bởi vì nàng không muốn rời xa Tỉnh Dương ca, mặc kệ như thế nào, cho dù là em gái cũng tốt, nàng đều muốn được ở bên cạnh hắn, nàng chính là như vậy thương hắn, không thể tự kèm chế.

Không nghĩ tiếp tục suy nghĩ linh tinh nữa, nàng thu hồi tâm tư, khó có thể cùng Tỉnh Dương ca ăn cơm, nàng không muốn phá hỏng giờ phút này hảo tâm tình, bởi vậy nàng cúi đầu xem thực đơn.

Lục Tỉnh Dương nhìn Hà Nhược Hình còn đang thật sự xem thực đơn bộ dáng, mỉm cười.

Ồ trong mắt hắn, Nhược Hình là người em gái mà hắn thương yêu nhất, bởi vậy hắn không có khả năng cưới nàng làm vợ.

Buổi tối hôm nay hắn sở dĩ thận trọng như vậy mời nàng ăn bữa tối, nguyên nhân ở chỗ giữa trưa bà nội hắn gọi điện thoại đến nói...

“Bà nội, con đã cùng nội nói qua rất nhiều lần rồi, con sẽ không cùng Nhược Hình kết hôn.”

“Vì sao? Mọi người biết nó đều nói Nhược Hình thực thích ngươi, hơn nữa các ngươi từ nhỏ hai người tình cảm cũng rất tốt, ngươi cũng rất đau nàng không phải sao?”

“Thương nàng cùng cưới nàng là hai việc khác nhau, ta yêu thương Nhược Hình đó là bởi vì ta luôn coi nàng là em gái, là là em gái! Nội nghe không hiểu ý tứ này sao?” Nhà bọn họ không người nào không thích Nhược Hình.

“Báo chí gần đây thường đưa tin nói, gần đây nhất con cùng một người tên là cái gì An Kỳ Kỳ mô đen quan hệ rất thân mật, còn nói cái gì tùy thời đều có khả năng kết hôn tía chớp, là thật sao? Ngươi là bởi vì nàng mà không nghĩ đến cưới Nhược Hình sao?”

“Bà nội, chuyện tình cảm và hôn nhân của con nội làm ơn cho con chính mình xử lý cùng quyết định.”

“Ta nói cho con biết, ta không đáp ứng ngươi cưới cái gì mô đen kia, ảnh chụp thoát nhìn tuyệt không hiện thực thông minh, nàng không thích hợp với ngươi, ta muốn ngươi cưới Nhược Hình, nàng đã sắp tốt nghiệp đại học, ta hy vọng ngươi mau chóng đem nàng cưới vào cửa, làm cho Nhược Hình chân chính trở thành thành viên nhà chúng ta.”

“Bà nội.”

“Ta tính muốn con mời gì thúc bọn họ gần nhất có rảnh trở về Đài Loan một chuyến.”

“Bà nội, nội muốn gì thúc cùng quê di bọn họ hồi Đài Loan làm cái gì?”

“Đương nhiên là để thương lượng về hôn sự của con cùng Nhược Hinh, được rồi, ta gác điện thoại đây, con đi lo việc của con đi.”

Nhớ tới chuyện bất đắc dĩ hồi trưa, Lục Tĩnh Dương hơi nhíu mày lại.

Hắn không phải là lần đầu tiên có kết giao bạn gái, trên thực tế hắn chưa bao giờ không có bạn gái bên người, lần này bà nội hắn sở dĩ thái độ tích cực như vậy muốn hắn trong thời gian ngắn nhất cưới Nhược Hinh, đại khái nguyên do là vì giới truyền thông gần đây có đăng tin hắn có thể cùng với bạn gái vừa mới quen biết mấy tháng An Kí Kí kết hôn nhanh chóng.

Kia chỉ là thông tin từ riêng phía báo chí, hắn thừa nhận chính mình là đng hẹn hò cùng An Kì Kì, bởi vì nàng bộ dáng thật xinh đẹp gợi cảm, hơn nữa cá tính lại tự nhiên hào phóng, hai người cùng một chỗ cảm giác thoải mái, nhưng là hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc cưới nàng, không, phải nói là trước mắt hắn hoàn toàn không có ý muốn kết hôn với bất kì ai.

Nhưng là muốn giải quyết vấn đề bà nội bức hôn, đồng thời cũng không muốn gì thúc bọn họ bay về Đài Loan một chuyến, bởi vậy hắn quyết định buổi tối hôm nay cùng Nhược Hinh đem sự tình thảo luận cho xong, tối nay sẽ cùng quay về nhà cũ, để nàng tự mình hướng bà nội hắn cự tuyệt hôn sự này.

Hắn từ nhỏ nhìn Nhược Hinh lớn lên, đau nàng sung nàng là vì nàng là một cô em gái đáng yêu, trong lúc đó không hề có tính yêu nam nữ, nhưng hai nhà lại đều hy vọng có thể kết làm thông gia, tuy nhiên hắn sẽ không cưới nàng làm vợ, bởi vì hắn không muốn mất đi một cô em gái đáng yêu như nàng, hắn tin tưởng Nhược Hinh cũng hiểu được điểm này. (minnamin: hix... cái lý luận của anh này kiểu gì vậy??Chys: về sau anh sẽ phải hối hận với kiểu lý luận này ^^)

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của Lục Tĩnh Dương, một nữ phục vụ khác tiến vào, nói rằng hắn có khách.

Đang lúc hoang mang vị khách này là ai, hắn thấy một thân ảnh cao cao đi vào đến. “Kì Kì?”

An Kì Kì cùng bằng hữu vừa lúc đang ở nhà này nhà ăn dùng cơm, vừa nãy mới thấy Lục Tĩnh Dương dẫn theo một cô gái diện mạo thanh tú trẻ tuổi đi vào nhà ăn, hai người vừa đi vừa nói chuyện, làm cho nàng thực kinh ngạc.

Tuy rằng không có nghe thấy bọn họ nói cái gì, nhưng hắn liên tiếp quay đầu cùng cô gái kia nói chuyện, biểu tình như là đang trách cứ, nhưng là ngay lập tức lại xoa xoa đầu cô gái, động tác thật là thân mật tự nhiên, nàng không thể nói rõ hai người bọn họ làm cho người ta cảm giác gì, nhưng tóm lại làm cho nàng đang là bạn gái đương nhiệm của hắn đương nhiên không vui.

Nội tâm tuy rằng đang phi thường hờn giận, nhưng An Kì Kì nàng cũng không phải là những nữ nhân tục tằng bình thường, loại chuyện khởi binh vãn tội nàng sẽ không làm.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp gợi lên một chút tươi cười gợi cảm, nàng hướng bạn trai anh tuấn đi tới, nửa đùa nửa thật nói: “Nhìn thấy em anh kinh ngạc như vậy, sẽ không phải là tại em phá huỷ chuyện tốt của anh đi, đại thiếu gia của em.” Nàng cúi đầu hôn lên hai má của bạn trai. (Minnamin: Oẹ...thế mà kêu không tục tằng đi..Chys: Nhưng by giờ anh lại thích kiêu nỳ mới chýt áh.)

Lục Tĩnh Dương cũng không có cự tuyệt nàng tính hôn môi, đối với điệu bộ đùa vui của nàng, hấn cười trừ. “Người làm sao lại ở đây?”

“Ta cùng vài bằng hữu tới đây dùng cơm.” An Kì Kì ngồi xuống vị trí bên cạnh hấn, mắt đẹp liếc tới cô gái trẻ tuổi. “Người còn không giúp ta giới thiệu một chút tiểu bạn gái đáng yêu của người sao?”

“Cái gì mà tiểu bạn gái, đừng nói với ta là đang ghen đấy.” Kì Kì cùng hấn đều là ba mươi tuổi, cùng Kì Kì kết giao có chỗ tốt, nàng thành thực lý tính, bởi vậy giống loại ghen này hấn coi như nàng là hay nói giỡn. “Để ta giới thiệu, đây là Nhược Hinh, Nhược Hinh, đây là An Kì Kì.” Lục Tĩnh Dương giới thiệu các nàng với nhau.

Việc nhìn thấy Tĩnh Dương ca cùng bạn gái hấn thân thiết là một chuyện vô cùng khổ sở với Nhược Hinh, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng nở một nụ cười yếu ớt cùng đối phương chào hỏi, “An tiểu thư, xin chào.”

“Nguyên lại người chính là tiểu muội muội nhỏ nhà hàng xóm mà Tĩnh Dương thường nhắc đến, quả nhiên là giống với lời nói của Tĩnh Dương, bộ dạng thật phi thường ngọt ngào đáng yêu.” An Kì Kì đôi môi bắt đầu tươi cười, nhiệt tình nói. “Nhược Hinh muội muội, ta có thể giống như Tĩnh Dương gọi người được không?”

“Có thể.” Hà Nhược Hinh không có phản đối.

“Nhược Hinh muội muội quả nhiên thực đáng yêu.” An Kì Kì hai tròng mắt xinh đẹp rất nhanh hiện lên một chút quý sắc.

Nàng đã sớm nghe qua về Hà Nhược Hinh này, trước khi nàng cùng Tĩnh Dương kết giao, nàng chợt có nghe thấy qua đại soái ca tổng giám đốc của Hoa tín trừ bỏ hai em trai, mặt khác cònn phi thường yêu thương một cô em gái hàng xóm ở nhà bên, vừa mới rồi nhìn thấy Tĩnh Dương che chở dắt tay nàng đi vào nhà ăn, thoát nhìn thật đúng là không phải yêu thương bình thường đâu.

Tuy rằng cũng mới cùng Tĩnh Dương kết giao không lâu, nhưng nàng có

bao nhiêu điều đã biết về hắn, hắn cũng không phải là người đàn ông nhiệt tình, cho dù nàng đã là người yêu của hắn, nhưng hắn chưa từng ở trường hợp công khai như vậy gắt gao nắm tay nàng.

Tuy rằng thực mắt húng, nhưng An Kì Kì trên mặt vẫn luôn bảo trì tươi cười, thấy họ lấy thực đơn, nàng nói: “Hai người còn không mau gọi đồ ăn sao? Ta thường tới nơi này ăn, Nhược Hình muội muội, hay để ta đề cử cho người thịt dê non này, mềm mại hương vị thực không sai được không?”

Đang lúc Hà Nhược Hình không biết nên cự tuyệt hảo ý của An Kì Kì như thế nào, Lục Tĩnh Dương liền thay nàng trả lời.

“Nhược Hình nàng không thích ăn thịt dê, cũng không thích ăn bít tết,” Hắn thực tự nhiên nói, nhìn thực đơn, “Anh nghe nói đồ ăn liền điếm hấp nướng bắc hải tôm he tốt lắm, Kì Kì, người thấy sao?”

Sau khi An Kì Kì nói nàng đã ăn rồi, Lục Tĩnh Dương hướng phục vụ gọi hai phần Tôm he bắc hải hấp nướng.

Sau khi phục vụ sinh rời đi, An Kì Kì hướng Hà Nhược Hình giải thích, “Nhược Hình muội muội, thật sự là thực có lỗi, ta không biết người không thích ăn thịt dê.”

“Không sao cả.” Lời giải thích của An Kì Kì, làm cho nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên, bởi vì không phải cô ấy sai, cô ấy lại không biết nàng không thích ăn thịt dê.

Nàng phát hiện An Kì Kì thật là một nữ nhân rất được, dáng người cũng tốt lắm, cá tính hào phóng sáng sủa, cùng Tĩnh Dương ca ngồi cùng nhau, cảm giác phi thường xứng đôi vừa lứa (nguyên văn: đấng đôi thương mắt), giờ phút này nàng cảm thấy Tĩnh Dương ca và nàng khoảng cách phi thường xa xôi, nàng đối với cảm giác như vậy cảm thấy thập phần sợ hãi.

“Nhược Hình muội muội, người vẫn đang là sinh viên sao?” An Kì Kì hỏi.

“Nàng ấy ba tháng trước đã tốt nghiệp đại học, hiện tại đang làm ở một tạp chí.” Lục Tĩnh Dương thay nàng trả lời, “Nếu làm ở tạp chí đó không quen, thì phải đến công ty ta làm, biết không?”

Trên thực tế khi Nhược Hình vừa tốt nghiệp, hắn liền muốn nàng đến Hoa Tín đi làm, bất quá nàng lựa chọn đến tạp chí của bạn tốt công tác, nói là học đến thì phải có chỗ dùng, bởi vì nàng học là hệ tin tức.

Hà Nhược Hình cười cười, không có đáp ứng.

“Người không cần mỗi lần không muốn trả lời liền ngây ngô cười, phải nhớ kỹ lời ta nói.”

“Ta biết rồi.” Biết rõ nàng không muốn trả lời mà còn hung dữ như vậy.

Nghe Lục Tĩnh Dương cùng Hà Nhược Hình đối thoại trong lúc đó, An Kì Kì phát hiện chính mình ngay cả một câu cũng không chen vào được. Càng đáng giận là, Tĩnh Dương đối với nàng là chính quy bạn gái cũng không tránh khỏi rất xem nhẹ đi!

Xem ra nàng nếu muốn trở thành tổng giám đốc phu nhân công ty điện tử Hoa Tín, không thể chỉ trông vào giới truyền thông cô ý thả ra một ít sóng gió là được, mà nàng cũng phải hảo hảo biết rõ ràng Tĩnh Dương cùng Hà Nhược Hình trong lúc đó là quan hệ, nói là huynh muội, nhưng là sau một hồi lại làm cho người ta cảm thấy không phải như vậy, hai người này trong lúc đó ăn ý cùng thân mật tựa hồ quá mức.....

Lúc này phục vụ đưa lên rau dưa hoa quả salad, ốc khô rau dưa nùng canh cùng đồ uống, Hà Nhược Hình thân thủ liền bỏ thêm đá vào đồ uống muốn uống, bởi vì nàng vừa mới một đường chạy tới nhà ăn, có điểm khát.

Không ngờ bị Lục Tĩnh Dương lên tiếng ngăn cản, “Còn chưa ăn cái gì trước, không cho phép người uống đồ uống lạnh.”

“Nhưng là.....” Nhìn đồ uống còn đầy, nàng còn đang muốn uống nói.

“Ngoan, uống trước canh.”

Đối với Lục Tĩnh Dương cấm Hà Nhược Hình uống đồ uống lạnh, An Kì Kì cảm thấy bất khả tư nghị, đặc biệt hấn ngữ khí sùng ái như vậy. “Mới trước đây mẹ em cũng là như vậy nói với em, nhưng hiện tại đã trưởng thành, hấn là không có vấn đề gì.”

“Không được, nha đầu kia từ nhỏ bụng thường không được tốt, hơn nữa nếu uống đồ uống trước khi ăn, như thế nàng sẽ lại chỉ ăn được một chút.” Nhược Hình từ nhỏ liền thường chạy sang nhà bọn họ, bởi vậy ở nhà bọn họ cùng nhau ăn cơm là chuyện thường, nha đầu kia từ nhỏ liền che khuất từng phần thật sự nghiêm trọng, sau khi lớn lên bụng lại không tốt, hấn như thế nào có thể không quan tâm nàng.

“Tĩnh Dương ca, đừng nóng giận, ta uống trước canh là được.” Hà Nhược Hình ngoan ngoãn cúi đầu ăn canh.

“Như vậy mới ngoan.”

An Kì Kì nhìn một màn này, nội tâm cảm giác thật sự là càng lúc càng kém, mỗi lần nàng đều muốn đánh vỡ không khí quá mức thân mật hài hoà giữa bọn họ, nhưng nàng phát hiện chính mình ở trong bầu không khí hoà hợp giữ hai người họ giống như là người ngoài, hoàn toàn chen không lọt đi, cũng không ảnh hưởng được gì đến hấn trong lúc đó.

Sau đó nàng nhìn Lục Tĩnh Dương dùng đĩa ăn đem salad cho Hà Nhược Hình rồi mới đưa cà rốt tới đĩa của chính mình.

Nàng té mi khẽ nhếch. “Nhược Hình muối muối của người không dám ăn cà rốt?”

“Đúng vậy, nàng từ nhỏ chỉ sợ hương vị của cà rốt.” Mỗi lần bọn họ cùng nhau ăn cơm, đều là hấn giúp nàng ăn luôn cà rốt.

Tuy rằng lúc trước bị bắt buộc uống canh, nhưng thấy Tĩnh Dương ca đem loại thức ăn chính mình ghét nhất là cà rốt đi rồi, Hà Nhược Hình khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ không thôi. “Cám ơn Tĩnh Dương ca, như vậy ta sẽ đem salad cấp ăn xong.”

“Tốt nhất là ngay cả đồ ăn của mình cũng ăn xong đi.”

“Ta sẽ tận lực.” Sức ăn của nàng không lớn.

An Kỳ Kỳ khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ mặt vô cùng khó coi. Làm gì có nữ nhân nào hào phóng đến nỗi, nhìn thấy bạn trai của chính mình đi yêu thương nữ nhân khác như vậy, cho dù chính là em gái, nhưng cảm giác kia thực làm cho người ta khó chịu, nàng cố tình không phát tiết ra.

Sau đó An Kỳ Kỳ nhìn thấy Hà Nhược Hình nhìn Tĩnh Dương bằng ánh mắt mê luyến thật sâu, vừa nhìn thấy đã biết được tiểu nha đầu trước mắt kia thực thích Tĩnh Dương, về phần Tĩnh Dương, hấn tuy rằng luôn nói chỉ coi nàng là em gái, nhưng An Kỳ Kỳ quả thực chưa từng gặp qua có ca ca nào cưng chiều em gái như vậy.

Trong lòng nội tâm đồ kị lại không thể phát tiết, thấy Hà Nhược Hình hưởng thụ sủng ái của Lục Tĩnh Dương đối với mình, làm cho nàng càng không thể chịu được. Có lẽ phải làm cho cô ta hiểu được, An Kỳ Kỳ này mới chính là bạn gái của Tĩnh Dương, mà cô ta chỉ là em gái mà thôi.

“Ta phải nên đi thôi, miễn làm cho bằng hữu chờ lâu lắm.” An Kỳ Kỳ đứng lên, đưa tay đặt trên vai Lục Tĩnh Dương, hướng hấn cười quyến rũ. “Đúng rồi, muộn một chút nữa ta có thể tìm người không? Lần trước ta hình như có để quên cái gì ở chỗ người.”

Lục Tĩnh Dương cười nhẹ. “Được.”

“Nhược Hình muối muối, thật cao hứng khi được quen biết người, hẹn gặp lại.” Trước khi rời đi, An Kỳ Kỳ vẫn không quên hôn lên hai má bạn trai. “Dương, hẹn lát nữa gặp lại.” Thấy Hà Nhược Hình trên mặt ý cười hoàn toàn biến mất, thậm chí vẻ mặt bộ dáng như đã bị đá kích, An Kỳ Kỳ mang khoái ý đi ra ngoài.

“Nhược Hình, người ăn phải phải là quá ít đi!”

Nhìn thấy nàng ăn rất ít, ngay cả Tôm he hấp nóng cũng chỉ là ăn lấy lệ dường như một hai cái, biết nàng sức ăn rất ít, nhưng là không có khả năng lại ăn ít như vậy.

“Người có gì không thoải mái sao?” Lục Tĩnh Dương thân thủ sờ lên trán của nàng. “Hoàn hảo, độ ẩm bình thường.”

Hà Nhược Hình quay mặt đi, rời khỏi bàn tay ấm áp kia vừa chạm đến, bởi vì lúc này hẳn ôn nhu, sẽ chỉ càng làm nàng đối hẳn yêu say đắm càng sâu, sau đó càng không thể tự kềm chế.

Nhưng nàng rất rõ ràng, hẳn như vậy quan tâm nàng, đó là bởi vì nàng là “muội muội” của hẳn.

Không có khẩu vị không phải bởi vì nàng thân thể không thoải mái, mà là vừa mới trước khi rời đi An Kỳ Kỳ nói những lời này, nàng nói buổi tối sẽ đi tìm Tĩnh Dương ca, sau đó bọn họ hẳn là hội cùng nhau qua đêm đi!

Nàng biết nam nữ kết giao, sẽ phát sinh tính quan hệ kia cũng thực là chuyện bình thường, nhưng là không biết vì sao, nhất tưởng đến Tĩnh Dương ca ôm nữ nhân khác, lòng của nàng giống nhau bị cái gì đâm qua, làm cho nàng khó có thể hô hấp, ngực nhất thời đau đớn không thôi.

Nếu có thể, nàng hy vọng Tĩnh Dương ca có thể ôm nàng một lần.....

Cảm xúc dị thường lo lắng, Hà Nhược Hình âm thầm hít một hơi thật sâu. Nếu Tĩnh Dương ca biết nàng đối hẳn có ý niệm không toàn trong đầu như vậy, hẳn chỉ sợ sẽ thực khiếp sợ đi, bởi vì hẳn sẽ biết nàng căn bản là không phải em gái ngoan như trong lời hẳn nói.

“Nhược Hình?”

Lục Tĩnh Dương kêu to, làm cho nàng phục hồi tinh thần lại. “Tĩnh Dương ca, chuyện gì?”

“Người biết không? Bà nội ta gần đây không biết làm sao vậy, cứ nhiên lại bảo ta cùng người kết hôn, nhưng người là muội muội của ta, ta làm sao có thể cưới người được, như vậy ta sẽ mất đi một muội muội đáng yêu mất.” (Minnamin: Anh lại giở cái lí lẽ vớ vẩn chả liên quan này ra rồi...)

Bà nội của Tĩnh Dương ca muốn hẳn cưới nàng? Hà Nhược Hình vô cùng kinh ngạc, bởi vì Lục bà bà trước giờ cũng không có cùng nàng nói qua chuyện này. Bất quá bà nội từ trước đến giờ cũng rất yêu thương nàng, cũng đã từng nói qua là nàng là cháu dâu bà hài lòng nhất, chính là nàng đã làm cho bà nội thất vọng rồi, bởi vì Tĩnh Dương ca không có yêu nàng.

” Tuy rằng ta đã nói rất nhiều lần chúng ta chỉ là huynh muội, không phải quan hệ yêu đương, nhưng bà nội thủy chung là nghe không vào, bà còn nói, muốn mời gì thúc cùng Quế Di bọn họ về Đại Loan một chuyến để thương lượng hôn sự của chúng ta, người nói có phải rất buồn cười hay không.”

“Lục bà nội muốn cha mẹ ta về Đại Loan?” Việc này nàng hoàn toàn không biết.

“Nhìn thấy người kinh ngạc như vậy, ta nghĩ bà nội hẳn là nói với ta trước, còn chưa có gọi điện thoại đi Tân Gia Pha tìm bọn họ.” Mếu không gì thúc bọn họ hẳn sẽ cùng Nhược Hình nói việc này. “Ta nghĩ bà nội tự chủ trương mời gì thúc bọn họ trở về trước, nên chột muốn chúng ta kết hôn đây mà.

Có thể không cần sao? Nàng rất muốn đáp ứng Lục bà nội, bởi vì nàng thật sự muốn làm tân nương của Tĩnh Dương ca a! Hà Nhược Hình rất muốn nói như vậy, nhưng là lời nói vẫn không thể nói ra khỏi miệng.

“Ta nghĩ như thế này chúng ta nên cùng đi gặp bà nội, sau đó giải thích cho bà thấy, giữa chúng ta chính là loại tình cảm huynh muội, một chút cũng không có ý muốn kết hôn, như vậy, ta nghĩ bà nội hẳn là sẽ không lại lấy việc này ra làm phiền ta nữa.”

Nàng không muốn đi gặp Lục bà nội, nàng không muốn cự tuyệt... Đột nhiên bụng của nàng có một trận đau đớn co rút, làm cho nàng đau đến nổi mi tâm nhăn lại, bàn tay nhỏ bé gắt gao xoa bụng.

Thấy Hà Nhược Hình vẻ mặt biểu tình đau đớn, bàn tay nhỏ bé lại là đặt ở bụng, Lục Tĩnh Dương khẩn trương lập tức đi đến bên cạnh nàng. “Làm sao vậy, bụng lại đau?”

Nàng nhìn đau nói: “Ta, ta em không sao.”

“Sắc mặt đều trắng bệch còn nói không có việc gì?” Lục Tĩnh Dương xoa xoa hai má trắng bệch của nàng. “Trách không được buổi tối ăn ít như vậy! Không được, ta phải lập tức đưa người đi bệnh viện.”

“Tĩnh Dương ca, không cần!” Hà Nhược Hình ngăn cản nói.

“Nhưng mà.....”

“Ở nhà ta có thuốc, ta trở về uống thuốc, nghỉ ngơi xong sẽ không có việc gì.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện sao?”

“Thật sự không cần.” Hà Nhược Hình miễn cưỡng nở ra một chút cười yếu ớt.

“Được rồi, ta trước tiên đưa người về nhà nghỉ ngơi, về phần đi gặp bà nội, ta sẽ gọi điện thoại cho người.” Cho dù việc hẳn bị bà nội đề nghị chuyện như vậy khiến hẳn rất phiền lòng, nhưng không vội nhất thời như vậy, dù sao nha đầu kia đau thành như vậy, hẳn thầm nghĩ làm cho nàng nhanh hảo hảo nghỉ ngơi.

“Hảo.”

Lục Tĩnh Dương giúp Hà Nhược Hình đứng lên, hai người rời khỏi nhà ăn.

Có thể là bởi vì Lục Tĩnh Dương quá mau mong đem Hà Nhược Hình về nhà nghỉ ngơi, suốt dọc đường tốc độ xe tương đối nhanh, sau đó ở một con đường nhỏ, một chiếc xe máy đột nhiên đi ra, hẳn vì muốn tránh xe máy, nên liền đâm vào một xe tải nhỏ...

Sự tình phát sinh rất đột nhiên, Hà Nhược Hình ở sau bị mãnh liệt va chạm, cảm thấy đầu một trận đau nhức. Đau đớn làm cho nàng dần dần mất đi ý thức, sau đó nàng nghe thấy Tĩnh Dương ca khẩn trương hô to tên nàng, nàng rất muốn mở miệng nói với hắn nàng không có việc gì, nhưng đầu của nàng đau quá.....

Nàng trừ bỏ muốn nói với hắn không có việc gì bên ngoài, nàng còn muốn nói với hắn, nàng muốn cùng hắn kết hôn, muốn gả cho hắn, trở thành thê tử của hắn.

Lòng của nàng đau quá, bởi vì nàng thật sự rất yêu hắn.

Hà tiểu thư bởi vì đầu bị va chạm mạnh, làm cho thần kinh thị giác bị tổn thương, về phần có phải bị mù vĩnh viễn hay không vẫn chưa biết được, chúng ta phải tiến hành kiểm tra thêm mới quyết định được.

Sau khi nhận được tin tức nữ nhi cùng Lục Tĩnh Dương phát sinh tai nạn xe cộ, sáng sớm vợ chồng Hà Vĩnh Minh đã lập tức đáp chuyến bay sớm nhất về Đài Loan, lại nghe bác sĩ báo chuyện tàn khốc như thế, nữ nhi thiện lương nhà bọn họ bị mù.

Tại sao có thể như vậy... vợ chồng Hà Vĩnh Minh đau khổ không thôi.

Mười ngày sau, Hà Nhược Hinh trải qua các cuộc kiểm tra chi tiết, bác sĩ báo rằng không phải không có cơ hội khôi phục lại như cũ, nhưng cơ hội không đến 20%, điều này làm cho vợ chồng Hà Vĩnh Minh càng thêm đau lòng.

“Mẹ, mẹ đừng khổ sở, con không sao đâu, đừng lo.” Nằm trên giường, Hà Nhược Hinh an ủi mẹ thực thương tâm. Từ khi bác sĩ nói rằng cơ hội hồi phục của nàng rất thấp, mẹ nàng liền khóc. “Cha, người nhanh an ủi mẹ đi.”

Tai nạn như thế nào phát sinh, nàng đã không nhớ rõ, chỉ biết khi nàng tỉnh lại đã ở trong bệnh viện, nàng cùng Tĩnh Dương ca trên người chỉ có vài chỗ trầy da, nhưng nàng lại bị mù do đầu bị va chạm mạnh.

Tuy rằng không nhớ rõ như thế nào phát sinh tai nạn xe cộ, nhưng nàng nhớ rõ chuyện phát sinh trong buổi tối ngày hôm đó, Tĩnh Dương ca yêu cầu nàng cùng hắn đến nói với bà nội Lục rằng nàng không cần gả cho hắn, nói nàng chỉ xem hắn là ca ca, cảm giác đau lòng kia cho tới bây giờ, nàng vẫn cảm thấy trong ngực đau đau.

“Nhược Hinh, chúng ta phải làm như thế nào bây giờ, nếu về sau con thật sự không nhìn thấy, chúng ta phải làm sao bây giờ.....” Thái Văn Quế nghẹn nói không ra lời.

“Đừng ở trước mặt Nhược Hinh nói như vậy nữa.” Hà Vĩnh Minh an ủi thê tử.

Lúc này Lục thúc Lục thẩm cùng bà nội Lục đến thăm nàng, từ khi nàng nằm viện, bọn họ mỗi ngày đều tới thăm nàng, cũng lo lắng cho ánh mắt của nàng, mọi người đều khổ sở.

“Mọi người không cần lo cho ta, tuy rằng bác sĩ nói cơ hội hồi phục rất thấp, nhưng lại không nói là ta vĩnh viễn không nhìn thấy, ta tin tưởng chỉ cần tiếp tục trị liệu, rồi có một ngày ta nhất định sẽ lại nhìn thấy.” Cảm giác được không khí áp lực, nàng mở miệng khuyên giải an ủi, không muốn các trưởng bối vì nàng mà lo lắng.

“Nhược Hinh, đứa nhỏ này vẫn ôn nhu như trước.” Lục lão phu nhân cầm

bàn tay nhỏ bé của nàng. Đứa nhỏ này rõ ràng đang rất đau khổ, nhưng trái lại an ủi mọi người, thật sự là một đứa nhỏ nhu thuận, càng làm cho lòng mọi người đau hơn.

Nàng mỉm cười. “Bà nội Lục, ta thật sự không có việc gì.”

Nhìn thấy dáng vẻ kiên cường an ủi mọi người của nữ nhi, Thái Văn Quế càng thêm khổ sở. “Lão công, vạn nhất về sau Nhược Hinh thật sự không nhìn thấy, ta phải làm sao bây giờ?”

Hà Vĩnh Minh hốc mắt cũng đỏ, nhưng vẫn là an ủi thê tử. “Đừng nói như vậy, có lẽ chúng ta nên nhìn theo hướng tốt như Nhược Hinh, cho dù rất thấp, nhưng vẫn có một ngày khôi phục thị lực.”

Vợ chồng Hà gia khổ sở ôm nhau.

“Vĩnh Minh huynh, chúng tôi thật sự có lỗi.” Lục Khải Hoàn thay con giải thích, một bên thê tử Quách Như Xuân cũng khóc đỏ mắt giải thích.

“Vợ chồng các người không có lỗi, đây là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta ai cũng không muốn sự tình này phát sinh.” Hà gia và Lục gia là láng giềng hơn hai mươi năm, hai nhà tình cảm rất tốt, chuyện ngoài ý muốn phát sinh, không nên trách cứ bất luận kẻ nào.

Lục lão phu nhân nhìn Hà Nhược Hinh nằm trên giường bệnh, bà vỗ nhẹ cánh tay nhỏ bé của nàng, nói: “Vĩnh Minh, Văn Quế, vợ chồng các người yên tâm. Đứa nhỏ Nhược Hinh hiện tại biến thành bộ dáng như thế này, ta nhất định sẽ bắt Tĩnh Dương chịu trách nhiệm, khiến cho Tĩnh Dương cưới Nhược Hinh làm vợ, cả đời hảo hảo chiếu cố nàng.”

Lục lão phu nhân buồn nói chuyện, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, bao gồm cả Hà Nhược Hinh.

“Kỳ thật trước khi phát sinh tai nạn xe cộ, ta vốn muốn đánh điện thoại cho vợ chồng các người, mời các người trở về Đài Loan một chuyến, bởi vì muốn cùng các người bàn chuyện hôn sự của Tĩnh Dương và Nhược Hinh.” Việc này bà chỉ cùng Tĩnh Dương nói qua. “Ta vẫn thực thích đứa nhỏ Nhược Hinh này, từ nhỏ đã nhu thuận đáng yêu, cùng Tĩnh Dương tình cảm rất tốt, ta đã sớm muốn đem nàng trở thành cháu dâu của Lục gia.”

Đột nhiên nhắc tới hôn sự, làm cho vợ chồng Hà Vĩnh Minh kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói gì.

“Lão phu nhân, cảm ơn người đã yêu thương Nhược Hinh, nhưng nếu tương lai nàng thật sự không nhìn thấy, như thế nào lại có thể trở thành con dâu Lục gia?”

Hà Vĩnh Minh biết rõ nữ nhi thật sự thích Lục Tĩnh Dương, nhưng Lục gia dù sao cũng là nhà giàu có, nếu nàng hoàn hảo không nhìn thấy, làm con

dâu nhà giàu chỉ sợ sẽ là một loại áp lực, bởi vậy hắn lập tức không thể quyết định, có hay không đáp ứng hôn sự này.

“Chính bởi vì như thế, cho nên ta mới bắt Tĩnh Dương chịu trách nhiệm, hắn sẽ phụ trách tương lai của Nhược Hinh.”

Vợ chồng Lục gia đứng một bên đại khái hiểu được ý định của mẫu thân. Tuy rằng cảm thấy hôn sự của đứa nhỏ không nên quyết định qua loa, nhưng vạn nhất đứa nhỏ Nhược Hinh kia tương lai thật sự không nhìn thấy, Tĩnh Dương phải nên chịu trách nhiệm, bởi vì là hắn lái xe không cẩn thận.

“Mặc kệ rốt cuộc là Nhược Hinh có nhìn thấy hay không, nàng nhất định phải là trưởng tôn con dâu của Lục gia chúng ta, ta sẽ làm cho đứa nhỏ Tĩnh Dương kia hảo hảo chiếu cố nàng cả đời.” Lục lão phu nhân kiên định nói. Nàng sẽ không để cho Nhược Hinh đáng thương phải chịu ủy khuất gì! (Chys: iu bà quá =]])

Thấy lão phu nhân thành khẩn nói, vợ chồng Hà Vĩnh Minh không thể nào cự tuyệt được. Nói sau này nữ nhi vạn nhất không thể hồi phục lại như cũ, như vậy nửa đời còn lại sau này của nàng phải làm thế nào bây giờ? Nàng rất thích Tĩnh Dương, nếu Tĩnh Dương có thể hảo hảo chiếu cố nàng, như vậy vợ chồng bọn họ sẽ yên tâm hơn.

Lục lão phu nhân nhìn về phía con trai cùng con dâu mình. “Khải Hoành, vợ chồng các người có ý gì không? Có đồng ý với đề nghị này của ta không? Làm cho đứa nhỏ Tĩnh Dương kia cưới Nhược Hinh làm vợ là phương pháp tốt nhất.”

Vợ chồng Lục Khải Hoành liếc mắt nhìn nhau một cái. “Mẹ, tuy rằng chúng ta không phản đối hôn sự này, bởi vì chúng ta cũng rất thích Nhược Hinh, nhưng không phải chúng ta nên hỏi ý kiến của Tĩnh Dương sao?”

“Đứa nhỏ kia làm hại Nhược Hinh nằm ở nơi này, còn cần hỏi ý kiến của hắn sao?” Lục lão phu nhân quay đầu, hỏi nha đầu nằm trên giường bệnh. “Nhược Hinh, ý của ngươi làm sao? Có nguyện ý gả cho Tĩnh Dương không?”

“Con....” Hà Nhược Hinh cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Nàng đương nhiên là nguyện ý gả cho Tĩnh Dương cả, nguyện ý cả trăm lần, cả ngàn lần, nhưng Tĩnh Dương cả sẽ đáp ứng cưới nàng sao? Bởi vì đêm đó Tĩnh Dương cả đã cùng nàng nói rất rõ ràng, hắn chỉ xem nàng là muội muội, hắn không có nguyện ý kết hôn cùng nàng .....

Đột nhiên, ngực nàng lần nữa lại đau nhói.

Tựa hồ nhìn thấy chuyện Hà Nhược Hinh đang lo lắng, Lục lão phu nhân chụp lấy tay nàng. “Chỉ cần ngươi đồng ý đáp ứng, những chuyện khác cứ để

bà nội an bài, người cứ an tâm chờ làm tân nương của Tĩnh Dương.”

Làm tân nương của Tĩnh Dương ca sao? Nàng muốn làm tân nương của Tĩnh Dương ca, nàng muốn vĩnh viễn cùng Tĩnh Dương ca ở chung một chỗ!

Tuy rằng lấy phương thức này bức Tĩnh Dương ca cưới nàng, hẳn nhất định sẽ rất tức giận, nhưng đây chính là cơ hội duy nhất để nàng có thể làm tân nương của Tĩnh Dương ca, nếu bỏ lỡ, có thể cả đời này nàng sẽ không còn có cơ hội cùng hắn ở chung một chỗ, thậm chí có thể mất đi hắn.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ngực, nàng không nghĩ đêm đó lại xảy ra chuyện, làm cho người đau lòng hít thở không xong.

Có lẽ không thể không chế tình cảm của chính mình, nàng thật sự rất muốn cùng hắn ở chung một chỗ, trở thành thê tử của hắn, bởi vậy Hà Nhược Hình gật đầu đáp ứng. “Ta nguyện ý gả cho Tĩnh Dương ca.” (Chys: *lắc đầu, thở dài*, còn Min: “gật đầu, thở dài”)

“Tốt lắm, ta sẽ nói chuyện rõ ràng với Tĩnh Dương, chờ sau khi người xuất viện, ta sẽ bắt đầu an bài hôn lễ, cho các người kết hôn sớm một chút.”

Ngồi trong văn phòng, nhìn văn kiện, Lục Tĩnh Dương suy nghĩ có chút không thể tập trung, bởi vì lo lắng cho Hà Nhược Hình nằm trong bệnh viện.

Mỗi đêm sau khi tan ca hắn đều đến bệnh viện xem nàng, khí sắc của nàng rất tốt, nhưng làm sao nàng lại có thể không nhìn thấy, chuyện nàng bị mù làm cho mày hắn nhăn lại.

Nhớ tới đêm phát sinh tai nạn xe cộ, hắn liền cảm thấy thực hối hận, trên xe có nàng, hắn phải cẩn thận lái xe mới đúng.

Nghĩ đến cặp mắt trong treo ẩn hiện ý cười kia không thể nhìn thấy được, tâm hắn liền khó chịu, tuy rằng rất muốn bồi thường cho nàng, nhưng hắn không biết nên làm cái gì cho nàng, hơn nữa là hắn làm hại nàng không nhìn thấy, nhưng cho tới bây giờ, nàng không có oán trách hắn, ngược lại còn lo lắng cho hắn, vẫn nói chính mình không có việc gì, nha đầu kia từ nhỏ đã ngoan như vậy rồi. (Min: *ngoan thì ca cưới tử đi a*)

Hắn quyết định cho dù có xài bao nhiêu tiền đi nữa, hắn nhất định phải đem mắt nàng chữa khỏi.

“Tổng giám đốc, An Kì Kì tiểu thư tìm ngài.” Trong điện thoại vang lên tiếng nói của thư kí.

Có chút hoang mang không biết vì sao Kì Kì đến tìm hắn, hơn nữa hắn không thích ở công ty xử lý việc tư, nhưng hắn vẫn cho nàng tiến vào.

“Em vừa lúc có việc ở gần đây, muốn mua điểm tâm đến đây cùng anh ăn buổi trà chiều, có thể cùng em ăn món điểm tâm ngon ngọt hay không?” An Kì Kì trên tay cầm bánh ngọt của cửa hàng nổi tiếng, mặc khác còn có hai

chén cà phê.

Tĩnh Dương nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Ngồi đi.”

Hắn uống cà phê nóng, hắn vừa rồi còn có chút phiền chán, nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

“Bánh ngọt người ăn đi, ta không thích ăn đồ ngọt, bất quá cảm ơn cà phê của người.”

“Anh không thích ăn bánh ngọt?” An Kì Kì thực kinh ngạc. “Nhưng là lần trước anh không phải nói điểm tâm của cửa hàng này rất ngon sao? Không phải là em nghe lầm chứ?”

“Là Nhược Hinh thích ăn, nàng thích ăn thật là món điểm tâm xoài của cửa hàng này, một lần có thể ăn đến vài cái.” Nhớ tới bộ dáng cao hừng khi ăn bánh ngọt của Hà Nhược Hinh, Lục Tĩnh Dương môi khẽ nhếch lên. “Nha đầu kia đối với bữa chính ăn rất ít, nhưng khi ăn điểm tâm bánh ngọt, sức ăn liền trở nên rất lớn.”

Lại là Hà Nhược Hinh! An Kì Kì rất khó làm bộ mặt như không có gì, ngay cả Lục Tĩnh Dương cũng không phát hiện ý cười sùng ái của chính mình. Mỗi lần nhắc đến Hà Nhược Hinh, trên mặt hắn đều lộ ra loại tươi cười này.

Nàng hôm nay không phải là thuận đường nên đến đây tìm hắn, mà là đặc biệt đến tìm hắn.

Sau khi hắn phát sinh tai nạn xe cộ, trừ bỏ ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt, từ đó cho đến nay bọn họ cũng không có gặp mặt, bởi vì mỗi lần gọi điện thoại cho hắn, hắn đều nói buổi tối phải đến bệnh viện xem Hà Nhược Hinh, không rảnh bồi nàng.

Rốt cuộc hắn có xem nàng là bạn gái hắn không?

Cứ việc cảm thấy tức giận cùng thất bại, nhưng nàng sẽ không để loại sự tình này phá hư tình cảm của hai người, bởi vậy nàng hỏi chuyện Hà Nhược Hinh. “Đúng rồi, Nhược Hinh muội muội hiện tại như thế nào? Ta muốn đến bệnh viện thăm nang, nhưng sợ làm cho xôn xao, cho nên không có đi, ánh mắt của nàng vẫn là không nhìn thấy sao?” (Chys: ta ghét mụ này)

“Đúng.”

“Sẽ không từ nay về sau thành người mù chứ?” Phát hiện tức giận trong mắt Lục Tĩnh Dương, An Kì Kì cảm thấy run rẩy, nàng hiểu được chính mình lỡ lời, bởi vì nàng có điểm cao hừng. “Thật có lỗi.”

An Kì Kì nhắc đến ‘người mù’, làm cho cảm giác chán ghét trong lòng Lục Tĩnh Dương một lần nữa lại dâng lên, sắc mặt hắn khó coi chuẩn bị tiễn khách. “Kì Kì, cảm ơn trà chiều của người, ta còn có rất nhiều công việc phải

làm, người có thể đi rồi.”

Là bởi vì nàng nói Nhược Hinh muội muội của hấn bị mù, cho nên hấn mới đuổi nàng đi? (Min: chuẩn đấy, người được cái thông minh, nhưng ta vẫn ghét.) An Kì Kì cũng không dễ dàng như vậy rời đi.

Nàng đứng dậy đi đến bên hấn, thân thể cao gầy kêu gọi hấn, trong giọng nói mang chút dụ hoặc. “Dương, anh có biết chúng ta đã vài ngày không gặp mặt, chẳng lẽ không một chút nhớ đến em sao? Nhưng em là rất nhớ anh.”

An Kì Kì ám chỉ rõ ràng, nhưng giờ phút này hấn hoàn toàn không có tâm tình ứng phó với nàng, Lục Tĩnh Dương rời khỏi đôi tay đang thân mật vuốt ve trên người hấn, lạnh lùng nói: “Kì Kì, người đi về trước, có rãnh chúng ta liên lạc.”

Đối với hấn lạnh lùng cự tuyệt, An Kì Kì có chút kinh ngạc. Nàng không hề hấp dẫn hấn sao? Nàng biết rất rõ ý tứ nam nhân, hấn muốn quăng nàng sao?

“Dương, người muốn chia tay ta sao?” Nàng hỏi thăm.

Lục Tĩnh Dương thoáng không kiên nhẫn nhìn nàng.

“Sao không nói lời nào?”

Hấn là rất thương thức An Kì Kì, nhưng hôm may lại phát hiện, nàng tựa hồ cũng không có hào phóng như hấn tưởng tượng, có lẽ đoạn quan hệ này nên chấm dứt.

“Hảo, chúng ta chia tay.”

Lục Tĩnh Dương có chút kinh ngạc khi An Kì Kì nói với hấn chia tay, cư nhiên không hề dị nghị, chỉ nói một câu hẹn tái kiến (Min: gặp lại), liền xoay người rời đi. Nói thật, hấn cũng không phải thực hiểu nàng, có lẽ hấn chưa từng nghĩ tới muốn đi tìm hiểu nàng.

An Kì Kì rời đi không bao lâu, Lục Tĩnh Dương liền nhận được điện thoại của bà nội gọi tới, hấn thực kinh ngạc, bà nội cư nhiên muốn hấn phụ trách chuyện Nhược Hinh mà muốn hấn cưới nàng.

“Ta không đáp ứng!”

Nhược Hinh bị mù, hoàn toàn đều là lỗi của hấn, bởi vậy hấn nguyện ý chịu trách nhiệm, nhưng là bà nội muốn hấn cưới Nhược Hinh là vợ, điểm này hấn hoàn toàn không thể nhận. (Min: ca bồi thường thì phải bồi cái người ta thích chứ, không thì nói chuyện làm gì a.)

Tôn tử lại cự tuyệt, làm cho Lục lão phu nhân có chút tức giận. “Ta thực sự không hiểu, đứa nhỏ Nhược Hinh kia rốt cuộc không tốt chỗ nào, nàng kém bạn gái bên ngoài của người ở chỗ nào, người muốn lần nữa cự tuyệt

hôn sự này sao?”

“Bà nội, chuyện này không liên quan đến người khác, mà là ta chỉ xem Nhược Hinh là muội muội, như thế nào có thể cưới nàng?” Hấn cho tới bây giờ vẫn không xem Nhược Hinh có thể trở thành bạn gái có thể kết giao.

“Ta đã xấp đặt hôn sự này cho ngươi rồi, không cần phải trưng cầu ý kiến của ngươi, mà chỉ là nói cho ngươi biết chuyện này.” Ý tứ là mặc kệ hấn có đồng ý hay không, hấn vẫn phải cưới Nhược Hinh.

“Bà nội, ngài không thể bức ta như vậy?”

“Vừa rồi ta có đến bệnh viện thăm Nhược Hinh, nàng đã đáp ứng hôn sự này, sau khi Nhược Hinh xuất viện liền lập tức cho các người cử hành hôn lễ.”

Khi nghe tôn tử (Chys: cháu ý) từ chối chuyện kết hôn, nàng liền tức giận phi thường, dù sao thì Nhược Hinh cũng sẽ chờ làm tân nương của hấn, đứa nhỏ kia thực sự yếu hơn, hiện tại cho dù ánh mắt của Nhược Hinh không nhìn thấy được, nhưng nàng vẫn nhu thuận hảo chăm sóc cho đứa nhỏ kia, nàng quyết định muốn cho tôn tử cưới Nhược Hinh.

“Bà nội, người không thể dùng phương thức này bắt ta cưới Nhược Hinh.” Lục Tĩnh Dương không thích loại hôn nhân có tính bắt buộc này. “Vì sao muốn dùng phương thức này bắt ta cưới nàng? Các người có hỏi qua nàng không? Nàng nhất định sẽ không đáp ứng.” Nhược Hinh hiểu biết hấn, nàng biết hấn trước mắt không có ý định kết hôn, nàng hấn là sẽ ngăn cản bà nội dùng phương thức này bức bách hấn cưới nàng.

“Đứa nhỏ Nhược Hinh kia đã đáp ứng rồi, có thể gả cho ngươi, nàng thật cao hứng.”

Cái gì? Nhược Hinh đáp ứng rồi, lại còn thật cao hứng? Lục Tĩnh Dương một khắc như cảm thấy, bà nội đang lừa gạt hấn, Nhược Hinh làm sao có thể đáp ứng, nàng đáp ứng tương đương với việc cùng bà nội liên thủ bắt hấn đi vào khuôn khổ, nàng sẽ không làm như vậy, nàng không có khả năng phản bội hấn, bởi vì nàng là muội muội mà hấn yêu thương nhất.

“Bà nội, người là đang dối gạt ta, Nhược Hinh làm sao có thể đáp ứng?”

“Ta lừa gạt ngươi làm cái gì? Là đứa nhỏ Nhược Hinh kia chính mồm đồng ý với hôn sự này.” Bởi vì ngay cả Nhược Hinh cũng đồng ý rồi, cho nên hấn từ bệnh viện về nhà, liền lập tức gọi điện thoại cho tôn tử.

Đây là chuyện gì xảy ra?

“Tóm lại hôn sự này đã được tộc trưởng hai bên quyết định rồi, ta sẽ nhanh chóng an bài hôn lễ, tình huống của Quế di ngươi chắc ngươi cũng biết, bọn họ còn có công việc ở Tân Gia Pha, bọn họ không thể ở lại Đài

Loan lâu được, cho nên ta hi vọng trước khi bọn họ trở về Tân Gia Pha, đến hôn sự của người và nha đầu Nhược Hình kia làm cho tốt, như vậy di thúc của người bọn họ có thể yên tâm.”

Treo điện thoại lên, Lục Tĩnh Dương rời khỏi văn phòng, hẳn muốn tự mình đến bệnh viện để hỏi Nhược Hình, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

000

“Nhược Hinh, con quyết định thật sự phải gả cho Tĩnh Dương sao?”

Ở trong phòng bệnh, sau khi lão công có việc rời đi, Thái Văn Quế hỏi nữ nhi, bởi vì có rất nhiều chuyện, nàng và lão công đều không rõ. Tuy rằng nữ nhi thích Tĩnh Dương, nhưng Tĩnh Dương vẫn chỉ xem nữ nhi nàng như là muối muối, điều này từ khi nàng còn ở Đài Loan đã biết, bởi vì nếu Tĩnh Dương thích Nhược Hinh, hẳn nhất định sẽ theo đuổi nàng, mà không phải xem nàng là muối muối.

“Đúng.” Nhược Hinh gật đầu.

“Nhưng là Tĩnh Dương chỉ xem ngươi là muối muối, như vậy có được hay không?” nàng đương nhiên cũng thích Tĩnh Dương, đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất vĩ đại xuất sắc, nhưng kết hôn không phải là trò đùa, cả hai bên phải có tình duyên mới tốt, cuộc hôn nhân miễn cưỡng này làm nàng không khỏi lo lắng cho nữ nhi.

Hà Nhược Hinh không nói gì

Nhìn nữ nhi không nói lời nào, Thái Văn Quế vì nàng cảm thấy đau lòng. Nàng đương nhiên biết nữ nhi yêu Tĩnh Dương bao nhiêu, bằng không nàng sẽ không đáp ứng hôn sự này với lão phu nhân.

“Hài tử ngọc, mẹ rất lo lắng cho ngươi.”

“Mẹ, mời ngươi không cần cho lo lắng ta, sau khi kết hôn, ta sẽ cố gắng làm cho Tĩnh Dương ca yêu thương ta.” Đây cũng là nguyên nhân nàng đáp ứng hôn sự này, nàng biết Tĩnh Dương ca hiện tại không thương nàng, sau khi hai người ở cùng một chỗ như vậy, nàng nhất định sẽ cố gắng làm cho hắn yêu thương nàng, không hề xem nàng là muối muối nữa.

Nhìn nữ nhi, cho dù nàng bởi vì lo lắng mà không cho nàng gả, đứa nhỏ này cũng nhất định phải gả cho Tĩnh Dương ca của nàng, nàng từ nhỏ đã muốn làm tân nương của hắn, điểm ấy mẹ nàng so với bất cứ người nào đều rõ ràng nhất.

“Tuy rằng đây là kế hoạch của ngươi.” Tính sau khi kết hôn sẽ bồi dưỡng tình cảm của hai người. “Nhưng dùng phương thức này làm cho Tĩnh Dương cưới ngươi, như vậy có được không?” Mặc ngoài nói là vì chịu trách nhiệm, nhưng nói trắng ra chính là ép bức, cho dù đây không phải là yêu cầu của bọn họ, nhưng cảm giác vẫn là không tốt lắm, nàng cũng chỉ có một nữ nhi bảo bối là Nhược Hinh, một chút đều luyến tiếc nàng sẽ chịu ủy khuất.

Lúc này của phòng bệnh mở ra, Thái Văn Quế tưởng lão công đã trở lại.

kết quả vừa quay đầu lại cứ nhiên nhìn thấy Lục Tĩnh Dương, đồng thời phát hiện vẻ mặt của hắn thực sự không tốt.

“Tĩnh Dương, vì sao ngươi lại đến bệnh viện?” Hắn đều là buổi tối sau khi tan ca mới đến xem Nhược Hinh.

Nghe được Tĩnh Dương ca đến, Nhược Hinh đầu tiên là cả kinh, sau đó đại khái cũng biết vì sao hắn đến tìm nàng. Như vậy, bà nội đã đem chuyện hôn sự nói với hắn, hắn hẳn là tới hỏi nàng vì sao đáp ứng hôn sự này.

Lục Tĩnh Dương mắt nhìn người ngồi ở trên giường, vẻ mặt kinh ngạc cùng ngưng trọng. Hắn vừa mới nghe làm sao? Quế di nói muốn hắn cưới nàng là kế hoạch của Nhược Hinh, đây là chuyện gì xảy ra?

“Quế di, người có thể ra ngoài được không?” Ta có chuyện muốn hỏi Nhược Hinh.”

Thấy biểu tình của hắn có chút không thích hợp, Thái Văn Quế có chút lo lắng. “Việc này .....

“Mẹ người có thể đi ra ngoài, không có việc gì.”

Mắt nhìn nữ nhi lại nhìn Lục Tĩnh Dương, nghĩ rằng hai người trẻ tuổi bọn họ hào hào nói chuyện cũng tốt. “Được rồi, ta đến dưới lầu chờ cha người.”

Thái Văn Quế đi ra ngoài, sau đó thay bọn họ đóng cửa phòng bệnh.

Tuy rằng nàng không nhìn thấy biểu tình của Tĩnh Dương ca, nhưng ngữ khí của hắn tựa hồ có chút cứng nhắc, hắn tức giận sao? Hà Nhược Hinh bàn tay nhỏ bé ở trong chăn khăn trương nắm chặt.

“Bà nội nói người đáp ứng gả cho ta.”

“.... Đúng.”

Không nghĩ tới là thật! “Nhược Hinh, đây là chuyện gì xảy ra? Ta bị thái độ của người làm cho lẫn lộn, đêm đó phát sinh tai nạn xe cộ, ở nhà hàng không phải người nói người là muội muội ta, người không nghĩ muốn gả cho ta sao? Mà người cũng tính cự tuyệt bà nội đem chúng ta ghé vào cùng nhau sao? Vì sao hiện tại người lại đáp ứng hôn sự này?”

Hà Nhược Hinh không có trả lời, bởi vì nàng không biết phải giải thích với hắn như thế nào, nàng cũng không có nói qua những lời này, tất cả đều là hắn nói, kỳ thật nàng không muốn cự tuyệt hảo ý của bà nội.

Nàng trầm mặc giống như là phủ nhận lời nói của hắn, làm cho Lục Tĩnh Dương thật sự khiếp sợ. “Nhược Hinh. Người hẳn là biết ta chỉ xem người là muội muội, người cũng vẫn chỉ là muội muội của ta, không phải sao?”

“Ta thật sự không muốn làm muội muội của người,” Nếu như bọn họ đã xấp kết hôn, mà sau khi kết hôn nàng cũng tính làm cho hắn yêu thương

nàng, như vậy nàng quyết định đem tâm ý của chính mình nói rõ cho hắn biết.

“Cái gì?”

“Ta thích Tĩnh Dương ca, giống như nữ nhân yêu thích nam nhân vậy.”

“Nhược Hình, ngươi có biết người đang nói gì không?”

“Ta biết, ta yêu người đã rất lâu, nhưng người vẫn chỉ xem ta là muội muội người, cho nên ta không dám nói cho người biết, ta nghĩ muốn làm thê tử của Tĩnh Dương ca, muốn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người.” Lời đã nói ra, Hà Nhược Hình muốn nói cho Tĩnh Dương ca của nàng biết nàng thương hắn bao nhiêu.

Đối với ‘Muội muội’ mà mình yêu thương đột nhiên nói yêu chính mình, hắn trừ bỏ ngoài khiếp sợ, cũng còn có tức giận. Ý của nàng là từ trước tới nay, nàng đều làm bộ làm muội muội hắn sao?

Lục Tĩnh Dương hơi nhếch môi. Hắn đối với nàng là thiết tình yêu thương, không nghĩ tới hư tình giả ý, hắn cảm thấy chính mình bị nàng phản bội lừa gạt thật sâu! Sau đó tại đây, nàng không còn nghĩ tới muốn làm muội muội hắn, bởi vậy sự kiện lần này buộc hắn cưới nàng sao? Hắn cho tới bây giờ cũng không biết tâm cơ nàng nặng như vậy.

“Hết thấy mọi chuyện đều là kế hoạch của người sao?”

“Cái gì?” Kế hoạch gì?

“Muốn ta vì việc người bị mù mà chịu trách nhiệm, sau đó bức ta cứu người, người là tính như vậy sao?” Cảm giác bị phản bội thực sâu làm cho Lục Tĩnh Dương trong lòng lửa giận không nguôi, đặc biệt muội muội mà hắn yêu thương lại phản bội hắn.

Nghĩ tới nàng mà muội muội ngoan hiền biết nhất của hắn, biết rõ hắn không có ý nguyện kết hôn, nhưng lại sử dụng kế này buộc hắn cưới nàng, giống như bị người bi ở sau lưng hung hăng đâm một đao, đau đớn vạn phần.

Hà Nhược Hình nghe được hắn rất tức giận. Tĩnh Dương ca quả nhiên tức giận, nhưng là cho dù như thế, nàng vẫn muốn gả cho hắn, cho hắn biết nàng thương hắn bao nhiêu.

“Vì sao không nói lời nào?” Lục Tĩnh Dương gầm nhẹ. Nhất tưởng đến việc chính mình lo lắng vì chuyện nàng bị mù, nhưng nàng lại tính kế như thế nào buộc hắn cưới nàng, hắn liền hoàn toàn không thể ức chế lửa giận trong

Đôi mắt với Tĩnh Dương ca đang tức giận, nàng không biết chính mình nên nói cái gì, có năng lực nói cái gì, tuy rằng chuyện kết hôn không phải là nàng đưa ra, nhưng cũng là nàng đáp ứng, bởi vậy nàng không có lời nào để nói.

Nàng trầm mặc lại làm cho hắn tức giận, Lục Tĩnh Dương giận dữ xem xét nàng. “Hà Nhược Hinh, hiện tại lập tức gọi điện thoại cho bà nội hủy bỏ hôn sự này, như vậy ta sẽ giống như trước xem ngươi là muội muội mà yêu thương.”

Mười ngón tay trong chăn nắm chặt, thậm chí còn ra mồ hôi lạnh.

“Hà Nhược Hinh, nói chuyện!”

“Ta...” Nàng cảm thấy thanh âm của chính mình phát run, nhưng nàng không nghĩ muốn buôn tha cho cơ hội duy nhất có thể gả cho Tĩnh Dương ca. “Ta không muốn hủy bỏ hôn sự này.”

Lục Tĩnh Dương tuần nhan xanh mét. Hắn yêu thương nàng, nhưng nàng lại phản bội hắn!

Tốt lắm, nếu nàng thật sự muốn gả cho hắn, như vậy hắn liền cưới, nhưng là hắn sẽ làm cho nàng hối hận về chuyện này.

“Ngươi muốn gả cho ta như vậy, chúng ta đây liền kết hôn đây!”

Hà Nhược Hình cùng với bạn tốt Đường Mạnh Ảnh cùng nhau đến cửa hàng áo cưới để chọn lựa váy cưới mặc hôm kết hôn. Nguyên bản mẹ nàng tính cùng các nàng đến đây, nhưng bởi vì mẹ đột nhiên thận thể không khỏe, bởi vậy nàng muốn mẹ ở nhà nghỉ ngơi, chỉ cần có Tiểu Mạnh đi cùng nàng là được rồi.

Tiểu Mạnh là bạn tốt của nàng từ hồi trung học, hai người tuy rằng không học cùng chuyên môn đại học, nhưng cảm tình rất tốt.

Nay tuy rằng mắt nàng nhìn không thấy, nhưng là nàng rất tin tưởng vào con mắt của bạn tốt.

“Thế nào, cái này mặc đẹp không?” Hà Nhược Hình quay sang hỏi bạn tốt.

“Tớ cảm thấy cái này so với hai bộ đã thử trước đẹp hơn, tiêu lộ nhã câu (min:???), thoát nhìn vừa gợi cảm lại xinh đẹp.” Hai bộ váy cưới thử lúc trước hình thức đều rất bình thường, Đường Mạnh Ảnh thích cái váy cưới thấp ngực mà bạn tốt hiện tại đang mặc trên người, thân thể của nàng kỳ thực thật tốt lắm, chỉ là do bình thường mặc quần áo quá bảo thủ.

“Như vậy liền quyết định cái này là được rồi.”

“Cậu xác định sao? Có muốn cho mẹ cậu xem qua một chút có lẽ tốt hơn.”

“Không cần, tớ rất tin tưởng ánh mắt của cậu.” Các nàng cảm tình rất tốt, trong tất cả bằng hữu của nàng mà nói, không ai hiểu nàng hơn so với Tiểu Mạnh, cho nên Tiểu Mạnh đã chọn, như vậy nhất định là rất đẹp.

Sau khi đã chọn được áo cưới, Hà Nhược Hình lại muốn bạn tốt giúp nàng chọn lựa lễ phục mặc trong hôn lễ hôm đó, chọn tới chọn lui mất đến hai giờ, sau đó các nàng mới rời khỏi tiệm áo cưới, đến một quán cà phê gần đó nghỉ ngơi uống trà.

Bởi vì Hà Nhược Hình hiện tại mắt không nhìn thấy, cho nên Đường Mạnh Ảnh thật cẩn thận đem chén cà phê đưa đến tận tay nàng. “Tớ đã giúp người thêm đường rồi.”

“Cám ơn cậu, Tiểu Mạnh.” Nàng ngọt ngào cười.

Đường Mạnh Ảnh cũng vừa uống vừa nói. “Hôm nay sao cũng chỉ có cậu tới thử mặc áo cưới, Tĩnh Dương ca của cậu đâu?”

“Anh ấy hẳn là bận công tác, cho nên không có cách nào đến đây.” Hà Nhược Hình thản nhiên nói.

“Làm ơn đi, hôm nay là thứ bảy nha, lại không có cần đi làm, anh ta bận cái việc gì!” Đường Mạnh Ảnh với một mái tóc ngắn đang có vẻ tức giận, nàng cá tính cũng thực thẳng thắn. “Tớ nghe Tử Dương nói, đại ca hẳn đều

quãng hết việc chuẩn bị hôn lễ cho Lục bá phụ đi lo, còn hắn thì hoàn toàn không để ý tới.”

Hai năm trước nhờ Hà Nhược Hình giới thiệu, Mạnh Ảnh khi mới từ Mỹ du học trở về đã quen biết với Lục Tử Dương, hai người có cá tính giống nhau, vừa gặp đã như quen từ lâu, trở thành bằng hữu tốt, nay giống như anh em, dù sao cũng có rất nhiều người nói nàng có cá tính giống như con trai, bởi vậy đối với việc Lục Tử Dương thường xuyên đến chỗ nàng thuê trọ tìm nàng, nàng cũng không có nghĩ nhiều, bởi vì nàng tuyệt không muốn cùng với các công tử nói chuyện yêu đương.

Sau đó có một lần hai người khi uống rượu đều say, đã xảy ra chuyện ở trên giường lăn qua lăn lại, mà người nào đó cứ nhiên đồng dạ tuyên bố, nếu đã lăn qua lăn lại một lần, vậy thì cứ tiếp tục “lăn” đi! Sau đó hai người vẫn tiếp tục “lăn qua lăn lại” cho đến bây giờ, bất quá nàng vẫn muốn nói rõ, tuy vẫn “lăn qua lăn lại” trên giường, nhưng nàng vẫn là không muốn cùng với những côn tử có tiền nói chuyện yêu đương, ở ấn tượng của nàng, hôn nhân tựa hồ có chung tập tính, trước hôn nhân luôn muốn làm nhiều việc, sau hôn nhân lại không muốn làm gì, tóm lại, mặc dù có người khuyên nàng hảo hảo biến thành thực lí, nhưng nàng một chút hứng thú cũng không có.

Đặc biệt là khi chung kiến hôn lễ của bạn tốt, quả thực mau biến thành hôn lễ của một người.

Hà Nhược Hình biết lời bạn tốt nói đều là thật sự. Nàng biết Tĩnh Dương ca tuyệt không để ý đến hôn lễ này.

Ngày đó sau khi cùng hắn nói chuyện xong ở bệnh viện, nàng cũng không có gặp qua hắn, ngay cả hai ngày sau đó nàng xuất viện hắn cũng không đến, nàng biết lần này hắn thực sự tức giận.

Vài ngày trước nàng rốt cục cố lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn khi nào rảnh, có muốn cùng nàng đến cửa hàng áo cưới chọn đồ hay không, nhưng chỉ nghe thấy hắn lạnh lùng nói mình không có rảnh, về chi tiết hôn lễ hắn cũng không cần biết, hắn nói sẽ chỉ xuất hiện tại hôn lễ hôm đó.

Tĩnh từ hôm đó đến giờ, nàng đã qua hai mươi ngày không có nhìn thấy Tĩnh Dương ca, trừ lần hắn đi Mỹ du học trước kia, đây cơ hồ là lần lâu nhất nàng không gặp hắn.

Cũng có lúc nàng tự hỏi mình, phải chăng chính mình đã làm sai, nhưng nàng lại không nghĩ buông tha cho cơ hội lần này, nàng biết lần này nếu để lỡ, nguyện vọng muốn làm cô dâu mới của hắn đối với hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành sự thật được nữa.

Đường Mạnh Ảnh vừa rồi đang tức giận chuyện chú rể không có cùng

bạn tốt đi chọn áo cưới, luôn để cho nàng phải một mình chuẩn bị hôn lễ, đặc biệt là khi mắt nàng lại không nhìn thấy được, nhưng khi vừa nhìn thấy bạn tốt sắc mặt ngưng trọng, Đường Mạnh Ảnh liền đem lời nói thu hồi. “Nhược Hinh, quên đi, coi như tớ chưa nói gì, cậu không cần suy nghĩ lung tung làm gì, cứ yên tâm vui vẻ làm tân nương là được rồi.”

“Tiểu Mạnh, cậu cảm thấy tớ làm sai rồi sao?”

“Ai nha, cái này thực không biết nói thế nào?” Đường Mạnh Ảnh thở dài.

“Không quan hệ, cậu chỉ cần nói thật rằng thực ra tớ không nên đối với Tĩnh Dương ca như vậy, tớ không nên đáp ứng hôn sự này, tớ nên yên phận làm em gái ngoan của anh ấy mới phải.” Nàng cũng thường tự nghĩ không biết chính mình có phải là làm sai hay không.

“Nói thật, ngay từ đầu tớ xác thực cảm thấy làm như vậy là hôn nhân bị ép buộc, nếu như vậy tớ thực lo lắng tương lai của cậu sẽ được hạnh phúc sao?” Bởi vì nàng thực sự rất quan tâm Nhược Hinh, hơn nữa nàng đã nói như vậy, cho nên Đường Mạnh Ảnh cũng đem tâm sự thật lòng của mình mà nói ra. “Nhưng là sau này tớ lại thấy cậu yên lặng chuẩn bị hôn lễ, cho thấy quyết tâm muốn ở cùng một chỗ với anh ta của cậu quả thực rất mãnh liệt, làm cho tớ cảm thấy thực cảm động, tớ nghĩ hẳn là cậu rất yêu Lục Tĩnh Dương.”

Kỳ thật cũng có mấy lần nàng tính muốn khuyên bạn tốt huỷ bỏ hôn lễ, dù sao thấy cảnh tân nương một mình chuẩn bị hôn lễ thật có điểm đáng thương, nhưng thấy bạn tốt của mình tích cực khát vọng làm cô dâu mới củ Lục Tĩnh Dương như vậy, muốn khuyên nàng huỷ bỏ hôn lễ đúng là không được, Đường Mạnh Ảnh đoán mẹ Nhược Hinh hẳn là cũng có suy nghĩ như vậy.

“Yêu hẳn lại không thể cùng hẳn ở chung một chỗ, chỉ có thể làm em gái tâm tình thật là chua xót lòng người, nếu đã như vậy, tớ ủng hộ cậu, cậu hãy cố gắng bằng bất cứ giá nào, tớ tin có lẽ Lục Tĩnh Dương sẽ bị tình yêu của cậu làm cảm động mà yêu thương cậu, nhưng nếu tương lai hẳn thật sự không thể yêu cậu, thì cậu nên rời xa hẳn, tìm một nam nhân khác thực sự yêu thương cậu.” Nếu cố gắng hết sức mà đối phương vẫn không thể yêu mình, như vậy có lẽ Nhược Hinh sẽ không mất hết hy vọng, có lẽ khi đó nàng thật sự có thể đi yêu nam nhân khác.

Nghe được nghĩ khí của bạn tốt, Hà Nhược Hinh nguyên bản cảm xúc có chút trầm mặc lộ ra một chút tươi cười khó khăn.

“Nếu cậu đã muốn như vậy, sẽ không được lùi bước, lúc này cậu chỉ có thể tiếp tục bước đi về phía trước, cố gắng hết sức làm cho Lục Tĩnh Dương yêu

thương cậu, hiểu không?”

“Cám ơn cậu, Tiểu Mạnh.”

“Cậu nói gì vậy, chúng ta là tỷ muội tốt nha, nói cái gì cảm ơn.” Đường Mạnh Ảnh thân nhiên nói.

“Tiểu Mạnh, cậu thật là một cô gái có suất khí, trách không được Tử Dương như vậy mê luyện cậu, nghe hẳn nói nửa năm nay hẳn ít nhất đối với cậu cầu hôn một trăm lần, nhưng cậu đều không có đáp ứng, vì sao vậy?”

“Đó là bởi vì.....” Đường Mạnh Ảnh khó được đỏ mặt. Nàng nào có biện pháp nói cho bạn tốt biết, tên kia đều là khi ở trên giường lăn qua lăn lại mà cùng nàng cầu hôn, như vậy người ta không phải sẽ biết bọn họ cơ hồ mỗi ngày đều làm chuyện kia sao?

“Bởi vì sao?” Hà Nhược Hinh không biết bạn tốt vì sao chỉ nói một nửa.

May mắn là Nhược Hinh mắt không nhìn thấy được, bằng không hình tượng suất khí của nàng chắc chắn sẽ hoàn toàn không còn. “Đúng rồi, ta đột nhiên nghĩ đến, Nhược Hinh cậu nếu muốn Lục Tĩnh Dương yêu cậu, có thể lấy sắc dụ hẳn.” (Min: tỷ chính thức bị bạn tốt “nhúng chàm” a)

“Sắc dụ Tĩnh Dương ca?” Hai gò má hơi hơi phồng hồng.

Nam nhân có lẽ đều như vậy, có lẽ để hẳn mê luyện thân thể của cậu trước, sau đó sẽ dần dần yêu thương cậu.” Không phải thường có chuyện phát sinh tình một đêm sau đó yêu thương đối phương, rồi tiếp đến là kết hôn sao?

Hà Nhược Hinh nghe thấy không hiểu lắm. Nhưng nếu đây là phương pháp có thể khiến cho Tĩnh Dương ca yêu thương nàng, nàng sẽ nguyện ý thử xem, chính là.....” “Tớ không biết phải lấy sắc dụ như thế nào....”

“Rất đơn giản a, cậu chỉ cần nói cậu muốn hẳn, cậu muốn hẳn ôm cậu, mặc kệ hẳn muốn cậu làm cái gì đều có thể.” Mỗi lần nàng chỉ cần nói nàng muốn, ngay cả vé sau còn chưa kịp nói, đã có người lập tức đánh tới.

Đến cuối cùng, Hà Nhược Hinh cũng chưa hiểu ý tứ của câu nói kia cho lắm. Nhưng nghe qua có vẻ rất đơn giản, bất quá chỉ cần nói như vậy, Tĩnh Dương ca sẽ yêu thương nàng sao?

“Cha, mẹ, hẹn gặp lại.”

Sau hôn lễ ba ngày, hai vợ chồng Hà gia chuẩn bị lên máy bay về Tân Gia Pha, con rể Lục Tĩnh Dương này thực tự nhiên bởi vì bận công tác mà không thể đến tiễn nhạc phụ nhạc mẫu, nhưng cũng may có Lục Tử Dương thay thế cha mẹ đích thân đến tiễn, đi cùng còn có bạn gái Đường Mạnh Ảnh

Thứ Bảy tuy rằng có việc bận đi chẳng nữa, nhưng nếu Lục Tĩnh Dương vắng họp, đoàn người cũng cố ý không đề cập tới.

“Nhược Hinh, mẹ luyện tiệc người, cũng thực lo lắng cho người.” Thái

Văn Quế rung rung không nở rời ra nữ nhi.

“Mẹ, đừng lo lắng cho ta, ta sẽ thật sự hạnh phúc.” Hà Nhược Hình cười cười muốn cho mẹ nàng yên tâm.

Thái Văn Quế nhìn nữ nhi. Nhớ tới thái độ của con rể ngày hôn lễ hôm đó, thử hỏi nàng làm mẹ, như thế nào có thể không lo lắng!

Nữ nhi nguyện ý gả cho Tĩnh Dương ca mà nàng đã yêu mười mấy năm nay, nhưng là từ đầu tới cuối, chú rể đừng nói là có một chút gì tươi cười trên mặt, không những thế thái độ lại lạnh lùng, cũng chính bởi vậy nên nhà báo đến chụp ảnh đưa tin khi thấy bộ dáng mặt thối của hắn, còn đưa tin nói chú rể là bị bức cưới cô dâu, đơn giản là vì hắn hại cô dâu mới của mình không nhìn thấy, thậm chí các tin đồn khó nghe hơn đều có. (Min: cái từ thối để tả mặt anh kia chính xác là của tác giả nha, Min không dám đắc tội anh đâu.)

Những tin đồn này bà đều không cho nữ nhi biết, cũng may mắn nữ nhi không nhìn thấy, nếu không nếu nàng biết thái độ của con rể hôm đó, hẳn là sẽ rất đau lòng!

Nhưng bà không có trách cứ Tĩnh Dương, bởi vì cho đến trước khi cử hành hôn lễ một tuần, bà vẫn khuyên nữ nhi huỷ bỏ hôn lễ này, bởi vì bà biết Tĩnh Dương hoàn toàn không muốn kết hôn, làm như vậy là cưỡng ép hắn, tuy rằng sợ con gái mình tương lai sẽ phải chịu nhiều uỷ khuất, nhưng cuối cùng vẫn là bởi vì con gái cô chấp thuận hiệp, nàng nói cho nàng cơ hội yêu Tĩnh Dương ca một lần, nếu thật sự không được, nàng sẽ cho hắn tự do, sau đó đi Tân Gia Pha tìm bọn họ.

Thái Văn Quế cùng lão công bị nữ nhi thâm tình thuyết phục, bởi vậy mới cho phép nàng gả cho Tĩnh Dương.

Giờ đây nhìn nữ nhi, bà cho dù có bao nhiêu lời, lúc này cũng không biết nên nói như thế nào, dù sao đây cũng là do chính nữ nhi lựa chọn, vậy thì nàng cần phải nỗ lực thật tốt mà nắm bắt hạnh phúc.

“Nhược Hình, nhớ rõ mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho mẹ, biết không?”

“Ta biết rồi, mẹ đến lúc đó cũng đừng nói ta phiền hà là tốt rồi.” Hà Nhược Hình hay nói giỡn nói.

“Tiểu Mạnh, Tử Dương, Nhược Hình phiền toái các người giúp chúng ta chiếu cố đến nàng.”

“Chúng ta nhất định sẽ chiếu cố nàng thật tốt.” Hai người đồng thanh đáp.

Vợ chồng Hà gia lại cùng nữ nhi ôm nhau, sau đó mới lên máy ay rời khỏi Đài Loan.

“Chúng ta trở về đi.” Đường Mạnh Ảnh vỗ vai bạn tốt nói.

“Ừ.”

Lục Tử Dương chạy xe đến biệt thự của đại ca hấn. Từ khi Nhược Hình cùng đại ca kết hết, bà nội hấn kiên trì muốc bọn họ chuyển đến nơi này, còn phái Lí tẩu, người giúp việc rất nhiều năm ở Lục gia đến chiếu cố cho ánh mắt không nhìn thấy của nàng.

Đường Mạnh Ánh giúp Hà Nhược Hình trở lại nhà, ấn chuông cửa mãi không có người ra mở cửa.

“Lí tẩu chắc là đang ra ngoài mua này nọ, không sao đâu, tớ còn có mành chìa khoá dự phòng.”

Hà Nhược Hình lấy từ trong túi da ra một cái chìa khoá đưa cho Mạnh Ánh, để nàng mở cửa vào nhà.

“Được rồi, đã về đến nhà rồi, Tiểu Mạnh, tớ có thể tự đi vào đến nơi, Tử Dương còn đang ở dưới lầu chờ cậu đó.!” Hai người bọn họ vừa mới nói muốn đi tham gia

“Tốt lắm, về nhà, Tiểu Mạnh, ta chính mình đi vào là đến nơi, Tử Dương còn tại dưới lầu chờ người.” Bọn họ hai người vừa mới nói muốn đi tham gia bằng hữu tụ hội.

“Không sao đâu, tớ đưa cậu trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Tiểu Mạnh, tớ thật sự có thể chính mình trở về phòng nghỉ ngơi mà.” Nàng chỉ là ánh mắt nhìn không thấy mà thôi, cái khác sự nàng vẫn là có thể làm.

“Được rồi, tớ đi xuống đây, nhớ rõ đem cửa khoá kĩ lại nha.” Đường Mạnh Ánh lại dặn dò vài câu, nhìn thấy cửa đóng xong, nàng mới xoay người xuống lầu.

Hà Nhược Hình đem chìa khoá cất lại trong túi, sau đó thật cẩn thận đi từng bước.

Từ khi Tĩnh Dương chuyển ra khỏi Lục gia đại trạch đến giờ, bọn họ luôn gặp mặt ở bên ngoài, hoặc là cùng nhau trở về ăn cơm cùng bà nội, nàng chưa từng bao giờ đến nhà hấn, nơi này đối với nàng không có một chút quen thuộc nào.

Nàng mới chuyển đến nơi này được ba ngày mà thôi, còn không phải thực hiểu biết các bài trí ội thất, chỉ cảm thấy phòng khách rất lớn, trung gian có

Nàng trụ tiến nơi này mới ba ngày mà thôi, còn không phải thực hiểu biết gia cụ bài trí, chỉ cảm thấy ra phòng khách rất lớn, không gian thật rộng rãi, cũng bởi mà làm cho nàng không thể sờ vách tường để đi trở về phòng, nhớ rõ có một lần khi nàng luyện tập, nhất thời bị lạc phương hướng, đi một hồi lâu mới trở lại được phòng của nàng.

Lục Tĩnh Dương nhìn theo bóng hình tiểu nữ nhân đang chậm rãi đi về phía trước ở trong phòng khách to như vậy, mà y cảm thấy thâm thúy.

Vừa rồi khi chuông cửa vang lên, hắn mới đi từ hòng khách ra, sau đó nghe thấy Hà Nhược Hinh cùng Đường Mạnh Ảnh nói chuyện, đầu tiên hắn vốn muốn xoay người trở về phòng khách, nhưng vừa thấy bóng người kia đang hướng hắn chậm rãi đi tới, không biết vì sao, hắn cũng không có lập tức trở về phòng.

Nhìn Hà Nhược Hinh, hắn có cảm xúc rất phức tạp, có tức giận, phẫn nộ, phiền chán,, còn có khó hiểu.

Trong lúc đó trước kia rõ ràng bọn họ ở chung hoà hợp như vậy, tình cảm thật rất tốt, vì sao nàng lại muốn phá huỷ hết thảy, nàng thật sự muốn gả cho hắn sao? (Min: quá nhầm~ chị ấy đã là người của anh từ 3 ngày trước rồi thưa anh...)

Hừ! Nếu nàng đã muốn gả, hắn liền cưới, nhưng nàng tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý mà tự gánh vác hậu quả!

Bà nội có thể muốn hắn cưới nàng, muốn nàng chuyển vào cùng sống với hắn, nhưng bà không thể mệnh lệnh hắn ở chung phòng với nàng, nói này là nhà hắn, bởi vậy từ khi nàng chuyển đến phòng ngủ của hắn, hắn liền đến phòng khách ngủ.

Giờ đây nhìn nàng như là bị lạc giữa đại dương mênh mông vậy, nàng vươn tay sờ soạng phía trước, sau đó mới chậm rãi bước đi, tâm hắn không hiểu sao có một cỗ khó chịu cùng đau lòng, nhưng hắn rất nhanh đem nội tâm không nên có đồng tình với nàng áp chế xuống. Đây chính là do nàng lựa chọn, hắn không cần phải vì một nữ nhân có tâm địa sâu như vậy mà áy náy cùng đau lòng. (Min: Aa, ích kỉ a, ai làm cho chị không nhìn được chứ, cái gì mà tự nàng lựa chọn chứ, chị ý bắt anh đâm xe a, hix...)

Hắn thấy ở phía trước cách nàng không xa có một chiếc ghế sofa nhỏ, nếu tiếp tục đi lên, khẳng định tay nàng sẽ không sờ thấy chiếc ghế sofa kia, sau đó sẽ trượt chân, tòi ngã chổng vó... (Min: fristi...)

“Ô, rốt cục cũng đến rồi.” Đến khi chạm vào được tay nắm cửa phòng, Hà Nhược Hinh thở hắt ra khẩu khí, bởi vì nàng thật sự sẽ giống như lần trước sờ soạng cả buổi mới trở lại được phòng. Xem ra nàng đã dần dần quen với phương hướng trong phòng rồi. (Min: tỷ còn fristi hơn ca, không có “ai đó” giữ thì tỷ đã sớm được ôm đất mẹ bao la vào lòng rồi... *liếc liếc*)

Nhìn thấy Hà Nhược Hinh đã vào trong phòng, lúc này Lục Tĩnh Dương mới đưa tay vẫn đang nâng chiếc ghế sofa nhỏ xuống.

Đối với việc chính mình vừa mới sợ hãi nàng sẽ bị sảy chân mà mang sô

pha chuyển đi, hấn cảm thấy nổi giận, hơn nữa phiền chán không thôi.(Min: thói quen bảo vệ tỷ đã quá sâu đậm, bệnh nan y hết thuốc chữa rồi, mà cũng không cần chữa a...)

Hấn vì sao lạ lo lắng cho nữ nhân kia sẽ bị ngã sắp xuống?

Phiền!

Hà Nhược Hình biết Tĩnh Dương ca hiện tại còn đang rất tức giận nàng, bởi vì hấn đối nàng rất lạnh nhạt.

Nhưng nàng sẽ không bởi vậy mà cảm thấy thương tâm, bởi vì nàng đã quyết định muốn cố gắng làm cho hấn yêu thương nàng.

Kết hôn đã một tháng nay, hấn chưa từng ở nhà ăn bữa sáng, bữa tối cũng vậy, nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn giống nhau mỗi ngày buổi sáng đều đứng ở cửa tiễn hấn đi làm, tuy hấn không có một lần đáp lại nàng, nhưng là nàng cũng không nổi giận.

Hôm nay buổi sáng nàng ở trong phòng tắm cũng nhiều hơn một chút, bởi vậy nên khi nàng ra khỏi phòng, nghe được cách vách khách phòng vừa lúc mở ra.

Tĩnh Dương ca muốn đi đi làm? Nghe được hấn tiếng bước chân rất nhanh đi về phía trước, Hà Nhược Hình lo lắng theo phía sau hấn, nàng là muốn đuổi tới cửa đưa hấn xuất môn đi làm.

Nghe tiếng bước chân của Tĩnh Dương ca tựa hồ cách nàng càng lúc càng xa, sợ theo không kịp, tâm quýnh lên, nàng rồi loạn quên mất thói quen phương hướng của chính mình thường ngày, bỗng dưng bị đụng phải chiếc ghế sofa phía trước một chút -

“Cẩn thận!”

Nhìn thấy Hà Nhược Hình thiếu chút nữa té ngã, nguyên bản ở phía trước nàng Lục Tĩnh Dương đứng lúc quay đầu đem nàng ôm vào trong ngực, đối với tính cách luôn không cẩn thận của nàng, trên mặt có hờn dỗi. Vừa mới rồi nhìn thấy nàng vừa ra khỏi phòng đã chạy loạn lên, nàng rốt cuộc có biết hay không hai mắt của mình nhìn không thấy.

“Tĩnh Dương ca?” Không nghĩ tới Tĩnh Dương ca lại đưa tay đỡ lấy nàng.

Biết hấn trong lòng vẫn còn lo lắng cho nàng, Hà Nhược Hình trên mặt có một chút cảm động.

Lục Tĩnh Dương đương nhiên cũng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia rõ ràng là đang vui sướng, tuần nhan không khỏi hờn giận, buông ra nàng. “Nhanh chút đứng vững.”

“Được a.” Hà Nhược Hình ngoan ngoãn đứng vững. Biết Tĩnh Dương ca còn quan tâm nàng, làm cho nàng thực vui vẻ, nhưng cũng không dám yêu

cầu nhiều lắm. Lại nghe tấy tiếng bước chân hẳn tiếp tục đi, nàng gọi hẳn lại. “Tĩnh Dương ca.”

Hắn trực giác quay đầu, nhưng sau đó vẻ mặt chợt ảo não, tức giận đi càng nhanh về phía trước, trực tiếp đi ra khỏi nhà.

“Tĩnh Dương ca, cảm ơn người, còn có hẹn gặp lại.”

Đáp lại lời nàng là một tiếng đóng cửa thật lớn, thanh âm lớn đến nỗi làm cho Lí tẩu từ trong phòng bếp chạy ra. “Thiếu phu nhân, làm sao vậy, phát sinh chuyện gì?”

Hà Nhược Hình cười cười. “Không có việc gì, Tĩnh Dương ca hẳn đi làm.”

Lí tẩu nhìn cửa lớn. Đại thiếu gia hôm nay buổi sáng là ăn phải thuốc nổ sao? Đóng cửa có cần dùng sức như vậy sao, dọa nàng nhảy dựng, còn tưởng rằng là thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì.

“Thiếu phu nhân, là ta tưởng nhầm là tốt rồi, chờ một chút là có thể ăn bữa sáng.” Nói xong lại đi trở về phòng bếp.

“Được.” Hà Nhược Hình không chỉ trên mặt có tươi cười, tâm cũng đang cười.

Vừa rồi Tĩnh Dương ca chẳng những đỡ lấy nàng, mà lúc nàng gọi hẳn, tuy rằng mắt nàng nhìn không thấy cho nên không biết Tĩnh Dương ca có quay đầu hay không, nhưng nàng nghe thấy hẳn dừng lại cước bộ, tuy rằng vẫn là giống nhau không đáp lại nàng một câu, nhưng chỉ thế cũng đủ cho nàng cảm thấy thực thoải mái.

Tĩnh Dương ca tuy rằng hiện còn đang tức giận nàng, nhưng đối với nàng cũng có quan tâm a.

Trong chốc lát, Hà Nhược Hình cũng Lí tẩu ăn xong bữa sáng, liền rời khỏi nhà đến bệnh viện, hôm nay là ngày khám định kì một tuần một lần của nàng.

Mắt của nàng vẫn đang tiếp tục được trị liệu, bất quá hôm nay cũng giống như những ngày trước, vẫn là đối với ánh sáng không có phản ứng, làm cho nàng có nho nhỏ mắt mát.

Rời khỏi bệnh viện, nàng cùng Lí tẩu trở lại Lục gia đại trạch thỉnh an bà nội. (Min: cứ như lão phật gia ý nhỉ, hắc hắc...)

“Bà nội, người hôm nay có khoẻ không?”

“Ta tốt lắm.” Lục lão phu nhân nhìn trên mặt nàng đáng yêu tươi cười, cảm thấy thực có chút đau lòng. Những chuyện có liên quan đến cuộc sống tân hôn của Nhược Hình cùng Tĩnh Dương, Lí tẩu tất cả đều cùng đã cùng ba nói qua, hai người trẻ tuổi chẳng những vẫn là phân phòng ngủ, lại chưa từng có

một lần cùng nhau ngồi xuống ăn cơm, hai người liền trở nên giống như hai người xa lạ vậy.

Bây giờ ên làm sao mới phải? Không nghĩ tới tôn tử (cháu nội) mình tính tình so với mình tưởng lại cứng rắn đến vậy, hẳn trước kia rõ ràng yêu thương Nhược Hinh như vậy, cho nên bà cho rằng chỉ cần khi hết hôn là tốt rồi, tôn tử sẽ không có khả năng đối với Nhược Hinh hoàn toàn không để ý tới, kết quả không nghĩ tới hẳn lại đối với nàng lạnh nhạt như vậy.

Thật sự không được sao? Tôn tử thật sự không thể nhận Nhược Hinh là thê tử sao...

“Nhược Hinh, con gần đây thế nào?”

“Con tốt lắm, cảm ơn bà quan tâm.” Hà Nhược Hinh biết bà nội rất thương nàng.

Đối với câu trả lời của nàng, Lục lão phu nhân chính là cười cười. Đứa nhỏ này vĩnh viễn đều làm cho người ta cảm thấy uất ức như vậy, muốn nàng mở miệng nói không tốt, cơ hồ là không có khả năng thực hiện, bà hy vọng tôn tử có một ngày sẽ hiểu rõ khổ tâm của mình, Nhược Hinh là một người vợ tốt.

Tĩnh Dương về sau muốn kế thừa công ty, tương lai hẳn công tác sẽ bận rộn hơn, nam nhân bên ngoài bận rộn sự nghiệp, trọng yếu nhất là phải có vợ hiền giúp hẳn quản lý quản lý tốt hết thảy cuộc sống gia đình, bà tin tưởng Nhược Hinh sẽ là người vợ như vậy, cũng là cô gái có thể làm cho thể xác và tinh thần hẳn được thả lỏng khi ở bên cạnh nàng.

Kỳ thật bà quan sát Tĩnh Dương cùng Nhược Hinh đã lâu, tuy rằng bọn họ ở chung hình thức giống như anh em, nhưng sự thật lại không phải như vậy, trước kia Tĩnh Dương còn ở tạ nhà cũ, mặc kệ công tác nhiều mệt bao nhiêu, vừa thấy Nhược Hinh đến, trên mặt hẳn luôn lơ đãng cười, đứa nhỏ kia rất ít ở trước mặt người khác cười đến thả lỏng tự tại như vậy, có thể thấy được vị trí của Nhược Hinh tồn tại trong lòng hẳn là rất đặc biệt. (Min: người ngoài cuộc hiểu, đáng tiếc huynh không hiểu... *thở dài*)

Đến tốt cùng hài tử ngọc kia đến khi nào mới có thể hiểu được tâm ý của chính mình đây?

“Di, hai cái ghế sofa nhỏ này giống y như có điểm quen mặt.” Lí tẩu nhìn đến ghế sofa đặt ở phòng khách, “Giống như là đại thiếu gia gia cũng có một cái ghế dựa như vậy, bất quá gần đây giống như không có thấy.” Hiên tại nhìn đến hai cái ghế dựa này, nàng mới nhớ tới đến, gần đây dọn dẹp phòng khách, giống như không có thấy hai cái ghế dựa này.

“Đó là Tĩnh Dương mang đến.” Nhớ rõ khi tôn tử đưa đến hai cái ghế

này, bà còn thực buồn bực không biết hẳn là từ nơi nào đưa đến hai chiếc ghế này, nhưng hỏi hẳn hẳn cái gì cũng không có nói, nguyên lai chính là mang từ nhà đến.

“Quái, hai cái ghế này rõ ràng là cùng với sô pha trong phòng khách của đại thiếu gia là một bộ. đại thiếu gia vì sao lại muốn đem hai cái ghế này đến đây?” Lí tẩu khó hiểu.”Đại thiếu phu nhân, người có biết nguyên nhân không?”

Hà Nhược Hình lắc đầu, nàng ánh mắt nhìn không thấy, trong nhà thiếu cái gì nàng căn bản là không biết.

“Lão phu nhân, canh gà đã hầm xong rồi.”

Người hầu đi tới hướng lão phu nhân báo cáo.

“Nhược Hình, bà nội biết người hôm nay trở về, cho nên hầm riêng canh gà cho người tắm bổ, chúng ta cũng đi nhà ăn ăn canh.” Lục lão phu nhân dặt tay Hà Nhược Hình, hai người cẩn thận đi đến nhà ăn.

Lục Tĩnh Dương hút thuốc đem khói thuốc bay đầy phòng, lập tức lại vì chính mình lấy thêm một cây, làm cho Lục Tử Dương đã cai thuốc từ lâu đi vào văn phòng, thiếu chút nữa bị đại ca hẳn nuốt vôn phun vụ cấp nòng hôn đi qua.

“Ta nói đại ca, người hút như vậy không phải là rất nhiều đi, như vậy đối với thân thể thật không tốt, ta khuyên người vẫn là mau mau cai thuốc lá đi.” Hẳn còn không có tướng soái đem lão bà nhanh chóng cưới về, cũng không muốn bởi vì hít vào nhiều lắm khói thuốc mà chết (Chys: e ủng hộ a với M Ảnh tỷ ah.)

Anh em nhà họ Lục bộ dáng có chút rất giống nhau, bất quá Lục Tĩnh Dương thoát nhìn điềm tĩnh ổn trọng hơn, mà Lục Tử Dương thuộc loại nam nhân tuấn lãng.

“Người chừng nào thì đã biết chú trọng thân thể cho khoẻ mạnh, ta nhớ rõ trước kia người nghiện thuốc lá rất nặng.”

“Đã sớm bỏ rồi.”

“Bỏ?”

“Không có biện pháp, Tiểu Mạnh chán ghét mùi thuốc lá, nàng chỉ cần ngồi được trên người ta có mùi thuốc là, đừng nói là cho ta ôm nàng, ta ngay cả nàng nhà nàng cũng đừng mong bước vào.” Hẳn ngẫu nhiên mang Tiểu Mạnh về nhà, đại ca hẳn cũng đã biết được chuyện này.

“Người còn chưa cưới nàng vào cửa, đã bị quản giáo gắt gao như vậy, có được hay không?” (Min: hứ, đừng tưởng ai cũng ích kỉ như huynh nha.. Tĩnh Dương ca: *lờm lờm*, Min: *ngậm tằm*)

“Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta, mặc kệ muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.”

“Ta xem ngươi thật là hết thuốc chữa.” Lục Tĩnh Dương đưa tay bỏ thuốc là bào gạt tàn, sau đó lại lần nữa lấy một điều khác.

“Đại ca, đừng hút, hút thuốc sẽ chỉ làm tâm tình của ngươi càng không tốt mà thôi.”

Hắn liếc mắt đê đê. “Ai nói lòng ta tâm tình không tốt?”

“Từ lúc ta tiến vào cho đến bây giờ, mày của ngươi vẫn là nhăn cùng một chỗ.” Làm em trai hắn hai mươi mấy năm nay, làm sao lạ có thể không nhận ra đại ca tâm tình không tốt.

Lục Tĩnh Dương cũng không có phủ nhận lời của em trai, hắn xác thực là tâm tình đang rất kém, bởi vì chuyện ban sáng.

Buổi sáng hắn thực tự nhiên thân thủ ôm lấy Nhược Hinh thiếu chút nữa té ngã, mới phát hiện nha đầu kia đúng là gây đến dọa người, nàng rốt cuộc có hay không hảo hảo ăn cái gì, Lí tẩu không phải mỗi ngày đều chuẩn bị cho nàng sao? Như thế nào có thể làm cho cái tiểu nữ nhân kia trở nên gây đến như vậy?

Đối với việc nàng không có hảo hảo ăn cơm, tự đem chính mình làm cho gây như vậy, lại làm cho hắn bực mình không thôi, đồng thời hắn cũng vì việc chính mình lại quan tâm để ý đến nàng nhiều đến vậy mà sinh ra phiền chán.

Rõ ràng nàng không phải là em gái của hắn, nhưng hắn lại không có cách nào không để ý đến chuyện của nàng, làm cho hắn phiền lòng không thôi.

Hắn cũng không biết làm thế nào để tiêu trừ nội tâm phiền muộn kia, cũng bởi không thể trừ được, nên càng làm cho hắn trở nên nôn nóng.

Lục Tử Dương nhìn hắn đại ca biểu tình càng lúc càng ngưng trọng, mở miệng nói: “Đại ca, nếu đã kết hôn rồi, ta nghĩ ngươi liền đã hiểu ra rồi chứ, phải chấp nhận sự thật, dù sao ngươi trước kia không phải rất thương yêu Nhược Hinh sao?”

“Đó là trước kia chuyện, từ khi nàng lợi dụng mắt đã không thể nhìn thấy để bức ta cưới nàng, nàng cũng đã không còn là cô em gái ngoan trong lòng ta nữa.” Uổng phí hắn trước kia đối nàng tốt như vậy, nàng lại đối hắn tâm cơ đùa giỡn, điều này làm cho hắn không thể tha thứ nàng.

“Nhưng ta cảm thấy Nhược Hinh cũng thực đáng thương, nàng yêu ngươi lâu như vậy, thật vất vả có thể gả cho ngươi, nhưng lại thành kết quả như vậy.” Nhược Hinh thực sự là có điểm không đúng, nhưng hắn bao nhiêu có thể hiểu được tâm tình của nàng, nếu dùng quỷ kế là có thể làm cho Tiểu

Mạnh gả cho hấn, hấn cũng sẽ có khả năng làm như vậy.

“Người cũng biết nàng yêu ta?”

“Làm ơn, toàn thế giới chỉ cần có ánh mắt mọi người đều nhìn ra được điều ấy.” (Min: Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu...)

“Vậy vì sao nàng không nói cho ta biết?”

“Điểm này ta cũng không rõ ràng, có lẽ là bởi vì người vẫn nói nàng là muội muội, cho nên nàng mới không dám nói.” Lục Tử Dương nhìn đại ca hấn, hỏi vấn đề đã vướng mắc từ lâu trong nội tâm, “Đại ca, người thật sự một chút cũng không biết Nhược Hình yêu người sao?”

Lục Tĩnh Dương tuần nhan ảm trầm. “Không biết.”

“Câu trả lời này thật là có điểm kì lạ.....” Bình thường hấn là phải đáp nhìn không ra đến không phải sao?

“Đây là giờ làm việc, không được tán gẫu việc tư.” Hấn nhanh chóng chuyển đề tài, “Người đến đây tìm ta là có việc gì?”

Thiếu chút nữa là đã quên công việc chính, Lục Tử Dương đưa văn kiện cho đại ca. “Về việc ngày kia đi nước Mỹ đi công tác, chúng ta có thể trở về trước thời gian dự kiến hai ngày không?”

“Lại là vì Tiểu Mạnh của người?”

“Ngày đó nghe nói là nàng lễ liti niệm thành hôn của cha mẹ nàng, ta tính tại hôn đó thiên hướng nàng cầu hôn.”

“Lại cầu hôn, người không phải đã cầu một trăm linh một lần rồi sao?”

“Nhưng nếu nàng không gật đầu ta cũng không có biện pháp, đành phải tiếp tục tìm biện pháp khác.”

Nghe được đệ đệ hấn nói còn muốn tiếp tục cầu hôn, Lục Tĩnh Dương chỉ cảm thấy buồn cười. “Ta thật sự không hiểu người rốt cuộc thích nàng ở điểm nào?” Đường Mạnh Ảnh chỉ có thể xem như mỹ nữ thuộc hàng trung đẳng mà thôi.

Nhắc tới bảo bối Tiểu Mạnh của hấn, Lục Tử Dương một trận ngây ngô cười. “Thích nàng ở điểm nào, cái loại cảm giác này rất khó hình dung, chỉ cần thấy nàng, tâm tình của ta lúc nào cũng rất tốt, cùng nàng cùng một chỗ, mỗi một phút đều là khoái hoạt.....”

“Tốt lắm, đủ rồi, không cần nói thêm gì đi nữa.” Hấn không có thời gian rảnh rỗi đi nghe cái thứ tâm tình ghê tởm nói. “Nếu muốn trở về trước hai ngày, vậy phẫu xem người biểu hiện như thế nào.”

“Ta đã biết.”

Buổi chiều, Lục Tĩnh Dương dẫn theo hành lý đi vào trong phòng, trong nhà một người cũng không có.

Trở về nhà cũ rồi sao? Nhớ rõ hẳn đã nói với Lí tẩu là sẽ đi Mỹ công tác, Lí tẩu nói lão phu nhân hi vọng thiếu phu nhân có rảnh về nhà ở vài ngày bồi lão nhân gia, đại khái là phải trở về nhà cũ.

Lục Tĩnh Dương trực tiếp từ phòng khách trở về phòng. Vì làm cho Tử Dương về trước hai ngày, một tuần này, bọn họ cơ hồ là siêu công tác.

Hắn cởi tây trang áo sơ mi, cảm thấy thực sự mệt mỏi, hảo tướng muốn tắm nước nóng, trước kia khi có công việc mệt hẳn nhất định sẽ tắm bồn, nhưng đại bồn tắm ở phòng ngủ cách vách bên kia.

Dù sao Nhược Hinh cũng trở về nhà cũ, hẳn hiện tại đi tắm là ok, dù sao nơi đó cũng là của hắn. Như vậy, Lục Tĩnh Dương lập tức cầm khăn tắm đi đến phòng ngủ bên cạnh.

Đây là từ khi kết hôn đến nay, lần đầu tiên hắn trở lại phòng mình, bài trí trong phòng cơ hồ không có thay đổi gì, nội phòng kia ít nhất là có giường lớn có thể ngủ triền miên là hẳn theo nước ngoài đặc biệt làm, có thể làm cho hắn ngủ đến hùng đông.

Sau khi nhìn khắp phòng, Lục Tĩnh Dương lập tức đi vào phòng tắm. Lúc trước hắn sở dĩ đi mua gian nhà trọ xa hoa này chủ yếu là vì phòng ngủ cùng phòng tắm rất lớn, làm cho hắn thực thích, sau khi mua, hẳn đối với phòng ở thiết kế duy nhất chính là yêu cầu có bồn tắm mát xa lớn.

Đã lâu không tắm bồn, làm cho Lục Tĩnh Dương toàn thân thoải mái không thôi, hắn nhắm mắt lại, hưởng thụ thời gian tốt đẹp này, cảm giác mệt mỏi chậm rãi rút đi, một trận buồn ngủ chậm rãi kéo đến.

“Chính là muốn ăn bánh chùy sàm, kết quả là ta mua rất nhiều bánh.” Hà Nhược Hinh cùng Lí tẩu đến cửa hàng gần đó mua bánh ngọt, hai người chậm rãi trở về nhà trọ.

“Không sao, ăn không hết có thể làm bữa sáng cho ngày mai.”

“Ân.”

“Bất quá trước khi trở về nhà bà nội, người trở về tắm rửa trước.” Vừa mới ở cửa hàng bánh ngọt, đại thiếu phu nhân không cẩn thận bị một đĩa nhỏ đụng phải, bởi vì ánh mắt không nhìn thấy, lại đụng phải người phục vụ đang cầm bàn báng bao đi ra từ phía sau, kết quả bàn bánh ngã vào trên người đại thiếu phu nhân

“Ta biết, hương vị rất nặng sao?” Hà Nhược Hinh cúi người nghe hương vị trên người chính mình.

“Cả người đều nghe thấy mùi bánh.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, ha ha.”

Hai người từ trong thang máy đi ra, vừa mới mở cửa, điện thoại Lí tẩu vang lên, tưởng là Lục lão phu nhân gọi nàng, có phải hay không muốn nàng mang thiếu phu nhân trở về nhà cũ, kết quả là không phải nàng gọi tới, mà là con nàng nói tôn tử bởi vì phát sốt đã vào bệnh viện, ba ba hẳn hiện tại đang đi công tác, hi vọng nàng có thể đến bệnh viện giúp hẳn chiếu cố đứa nhỏ, hẳn buổi sáng ngày mai mới trở về Đài Bắc.

“Lí tẩu, người nhanh chút đi thôi.” Hà Nhược Hình nghe được mọi chuyện, Lí tẩu phi thường khẩn trương khi nghe tôn tử nằm viện.

“Nhưng mà buổi tối đại thiếu phu nhân phải ở một mình.....”

“Ta không vấn đề gì. Không cần lo lắng cho ta.”

“Nhưng là ta còn chưa giúp người chuẩn bị bữa tối.”

Hà Nhược Hình cười cười cầm gói to trên tay. “Ta đã có túi bánh, có thể ăn đến buổi sáng.”

“Nhưng bà nội.....” Đại thiếu phu nhân quả thực là một cô gái tốt, mặc kệ là đối với ai cũng thực tri kỷ.

“Tốt lắm, không cần lo cho ta, người nhanh chút đến bệnh viện xem tôn tử người.”

Sau khi Lí tẩu rời đi, Hà Nhược Hình đi vào nhà, đóng thật chắc cửa, sau đó chậm rãi đi vào phòng khác, ánh mắt nàng không nhìn thấy, không có phát hiện đồ vật của nam hài.

“Hy vọng tôn tử Lí tẩu không có việc gì. (Chys: ta thì hy vọng tỷ bình an =]])

Đưa tay đặt bánh lên bàn, sau đó chậm rãi trở về phòng, nàng đã quen thuộc cánh bài trí trong phòng, theo ngăn kéo lấy ra một bộ nội y, sau đó đi vào phòng tắm.

Nàng cởi quần áo trên người, mở vòi hoa sen ra, bắt đầu tắm rửa, hoàn toàn không phát hiện trong phòng tắm có người khác.

Âm thanh xả nước làm cho Lục Tĩnh Dương ở trong ồn tắm lớn bùng tỉnh, hẳn không cẩn thận vừa rồi ngủ say, sau đó nhìn thấy thân hình trần trụi đang đứng tắm rửa ở vòi hoa sen, nhất thời kinh ngạc không thôi.

Khi Nhược Hình tiến vào phòng tắm, hẳn cư nhiên cũng không biết, hiện tại hẳn muốn đứng dậy rời đi sao? Có thể dọa đến nàng hay không? Sau đó hẳn thấy nàng tắt vòi hoa sen đi, bắt đầu đưa tay tắm rửa ở trên thân hình tuyết trắng của nàng, động tác xinh đẹp mềm mại như vậy, dáng người kia như vậy mặc ngoài có hứng thú .... (Min: thì ra anh cũng là một đại sắc lang...)

Hắn cảm thấy cổ họng có chút gấp gáp, hô hấp trở bên phập phồng.

Đột nhiên, hắn nhớ tới một đoạn kí ức xưa, khi đó nàng vừa được nghỉ hè, có một lần âm ỹ đòi hắn mang nàng đi thường xuyên đi thăm câu lạc bộ thể hình, nàng nói nàng muốn đi bơi lội, cho nên hắn liền mang nàng đi.

Còn nhớ rõ khi nàng mặc vào áo tắm hai mảnh, dáng người trắng nõn lập tức hấp dẫn ánh mắt của một đồng nam nhân, mà nàng một chút tự giác cũng không có, khuôn mặt hướng hắn ở trong bể bơi e lệ cười, bộ dáng xinh đẹp làm cho hắn hoàn toàn giật mình, sau đó hắn nghe được bên cạnh có người hô khuôn mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ linh tinh, còn có người muốn quải nàng lên giường hảo hảo yêu thương ..... (Chys: Tội cho tử quá, hết ‘mang’ đến ‘quải’ là seo, làm như là cún con hk bằng)

Hắn nhớ rõ nàng vừa làm nóng thân người xong, ngay cả nước còn chưa đọng tới, hắn liền kéo nàng rời khỏi bể bơi, rời khỏi câu lạc bộ (Chys: bá đạo)

Trên đường lái xe về nhà, hắn không mở miệng nói chuyện cùng nàng, nàng còn tưởng là hắn đang tức giận, không ngừng hướng hắn giải thích, còn hắn từ đó về sau chưa từng mang nàng đi qua câu lạc bộ.....

Lúc này vòi hoa sen lại một lần nữa được mở ra, hắn thấy dòng nước tuôn xuống, giống như muột tầng sa mòng trong suốt, chậm rãi từ trên người nàng chảy xuống, sau đó bày ra bộ dáng nguyên thủy nhất, giống như ngà voi bóng loáng xinh đẹp đến thế, làm cho hắn hoàn toàn không thể dời tầm mắt.

Tiểu nữ nhân trước mắt cái gì cũng không có làm, nhưng dễ dàng phi thường gọi lên dục vọng của hắn.

Hắn biết vì sao khi ở câu lạc bộ hắn tức giận, không phải vì nàng, cũng không phải vì ánh mắt của các nam nhân khác, mà là chính mình, bởi vì ngay lúc đó hắn đối với ‘muội muội’ yêu thương có thêm dục vọng mãnh liệt.

Dục vọng của hắn quá lớn, thân thể vừa động, vừa lúc tắt đi vòi hoa sen. Làm cho Hà Nhược Hình hoảng sợ, toàn thân nàng cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra sợ hãi.

“Ai ở trong này?”

Thấy người kia sợ hãi mà vội vã muốn chạy ra khỏi phòng tắm trơn trượt dưới chân, mắt thấy phía trước là bồn rửa tay, Lục Tĩnh Dương rất nhanh từ trong bồn tắm đứng dậy, đi nhanh ra ngoài, sau đó ôm lấy thân thể mềm mại kia .....

Hắn đem nàng ôm vào trong lòng, một lòng bị nàng làm cho sợ tới thiếu chút nữa tim nhảy ra khỏi lồng ngực. Nếu trực tiếp đụng vào bồn rửa tay, hậu quả sẽ không thể không nổi.

Hà Nhược Hình kinh ngạc: “ Tĩnh Dương ca.” Nàng sẽ không nhận sai

thanh âm này.

“Người không biết không được chạy ở trong phòng tắm sao?” (Chys: Vì ai àm chạy thế ta (?_?)

Thật là Tĩnh Dương ca! Nàng nhẹ nhàng thở ra. Hắn không phải ngày kia mới trở về sao? “Tĩnh Dương ca, thật là người sao? Người làm sao ở trong này?”

“Ta đi công tác về sớm, mệt chết đi được, muốn đến đây tắm một cái.” Lục Tĩnh Dương vẻ mặt có chút không tự nhiên hướng nàng giải thích. “Ta vừa rồi đang ngủ, cho nên không biết người tiến vào, không nghĩ được lại dọa đến người .....”

May mắn người trong phòng là Tĩnh Dương ca, Hà Nhược nhẹ nhàng thở ra, đồng thời, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng không thôi. Nén Tĩnh Dương ca đã sớm ở trong này, như vậy hắn không phải đã nhìn thấy nàng tắm rửa sao .....

Nghĩ đến bộ dáng trống trơn của chính mình khi tắm rửa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng đỏ hơn, thân thể cũng nóng dần lên, đầu óc nóng râm râm không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ, đặc biệt giờ phút này hai người đụng chạm da thịt, làm cho nàng không khổ run nhẹ.....

Bởi vì nhìn không thấy biểu tình của Tĩnh Dương ca, làm cho nàng càng thêm khẩn trương.

Lục Tĩnh Dương không phải là không nhìn thấy bộ dáng của nàng, hai gò má ửng đỏ lộ ra ngại ngùng động lòng người, thập phần mê người, sau đó hắn nghĩ đến khuôn mặt kiều ngọt hướng hắn mỉm cười ở câu lạc bộ, dục hảo mãnh liệt nháy mắt tăng lên, làm cho hắn khó chịu hỏn hển háp thở, buông mạnh nàng ra. “Ta ra ngoài trước.”

Bọn họ trong lúc này không nên như thế này .....

Đột nhiên, hắn dừng lại, bởi vì một đôi tay bé nhỏ gắt gao nắm chặt tay hắn, hành động lớn mật của nàng giờ phút này làm cho hắn khiếp sợ.

Nghe được hắn phải rời khỏi, nàng nhất thời xúc động nắm lấy cánh tay hắn. không nghĩ tới phải để cho hắn đi, bởi vì bọn họ đã lâu không nói gì, tiếp theo nàng nhớ tới sắc dụ mà Tiểu Mạnh nói. Hắn sẽ bị nàng sắc dụ sao?

Hà Nhược Hình cảm thấy bàn tay bé nhỏ của mình hơi hơi phát run, thân mình cũng vậy, nhưng cho dù như thế, nàng vẫn muốn dùng thử phương pháp này với hắn, chỉ cần hắn có thể yêu thương nàng.

“Tĩnh Dương ca, ta .....” Sau khi hít sâu một hơi, nàng lại lần nữa nói chuyện: “Tĩnh Dương ca, ta nghĩ muốn, mặc kệ người muốn ta làm cái gì đều có thể.” Hắn là nói như vậy đi?

Hắn bị dục hảo làm cho toàn thân cảm thấy khó chịu, lại càng bị nha đầu kia làm cho phát cáu, nàng rốt cuộc có biết nàng đang nói gì hay không, muốn nàng làm cái gì đều có thể sao? Nàng làm sao có thể đối với một nam nhân nói như vậy, con người nàng thuần khiết làm sao có thể nói những lời mê người rõ ràng như vậy?

Hắn lại nghĩ tới lời nói của những người trong câu lạc bộ: Hảo tướng đem nàng quải lên giường hảo hảo yêu thương .....

Lửa giận nẩy lên, Lục Tĩnh Dương quay đầu chế trụ cằm của nàng, đăm đăm nhìn mặt nhỏ nhắn nâng lên, ngữ khí cương giận hỏi: “Người cũng từng dụ dỗ nam nhân khác như vậy sao, theo chân bọn họ nói như vậy sao?”

Bị hắn bắt lấy cằm hơi hơi phát đau, Hà Nhược Hình không biết Lục Tĩnh Dương vì sao tức giận. Hắn không thích sắc dụ sao? (Min: tỷ anh cứ thử là bik ngay mờ!)

Nếu hắn đã không thích, cũng không cần nói nàng đi dụ dỗ người khác a, bởi vì nàng chỉ thương một người là hắn, thậm chí muốn hắn ôm nàng. “Ta làm sao có thể câu dẫn người khác, ta chỉ yêu một người .....

Ngô!”
Hắn bị nàng chọc cho lửa giận tận trời, dục hỏa cũng vậy, nàng rốt cuộc còn muốn làm cái gì?

Đang cầm mặt của nàng, Lục Tĩnh Dương kịch liệt hôn.

Dục vọng mãnh liệt như bài sơn đảo hải thổi quét mà đến, mặc cho hắn không chế như thế nào, đúng là vẫn không ngăn cản được, dục vọng kia tựa hồ đọng lại rất lâu, đã vượt qua hàng rào trong lòng. Liên không thể ngăn cản.

“Nói cho ta biết, có người như vậy sờ qua người, hôn qua người sao?”

“Không có người khác, chỉ có người..... Ta chỉ muốn người ôm ta, người khác không được!” Chỉ có hắn, nàng chỉ cần có hắn, mặc kệ tâm lý hoặc thân thể, nàng chỉ cho phép hắn ôm nàng.

Thông báo của nàng làm cho lửa giận trong người hắn nháy mắt tắt hẳn, thậm chí còn có một tia đắc ý vui sướng, sau đó hắn nhớ tới lời nói của đệ đệ

—
Người thật sự một chút cũng không biết Nhược Hình yêu người sao?

Lục Tĩnh Dương lại lần nữa hôn nàng. Hắn có lẽ thật sự không biết, bởi vì hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề đó, nhưng hắn biết rõ một việc, hắn thích hai cặp mắt thủy lượng động lòng người chạy đuổi theo hắn, hắn hưởng thụ chuyện như vậy, hắn biết chỉ cần đối tốt với nàng, ánh mắt của nàng vẫn chỉ nhìn hắn.

Hắn biết được trận nôn nóng phiền muộn từ đâu mà đến, bởi vì ánh mắt

của nàng nhìn không thấy, mà hấn rút cuộc không thể thấy ánh mắt xinh đẹp mê luyến nhìn hấn chăm chăm.....

“Người thật sự muốn ta ôm người?”

“.....Ân.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng gật đầu.

Lục Tĩnh Dương đem nàng ôm lấy, sau đó ra khỏi phòng tắm.

Mặc kệ hấn cái gì muội muội, mặc kệ hấn cái gì thiết kế hay không thiết kế, dục vọng quá mức mãnh liệt làm cho hấn không thể kềm chế lý trí, giờ phút này hấn chỉ biết là, hấn muốn nàng, muốn hung hấn giữ lấy, xuyên qua nàng.

Hà Nhược Hinh trong lòng hồi hộp, nội tâm khẩn trương lại cao hứng. Sắc dụ của nàng thành công!

Nếu hấn muốn thân thể của nàng, như vậy nàng nguyện ý dâng.

Sau hết thấy kịch liệt, Hà Nhược Hinh nằm ở trên giường, tinh tế thờ. Đây là tình ái của nam nữ sao?

Hỏi nàng có cảm giác gì, nàng cũng không biết, nàng không thể nói rõ loại cảm giác này, tuy rằng nàng thật cao hứng, Tĩnh Dương ca nhận sắc dụ của nàng, thật cao hứng hấn rút cuộc hấn đã bế nàng, nhưng tựa hồ không giống với trong tưởng tượng của nàng. Tận trong lòng nàng nảy lên một trận hư không, nàng không muốn phải như vậy.... Đột nhiên, mặt nàng bị xoay về bên trái.

“Người suy nghĩ cái gì?” Biểu tình quái dị của nàng.

“Không, không có.” Nàng cảm thấy tay hấn đang cầm chặt mặt của nàng, làm cho nàng thập phần khẩn trương.

Phản ứng ngưng ngừng của nàng rất thú vị, Lục Tĩnh Dương tiếp tục đùa nàng. “Người đi đâu học cái loại dụ hoặc nam nhân trong lời nói?”

Nàng không biết dùng loại này đơn thuần đáng yêu nói. “Mặc kệ người muốn ta làm gì đều có thể.” Trong lời nói, là sẽ làm nam nhân phát điên, bởi vì người ta rất muốn đối với nàng làm như vậy.

“Ta.....”

“Là nam nhân dạy người sao?” Hấn không phát hiện trong lời nói của mình có bao nhiêu dấm chua, tuy rằng hấn là nam nhân duy nhất của nàng, nhưng nghĩ đến đã có nhiều nam nhân khác tiếp cận nàng, thậm chí còn dạy nàng những chuyện như thế này, hấn không khỏi sắc mặt căng thẳng.

“Đương nhiên không phải, là tử điện ảnh nên biết được.” Về chuyện sắc dụ, nàng tuyệt đối không cho hấn biết.

“Tử điện ảnh biết được?” Lục Tĩnh Dương đối với đáp án này có điểm buồn bực.

“Người học chuyện này làm cái gì?”

“Không phải học, chỉ là nhớ lại mà thôi.” Nàng hy vọng hắn không cần truy vấn.

Hắn dừng vuốt ve, thật sâu nhìn nàng. “Mặc kệ người muốn làm cái gì đều có thể, là thật sao? Người thật sự yêu ta như vậy?”

Hà Nhược Hình đỏ mặt, nhưng vẫn rõ ràng nói ra tình cảm của mình đối với hắn:

“Đúng, ta yêu người, thực yêu thực yêu người, mặc kệ người muốn ta làm gì đều có thể.”

Đơn thuần trực tiếp, nàng thông báo làm cho hắn cảm thấy siêu đặc ý, hắn hôn lên môi nàng, thật sâu hôn nàng.

Hà Nhược Hình không rõ vì sao hắn hôn nàng, nhưng nàng nhận hắn hôn, bởi vì nàng thích hương vị của hắn, thích cảm giác hai người hôn nồng nhiệt (Chys: Hình tỷ bị anh làm cho hứ oy' cười gian)

Tuần nhan cúi xuống nồng nhiệt hôn nàng, sau đó đem chính mình hoàn toàn nhập vào cơ thể nàng, cảm nhận vật kia nóng rực xâm nhập, làm cho hai người đều phát ra tán thưởng thở dốc.

Liên tục hoan ái, làm cho thân thể hai người đều mệt mỏi, Lục Tĩnh Dương tính đi tắm, ôm lấy tiểu nữ nhân yếu đuối vô lực cùng nhau tiến vào phòng tắm.

May mắn trong phòng tắm có trang bị máy mát xa quan điện, ngâm ở trong nước ấm áp, làm cho người ta thoải mái thờ dài.

Hà Nhược Hình có chút vô lực tựa vào bên người Lục Tĩnh Dương, nước ấm làm cho cơ thể đau đớn của nàng thoải mái lên rất nhiều, nàng nhắm chặt mắt, thoải mái tắm bồn.

Lục Tĩnh Dương nhìn nàng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, kiều diễm động lòng người.

Hắn chưa bao giờ biết dự vọng chính mình có thể đạt đến trình độ mãnh liệt như thế này, lần lượt muốn nàng, thẳng đến khi hai người dùng hết khí lực, hắn mới không thể không buông nàng ra.

Đột nhiên, hắn cười khẽ. Xem ra hắn là áp lực lâu lắm.

Hắn không nghĩ đến sẽ thảo luận chuyện phát sinh giữa hai người, dù sao nam nhân có dự vọng là chuyện bình thường, mà nàng cũng có dự vọng không phải sao? Nàng thậm chí còn câu dẫn hắn

Dù sao nàng cũng là thê tử của hắn, có quan hệ là chuyện đương nhiên, hắn không muốn nghĩ đến nhiều lắm (Chys: Ta ghét anh oy')

Phát hiện bên cạnh nhắm mắt tựa hồ như đang ngủ, bởi vậy hắn mở

miệng nói: “Ta xem ngươi không còn khí lực, ta giúp ngươi tắm rửa, như thế này ngươi có thể hảo hảo nghỉ ngơi.” Lục Tĩnh Dương cầm lấy khăn mặt, chà sát thân thể hắn.

Nghe được hắn muốn giúp mình tắm rửa, Hà Nhược Hinh hoàn toàn tỉnh ngủ, nàng thân thủ cố ý ngăn cản hảo ý của hắn. “Không, không cần, ta chính mình có thể .....

“Ngoan, ngồi xuống.” Hắn có chút bá đạo đem thân mình lộn xộn của nàng áp ngồi xuống, sau đó dùng khăn mặt tẩy rửa thân hình nàng.

Nàng làm sao có thể ngoan ngoãn ngồi! Hà Nhược Hinh khẩn trương đến mức cho dù thân thể ở trong nước ấm, nhưng toàn thân nàng vẫn nổi lên da gà.

“Tĩnh Dương ca, ta chính mình có thể .....

Thấy nàng còn đang lộn xộn, Lục Tĩnh Dương đơn giản đem cả người nàng ôm vào lòng hắn, chân thon dài ngăn chặn hai chân lộn xộn của nàng, một tay kia giữ chặt hai tay nàng, thành công là cho nàng không thể động đậy, nhưng tư thế của hai người cũng thập phần ái muội, cơ hồ cùng một chỗ kề sát vào nhau.

“Tĩnh Dương ca, ngươi nhanh chút buông.....” Hà Nhược Hinh không ngừng giãy dụa vặn vẹo, tiếng nói e lệ thở gấp kêu.

Nàng như thế nào lại gọi hắn như vậy! Bàn tay to ôm lấy eo nhỏ của nàng, hắn lại dụ hoặc môi hôn lấy vành tai của nàng.

Nàng khẽ gọi, muốn tách rời khỏi hắn, bởi vì rất ngứa.

Lục Tĩnh Dương không thích nàng né tránh hắn, bàn tay to giữ chặt mặt nàng, hôn thật nồng nhiệt.

Lục Tĩnh Dương đem Hà Nhược Hinh ẵm đến giường ngủ nghỉ ngơi, sau đó hắn thực tự nhiên nằm bên cạnh nàng, đem nàng kéo vào trong lòng.

Xem nàng đúng là mệt chết đi, làm cho hắn đau lòng hôn nhẹ lên trán nàng.

Vừa mới ở phòng tắm, hắn vừa muốn nàng hai lần (Chys: thế đấy gọi là ‘hảo hảo nghỉ ngơi’ của anh đấy hử...Min: thế này phải nói là phải làm cho mệt trước mới hảo hảo nghỉ ngơi được chứ ss, hắc hắc...)

Hắn chưa từng không thể kiềm chế được như thế, thậm chí mãnh liệt muốn một nữ nhân như vậy, ngay cả khi ở chung một chỗ với An Kỳ Kỳ kiều diễm, cũng đều phát tiết dục vọng một lần là đủ rồi.

Dục vọng mãnh liệt này từ đâu mà đến? Thật là lâu lắm không có làm, tích lũy nhiều có quan hệ sao?

Lục Tĩnh Dương nhìn Hà Nhược Hinh, không có đáp án.

Đối với quan hệ trong tương lai của hai người, hấn không muốn suy nghĩ đến nhiều, có lẽ cứ thuận theo tự nhiên mà phát triển đi, dù sao hấn cũng phát hiện hấn đối với nàng không thể không có khát vọng, cảm giác luôn không đủ, nghĩ muốn một nữ nhân như vậy, hấn là lần đầu có cảm thụ như vậy.

“Ngủ ngon, Nhược Hình ngoan của ta.”

Hấn thỏa mãn ôn nàng chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng, hai người thật sự ngủ, ngay cả cửa phòng bị mở ra, thậm chí người mở ra chỉ vì kinh ngạc mà kêu thành tiếng, hai người cũng không có phản ứng.

Lí tiểu nhẹ nhàng đóng cửa lại, lập tức đi đến phòng khách, cầm lấy điện thoại gọi điện cho lão phu nhân.

“Phải không? Thật tốt quá.”

Lục lão phu nhân cao hứng đặt điện thoại xuống, một bên là vợ chồng Lục Khải Hoàn đang rất ngạc nhiên vì cuộc điện thoại kia, quả nhiên Lí tẩu cùng mẫu thân nói gì đó, bởi vì lão nhân gia thoát nhìn phi thường vui vẻ.

Bảy giờ sáng, như mọi ngày ba thành viên của Lục gia ngồi ở phòng khách chờ bữa sáng.

“Mẹ, phát sinh chuyện gì sao?”

“Lí tẩu nói đứa nhỏ Tĩnh Dương kia tối hôm qua đã trở về phòng ngủ, còn thân thiết ôm Nhược Hinh ngủ nữa.” Lục lão phu nhân vừa nói vừa cười.

“Thật sự là quá tốt, xem ra Tĩnh Dương cuối cùng cũng chấp nhận Nhược Hinh, chấp nhận cuộc hôn nhân này.” Nghe được con trai rất cục cựa cũng tiếp nhận con dâu rồi, Lục Khải Hoàn nhẹ nhàng thở ra, bởi vì từ khi kết hôn tới nay, con trai họ đều là ở tại phòng khách, làm bọn họ phải lo lắng không ít thay cho cô dâu trẻ tuổi kia.

“Xem ra chúng ta có thể không cần lo lắng về bọn trẻ nữa rồi.” Quách Như Xuân cũng nhẹ nhàng thở ra. “Nói thật, thực ta trong lòng con còn đang suy nghĩ, vận nhất nếu Tĩnh Dương cần không tiếp nhận Nhược Hinh thì chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Tĩnh Dương yêu Nhược Hinh, chỉ là cái đứa nhỏ kia chính mình không biết mà thôi.” (Min: ôi bà thật sáng suốt, iêu bà quá...)

Nghe được mẫu thân ngữ khí kiên định, Lục Khải Hoàn hỏi, “Mẹ, người vì sao lại xác định chắc chắn như vậy?”

“Đúng rồi, con cũng rất ngạc nhiên.” Bởi vì bà bà kiên trì muốn Tĩnh Dương cưới Nhược Hinh, bởi vậy cứ việc bọn họ vợ chồng cảm thấy lo lắng, nhưng lại không dám làm trái ý của lão nhân gia.

“Đứa nhỏ Tĩnh Dương kia từ nhỏ đã luôn yêu thích rõ ràng, hơn nữa tính tình của hắn chúng ta đều biết không được tốt lắm, nhưng mới gần đây Nhược Hinh luôn chạy tới nhà tìm hắn, có khi còn bám dính lấy hắn cả một ngày, nhưng ta chưa từng nghe thấy Tĩnh Dương ngại nàng phiền.”

Nghe được mẫu thân nói như vậy, vợ chồng Lục Khải Hoàn cũng cảm thấy đúng gập đầu.

“Hình như đúng là như vậy, trước đây mặc kệ Nhược Hinh muốn Tĩnh Dương giúp nàng làm cái gì, Tĩnh Dương đều đáp ứng tất cả, thật đúng là chưa từng nghe qua hắn oán giận.” Tĩnh Dương trước kia cũng rất yêu thương Nhược Hinh, đây là chuyện mọi người đều biết, bất quá hắn luôn coi Nhược Hinh như em gái, bọn họ cũng không tương nhiều lắm, bởi vì bọn họ cũng coi Nhược Hinh như con gái ruột của mình.

“ Mẹ, người nói vậy con cũng liền nhớ, có một lần Nhược Hình cùng chúng ta ăn cơm, ta gắp thịt bò bỏ vào trong bát nàng, nhưng Tĩnh Dương lập tức nhận lấy ăn luôn, còn nói Nhược Hình không thích ăn thịt bò, nếu Tĩnh Dương không nói thật con cũng không biết Nhược Hình không thích ăn thịt bò đâu, nhưng là Tĩnh Dương lại biết nàng không thích ăn cái gì.”

Lục lão phu nhân hiểu ý cười. “Hai đứa trẻ kia nhất định là sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc.”

“Cùng một chỗ thì tốt rồi, con còn thực sợ Tĩnh Dương không cần Nhược Hình.”

“Sẽ không có chuyện như vậy đâu, ta còn nghĩ không lâu nữa sẽ có thể được ôm tăng tôn (Min: cái nì chắc là chất nội a). Vừa nghĩ đến không lâu nữa Lục gia sẽ có một cục cưng mới chào đời, lão nhân gia liền cười đến toe toét. (Min: làm gì mà nhanh thế a, hum qua 2 anh chị mới bắt đầu quá trình tạo người thôi a..^^~)

Nghe được sắp có cháu nội để bế, hai vợ chồng Lục Khải Hoàn cũn nở nụ cười.

“Nếu bên này Tĩnh Dương đã không cần lo lắng nữa, không phải là chúng ta nên chuẩn bị hôn sự cho Tử Dương?” Lục lão phu nhân hu vọng tôn tử thứ hai cũng mau chóng thành hôn, vì Lục gia khai chi tán nghiệp*.

(*: cái nì là sinh con đàn cháu đông.)

“Nhưng là Tử Dương nói Mạnh Ảnh liên tiếp cự tuyệt lời cầu hôn của hắn.” Quách Như Xuân đã hỏi qua, tiểu tử ngốc kia lại bị cự tuyệt.

“Thật là, ngay cả cầu hôn cũng không xong.” Lục lão phu nhân lắc đầu.

Bà cũng đã gặp qua đứa nhỏ Mạnh Ảnh kia vài lần, cá tính nàng phi thwongf thẳng thắn, Tử Dương từ sau khi cùng nàng ở chung một chỗ, con người liền trở nên đứng đắn hơn rất nhiều

Nàng gặp qua Mạnh Ảnh kia đứa nhỏ vài lần, cá tính phi thường thẳng thắn bằng phẳng, Tử Dương cùng nàng ở cùng một chỗ sau, cả người trở nên đứng đắn hơn, cũng đã yên ổn hơn, lại còn thật sự lo làm việc công tác, trọng yếu nhất là Tử Dương rất yêu Mạnh Ảnh, làm cho nàng đối Mạnh Ảnh ngày càng yêu thích, cũng hy vọng tôn tử nhanh chút đem nàng cưới vào cửa. (Chys: bà ui, ai tốt bà đều mún cưới vào cho cháu bà là seo đây ạch, may mà bà có hai ng' cháu thui ạch =]])

“Tử Dương bị cự tuyệt nguyên nhân là cái gì?” Lục Khải Hoàn thật sự rất ngạc nhiên.

“Tử Dương nói, Mạnh Ảnh rút cái đại nhẫn kim cương nó tặng ở một bên không quan tâm, sau đó nói muốn tâm của hắn, tiểu tử ngốc kia còn chạy tới

hỏi ta muốn tâm thì cấp như thế nào, ngũ khí còn rất nghiêm túc, thật sự là rất thú vị.” Quách Như Xuân nghe được con thuật lại, cảm thấy buồn cười.

“Ngay cả thiết tình mà cũng không hiểu, xem ra tiểu tử ngốc kia muốn cầu hôn thành công phải đợi kiếp sau.”

Không khí trong Lục gia bởi vì Lục Tĩnh Dương đã tiếp nhận Hà Nhược Hình mà trở nên thoải mái khoáng hoạt rất nhiều, tin tưởng không lâu trong tương lai, không khí sẽ càng thêm vui vẻ..

Hà Nhược Hình cùng Lí tẩu đi ra từ bệnh viện, sắc mặt ngưng trọng.

“Đại thiếu phu nhân, người làm sao vậy, bác sĩ không phải nói người có thể có khả năng hồi phục lại thị lực sao? Bộ dáng như thế nào lại không vui vẻ như vậy.” Lí tẩu cũng cảm thấy buồn bực. Trước khi đại thiếu phu nhân không phải rõ ràng cũng hy vọng chính mình có thể nhìn thấy lại sao, vì sao khi nghe thấy tin tốt như vậy ngược lại lại rầu rĩ không vui, rốt cục đây là chuyện gì xảy ra?

Hôm nay là ngày đại thiếu phu nhân đến bệnh viện kiểm tra tri liệu mắt, lần trước sau khi bác sĩ mở tân dược trị liệu, hôm nay mắt của đại thiếu phu nhân đối với ánh sáng đã có phản ứng, bác sĩ còn nói đây là một hiện tượng vô cùng tốt, tương lai mắt của nàng sẽ chậm rãi khôi phục.

“Lí tẩu, ta.....”

“Đại thiếu phu nhân, người làm sao vậy? Người mắt hứng khi nghe chính mình sẽ lại thấy được sao?”

“Không, ta thật cao hứng.”

“Vậy vì sao nhìn người lại không hề vui vẻ?”

“Lí tẩu, có thể mời người không cần đem chuyện mắt của ta có khả năng hồi phục nói lại cho mọi người được không? Đặc biệt Tĩnh Dương ca.”

“Vì sao? Mắt lại nhìn thấy được là chuyện cao hứng biết bao, vì sao không cần nói cho người khác?”

Hà Nhược Hình nói ra lo lắng trong sâu kín của mình. “Người cũng biết Tĩnh Dương ca hẳn là vì làm ta mù nên mới phụ trách cưới ta, thật vất vả ta cùng hắn quan hệ mới có điểm tiến bộ, nhưng là nếu hắn hiện tại lại biết ta không lâu nữa sẽ có khả năng thấy được lại, ta sợ hắn sẽ bỏ rơi ta.”

Nguyên lai đại thiếu phu nhân là lo lắng điểm này, Lí tẩu đương nhiên hiểu được. “Đại thiếu phu nhân, người không cần khổ sở, ta đáp ứng sẽ không nói cho người khác biết chuyện mắt của người đã có phản ứng với ánh sáng đâu.”

Nguyên lai đại thiếu phu nhân là ở lo lắng này, Lí tẩu hiểu được. “Đại thiếu phu nhân, người không cần khổ sở, ta đáp ứng người không nói cho

người khác ánh mắt của người đối quang có phản ứng chuyện.”

Về việc của đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân, chỉ sợ không có người nào so với bà là quản gia rõ ràng hơn, đại thiếu gia không chỉ ngày kết hôn sắc mặt không chút hoà nhã, mà sau khi kết hôn lại đối với bà nội càng ngày càng giống người xa lạ, nhiều lúc rõ ràng cùng ở trong phòng cùng đại thiếu phu nhân, nhưng đại thiếu gia cũng chưa từng mở miệng cùng đại thiếu phu nhân nói chuyện, khi đó bag camt thấy đại thiếu phu nhân thật sự thực đáng thương, bởi vì nàng thật sự quá yêu đại thiếu gia.

Nhưng bà chưa bao giờ nghe thấy đại thiếu phu nhân oán giận một câu gì, cho dù mỗi lần về nhà cũ thỉnh an lão phu nhân, trên mặt nàng lúc nào cũng tươi cười, có lẽ nàng không muốn làm cho các vị trưởng bối lo lắng vì nàng.

Bà tuy rằng chỉ là một quản gia, nhưng cũng luôn chân thành hy vọng đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân sẽ có một ngày có thể làm một đôi vợ chồng hạnh phúc, dù sao hai người bọn họ trước kia tình cảm vẫn tốt lắm.

Cho nên, nếu đại thiếu phu nhân muốn bà trước hết không cần nói, bà liền đáp ứng, bà tin tưởng đại thiếu phu nhân nhất định có ý tưởng riêng của mình, cho dù thế nào bà cũng sẽ luôn đứng ở bên cạnh giúp nàng.

Nghe được Lí tẩu đáp ứng, Hà Nhược Hình hướng nàng nói lời cảm tạ, “Cám ơn người, Lí tẩu, còn có nếu bà nội hỏi, người làm ơn trước hết cũng không cần nói cho lão nhân gia biết được không?”

“Ta đã biết.”

Lí tẩu vẫy tay gọi tắc xi, hai người lên xe chuẩn bị trở về nhà trọ, bởi vì hôm nay lão phu nhân ra ngoài, cho nên không cần về nhà cũ.

Ngồi trong tắc xi, Hà Nhược Hình trên mặt thủy chung không có ý cười.

Kỳ thật bác sĩ nói nàng không lâu sau nữa có thể nhìn thấy lại được, điều này làm nàng thật sự cao hứng, bởi nàng biết cha mẹ cùng các vị trưởng bối đều thực lo lắng cho nàng, nhưng là nàng vẫn luôn băn khoăn việc sau khi hồi phục được thị lực, nếu nàng lại có thể nhìn thấy, như vậy Tĩnh Dương ca có thể duy trì cuộc hôn nhân này với nàng nữa hay không?

Bắt đầu từ tuần trước hai người lần đầu phát sinh quan hệ, một tuần nay, Tĩnh Dương ca mỗi ngày đều chủ động đến phòng ôm nàng ngủ, nàng thật cao hứng biết bao khi Tĩnh Dương ca không hề cự tuyệt nàng nữa, bắt đầu nguyện ý tiếp cận nàng.

Nhưng nàng lại rất rõ ràng, Tĩnh Dương ca ôm nàng cũng không có nghĩa hấn thích nàng, hấn chính là thích thân thể nàng, giống như Tiểu Mạnh nói, nam nhân đều có nhu cầu kia, bởi vì bọn họ khi ở trên giường trừ lúc làm chuyện kia, Tĩnh Dương ca cũng chưa bao giờ chủ động nói chuyện với nàng

hay nói chuyện phiếm, hơn nữa mỗi lần xong việc hấn liền ngủ.

Hiện giờ tâm tình nàng thật phức tạp, tuy rằng nàng cùng lúc thật cao hứng khi Tĩnh Dương ca ôm nàng, cần có nàng, nhưng xét về phương diện khác nàng lại không thích quan hệ hiện tại của hai người, bởi vì Tĩnh Dương ca giống như là đem nàng trở thành đối tượng tiết dục. (Min: ta ghét anh này.)

Có khi nàng vẫn tự bảo với chính mình, nàng như vậy có phải yêu cầu nhiều quá hay không? Thế nhưng hy vọng rằng Tĩnh Dương ca sẽ có một ngày yêu nàng giống như nàng yêu hấn, thật sự là rất khó đi, nàng cười khổ.

Không quan hệ, nàng sẽ cho Tĩnh Dương ca thời gian, tuy rằng hiện giờ hấn còn chưa yêu nàng, nhưng rất có thể về sau sẽ dần dần yêu nàng, mà nàng cố ý muốn gả cho hấn không phải là vì nguyên nhân đó sao, nàng nhất định sẽ cố hấn làm cho hấn yêu nàng! (Min: thật báỉ phục tử, nếu là em thì chắc không bao giờ làm được như vậy đâu a...)

Hơn nữa chính là vì hiện giờ Tĩnh Dương ca không có yêu nàng, nếu nói cho hấn biết hai mắt của mình có khả năng không lâu sau sẽ hồi phục thị lực, nhưn vậy hấn có thể rời bỏ nàng, thậm chí yêu cầu ly hôn với nàng.

Nàng không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình sau này khi không có Tĩnh Dương ca bên cạnh, lúc đó nàng nên làm gì, cho nên trước mắt nếu hấn còn chưa yêu nàng, nàng tạm thời không thể cho hấn biết chuyện hồi phục, cho dù lại nói dối hấn, nàng cũng không muốn buông tay, nàng vĩnh viễn muốn cùng hấn ở cùng một chỗ.

Khi Lục Tĩnh Dương từ phòng tắm đi ra, đã thấy Hà Nhược Hình nằm trên giường chờ hấn.

Chính là mỗi khi nhìn thấy nàng nằm trên giường, dục vọng của hấn liền dâng cao. (Min: đại sắc lang! =.=)

Hấn nằm xuống bên cạnh nàng, thân thủ nhanh chóng cời áo ngủ của nàng, sau đó rõ ràng cảm nhận được thân thể nàng cứng lại một chút, biểu tình cũng quái lạ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dường như có tâm sự. Phát sinh chuyện gì sao? “Người làm sao vậy?”

Nàng không có biện pháp nhìn thấy biểu tình của Tĩnh Dương ca lúc này, nên chỉ có thể dựa vào giọng nói của hấn để đoán tâm tình tốt xấu, giờ phút này giọng nói của hấn nghe qua giống như có điểm tức giận? Vừa rồi là nàng đột nhiên muốn ngăn cản hấn, nếu có thể, nàng thực hy vọng hai người có thể nói chuyện phiếm trước, mà không nhất thiết phải nằm trên giường làm cái chuyện kia.

Nhưng vẫn là rất miễn cưỡng, nên Tĩnh Dương ca mới tức giận sao, bởi

vậy nàng lộ ra nụ cười yếu ớt. “Ta không sao.”

“Người biết không, mỗi khi người không muốn trả lời đều sẽ ngây ngô cười như vậy, người rốt cục là có chuyện gì?” Có phải phát sinh chuyện gì hay không, hẳn cảm thấy hôm nay nàng có gì là lạ.

Hắn quả nhiên tức giận!

Vạn nhất hẳn không hề chạm vào nàng nữa, nàng lại nhớ tới giống như trước kia vậy, nếu như thế thì phải làm sao? Nếu vậy nàng tình nguyện lựa chọn quan hệ hiện tại của hai người. Hà Nhược Hình cũng không nghĩ sẽ lại chọc hắn tức giận, bởi vậy nàng bắt đầu chủ động cởi áo ngủ của mình.

“Chúng ta đến làm đi!”(Min: haizz, thật khổ thân tử quá...*chấm nước mắt*)

Vốn tưởng hôm nay sẽ từ từ một chút, nhưng phản ứng của nàng lại làm cho cơ thể hắn bị dục hoả thiêu đốt càng mãnh liệt, muốn chậm cũng chậm không được.

Xem ra đêm nay lại là một đêm nhiệt tình, Lục Tĩnh Dương hôn nàng, hơi thở dần dần trở nên hỗn độn.

“Tĩnh Dương ca, ta yêu người –”

Ở trong thế giới tối đen, lời của nàng một lần nữa lại không được đáp lại trong ngực nàng một cỡ hư không dần dần lan rộng.

“Nhược Hình, cậu nên giống như những người bình thường ra ngoài hoạt động, đừng luôn mãi chỉ ở trong nhà, như vậy rất không khoẻ mạnh.”

Buổi chiều thứ bảy, công ty Đường Mạnh Ảnh tổ chức hoạt động bán đấu giá từ thiện, vì vậy hôm nay nàng đến mời bạn tốt cùng tham gia, nguyên bản Hà nhược Hình lấy việc mắt không nhìn thấy để cự tuyệt, dù sao nàng cũng không nghĩ tạo rắc rối cho bất kì người nào, nhưng vì chịu không nổi bạn tốt hết nhõng nhẽo lại đến cứng rắn đòi bằng được, nàng đành phải cùng với Mạnh Ảnh đến đây.

“Cậu chỉ là ánh mắt không nhìn thấy, nhưng chính mình vẫn có thể đi có thể ăn a!”

Nói thật, tuy rằng Nhược Hình không nhìn thấy, nhưng Tiểu Mạnh chưa bao giờ coi nàng như một người tàn phế, vẫn luôn nói chuyện với nàng giống như trước kia, nàng cũng luôn tự nhủ vạn nhất mắt nàng vĩnh viễn không thể nhìn thấy, thì vẫn có thể có cuộc sống giống như người bình thường trước kia.

Bởi vậy trong rất nhiều chuyện Nhược Hình vẫn luôn học cách tự mình xử lý, tận lực không cần phiền toán đến Lí tẩu.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Đường Mạnh Ảnh cùng với người hầu của

mình kiêm lão công Lục Tử Dương, ba người cùng đến một bãi cỏ ngồi xuống ăn chút gì đó.

Lục Tử Dương lấy đồ uống từ trong túi ra. “Lão bà đại nhân thân ái, đây là trà sữa em thích uống nhất, còn đại bà trà xanh cho đại tẩu Nhược Hinh.”

Lục Tử Dương từ túi tử lý xuất ra đồ uống. “Thân ái lão bà đại nhân, đây là người yêu nhất uống trà sữa, này bình trà xanh cấp Nhược Hinh đại tẩu.”

“Anh đừng ở trong này gọi bậy, phá hư giá thị trường của em.” Đường Mạnh Ảnh tiếp nhận trà sữa, oán giận nói.

“Em nào có cái gì giá thị trường.”

“Em thế nào lại không có giá thị trường, trong công ty nam sinh theo đuổi em thật không biết có bao nhiêu a.”

“Bao nhiêu?” Lục Tử Dương ăn vị hỏi.

“Làm sao em phải nói với anh.”

“Hừ!”

Đường Mạnh Ảnh nhìn bạn trai đang không nói lời nào. “Thật là, lại giận dỗi?”

Nam nhân vẫn không nói lời nào.

“Được rồi, đừng nóng giận, vừa rồi là em nói đùa thôi.”

“Nếu em nói thực yêu anh, anh sẽ không tức giận.”

“Nhược Hinh đang ở đây, đừng điên rồ.”

“Cho dù tổng thống ở trong này cũng giống nhau, nói nhanh chút.”

“Anh, người này...”. Đường Mạnh Ảnh nhìn Hà Nhược Hinh đang cười trộm, “Nhược Dinh đang cười anh kia, đừng ở chỗ này làm cho người ta mất mặt, nhanh chút đi mua đồ ăn đến.” (Min: anh đúng là người hầu a...)

Lục Tử Dương vẫn ngồi yên như tượng, một chút động cũng không có.

“Người này thật ngu ngốc.” Đường Mạnh Ảnh cắn răng nói. “Được rồi, em thực yêu thực yêu anh.” (Min: min thích cặp này hơn a Chys: Cặp này đáng yêu cực)

Nghe được lời muốn nghe, Lục Tử Dương lập tức thoả mãn tươi cười, tiện thể hôn hai má bạn gái. “Anh cũng yêu em, bảo bối, anh hiện tại lập tức đi mua đồ ăn.”

Nhìn bạn trai mình cao hứng rời đi, Đường Mạnh Ảnh chỉ có thể lắc đầu, nhìn Hà Nhược Hinh một bên lại vui vẻ cười, nói. “Thật có lỗi, “Tiện nội” nhà chúng tớ để cho cậu chế giễu rồi. Xem ra phải hảo hảo dạy dỗ mới được.

“Tớ thật hâm mộ tình cảm của hai người.”

Những đoạn đối thoại của Mạnh Ảnh và Tử Dương như vậy, nàng thường nghe được, tuy rằng nhiều lúc ngẫu nhiên sẽ làm người là không rõ rốt cuộc

ai mới là “bạn trai”, còn ai là “bạn gái”, bởi vì Tử Dương hay giận dỗi, mà người trấn an hẳn bình thường lại là Tiểu Mạnh, nhưng cho dù thế nào người ta vẫn dễ dàng nhận ra được tình cảm của hai người dành cho nhau.

“Làm sao vậy, Tĩnh Dương ca của cậu vẫn đối với cậu lạnh nhạt hay sao? Nhược Hinh thoạt nhìn có chút cô đơn. “Các người không phải mỗi ngày đều ở trên giường lăn qua lăn lại hay sao?” (Min: tỳ này thật là thẳng tính quá mức ss nhi ^^~)

Hảo cách nói thật là trực tiếp! Làm cho Hà Nhược Hinh không nhịn được cười ra tiếng, chuyện nàng cùng Lục Tĩnh Dương phát sinh quan hệ và các chuyện khác, nàng đều cùng bạn tốt nói.

“Tiểu Mạnh, nếu chỉ cần ở trên giường lăn qua lăn lại, đôi phương sẽ thật sự yêu thương cậu sao?”

“Tớ nghĩ cơ dân hẳn là một nửa một nửa.”

“Phải không?” Hà Nhược Hinh trầm ngâm. “Tiểu Mạnh, còn có phương pháp nào có thể làm cho Tĩnh Dương ca nhanh yêu thương tớ một chút không?”

“Vì sao đột nhiên hỏi như vậy?” Đường Mạnh Ảnh hỏi.

“Không có gì, tớ chỉ là muốn làm cho Tĩnh Dương ca nhanh chút yêu tớ.”

Lúc này tiếng di động của Đường Mạnh Ảnh vang lên, là đồng nghiệp gọi điện tới, muốn nàng đi qua hỗ trợ một chút. Nghe được nàng có chút do dự, Hà Nhược Hinh mở miệng muốn nàng yên tâm đi làm việc.

“Nhược Hinh, cậu ngồi một mình ở chỗ này thật sự không có vấn đề gì chứ? Có thể hay không sẽ có mấy người cổ quái linh tinh đến gần cậu, cậu nhất định là không được tùy tiện đi cùng người lạ nha.”

Hà Nhược Hinh cười nói: “Tớ chỉ là ánh mắt không nhìn thấy, nhưng chỉ số thông minh vẫn còn.” Ý tứ là nàng sẽ không đi theo người lạ.

“Tớ đi giúp đồng sự bên kia một lát, xong việc nhất định sẽ trở lại.” Nàng cũng nghĩ Tử Dương chắc một lúc sẽ trở lại, cho nên hẳn là không có vấn đề gì.

Sau khi Tiểu Mạnh rời đi, một mình Hà Nhược Hinh ngồi ở trên bãi cỏ chờ Lục Tử Dương trở về.

“Xin chào, đã lâu không thấy, người còn nhớ rõ ta không?”

Một bên có giọng nói xa lạ ân cần thăm hỏi, làm cho nàng không khỏi hoang mang. Đôi phương là đang hỏi nàng sao? Nàng thực không chắc chắn, bởi vậy không có trả lời.

Nam nhân vừa nói chuyện đang từng bước tiến lại, sau đó ngồi xồm xuống bên cạnh Nhược Hinh. “Cái kia... mắt của người nhìn không thấy

sao?”

Hà Nhược Hình lần này có thể xác định đối phương đúng là nói chuyện với nàng, nhưng giọng nói nghe thật xa lạ, nàng hẳn là không quen biết đối phương mới đúng. Không nghĩ tới Tiểu Mạnh thật sự nói đúng, có người muốn đến gần nàng, trước kia khi mắt nàng vẫn thấy được, loại tình huống này cũng thường xuyên xảy ra. (Min: mỹ nữ đi đây cũng được hâm mộ a)

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng không biết nam nhân này có ác ý hay không, nàng quyết định rời đi tìm Lục Tử Dương.

“Xin đợi một chút...” Thấy nàng đứng dậy muốn rời đi, nam tử kia sợ nàng nhìn không thấy sẽ té ngã, bởi vậy nhanh nhanh đi đến muốn đỡ nàng, không ngờ lại làm cho nàng càng vội vàng, nam tử đúng lúc đỡ lấy nàng. “Cẩn thận!”

Nam tử ôm lấy Hà Nhược Hình, cười nói: “Không nghĩ tới tình huống giống như vậy lại xảy ra một lần nữa, bất quá lần trước là ở cửa nhà hàng.”

Tình huống giống như vậy? Cửa nhà hàng? Nàng cảm giác trước đây cũng từng phát sinh chuyện như vậy...

” Ngày đó trước cửa nhà hàng, chúng ta cũng đụng vào nhau, kết quả hai người lại đều hường nhau giải thích, chúng ta còn cho là huề nhau, người còn nhớ rõ không?” Ngữ khí của nam nhân này thật ôn nhu.

Hà Nhược Hình cũng chợt nhận ra. “Người chính là vị tiên sinh lúc ấy?” Nàng nhớ rõ đối phương lúc ấy rất lễ phép, là một nam tử trẻ tuổi nhã nhặn. (Min: e hèm, ta cảnh báo là hình như 2 người vẫn ôm nhau thì phải...)

“Người nghĩ ra rồi?”

“Ân” Nàng tin tưởng người lễ phép lại nhã nhặn như vậy chắc chắn không phải người xấu, lúc này Hà Nhược Hình mới lộ ra tươi cười. “Thật có lỗi, vừa rồi ta nghĩ người chính là mấy kẻ nhảm chán đến gần ta, không nghĩ tới người lại cứu ta một lần, cảm ơn người.” Lần trước là nàng không để ý nên nhìn không thấy hắn, còn lần này là ánh mắt nhìn không thấy.

Nam tử thận thủ hươu hươu tay trước mặt nàng. “Ánh mắt của người không nhìn thấy sao?”

“Đúng, bởi vì do tai nạn xe cộ, cho nên nhìn không thấy.”

“Đôi mắt xinh đẹp như vậy cư nhiên lại không nhìn thấy.” Nam tử trong giọng nói mang theo đau lòng.

“Thật không nghĩ tới người cư nhiên còn nhớ rõ ta.” Hà Nhược Hình đối với trí nhớ của hắn thậm cảm thấy thật bội phục, bởi vì đó đã là chuyện của vài tháng trước.

“Đương nhiên nhớ rõ, hơn nữa ta liếc mắt một cái liền nhận ra người, bởi

vì...”

“Phát sinh chuyện gì sao?”

Lời nói thật quen tai!

Nam tử trẻ tuổi vừa quay đầu, trên trán xuất hiện một đường đen.

Lại là cái “Tĩnh Dương ca” của nàng, đứng bên cạnh hắn còn là một nam nhân có bộ dạng có chút rất giống hắn. (Min: anh em nhà người ta mà lại nói cứ như là sinh sản vô tính ý...^^)

“Tĩnh Dương ca?” Đối với sự xuất hiện của Lục Tĩnh Dương, Hà Nhược Hình rất kinh ngạc. “Người làm sao lại ở đây.”

Uy, tiểu tử, người đừng mơ mộng, Nhược Hình là chị dâu của ta.” Lục Tử Dương hướng đến gần nhân nông thanh. Vừa mới hắn muốn đi mua này nọ, hắn đại ca gọi điện thoại cho hắn, hỏi bọn hắn ở nơi nào, nói bà nội ở nhà té xỉu, bởi vậy hắn muốn lái xe lại đây tiếp Nhược Hình cùng nhau hồi nhà cũ.

Kết quả là bọn họ vừa đi tới, chỉ thấy nam tử trước mặt đang tiến đến gần Nhược Hình, không chỉ như thế, hắn còn ôm nàng, thật sự là quá đáng, tuy rằng đó là vì Nhược Hình thiếu chút nữa té ngã.

“Chị dâu?” Nam tử trẻ tuổi trên mặt hiện lên một trận kinh ngạc. Cô giá trong mộng của hắn đã lập gia đình?

Lục Tĩnh Dương nhìn hắn. “Ta đã từng thấy người, mấy tháng trước ở cửa một nhà hàng, đúng không!” (Min: Nhược Hình tử nên khâm phục lão công của mình nha, nhớ rõ tình địch...)

“Tĩnh Dương ca, không nghĩ tới người cư nhiên còn nhớ rõ vị tiên sinh này, hắn –”

Nhưng lời nói tiếp theo của hắn làm cho vẻ mặt Hà Nhược Hình bỗng chốc cứng lại.

“Bà nội té xỉu, hiện tại theo ta cùng nhau về nhà cũ.” Lục Tĩnh Dương thân thủ cầm tay nàng, sau đó đi phía trước đi.

“Bà nội nàng té xỉu, có nặng lắm không?”

Lục Tĩnh Dương không có trả lời nàng, chỉ là lôi kéo nàng đi về phía trước.

Lục Tử Dương ở phía sau hô, “Đại ca, cá người đi về trước đi, ta hiện tại còn phải đi tìm Tiểu Mạnh, về nhà gặp sau.”

Lục Tĩnh Dương lái xe chạy thẳng đến nhà cũ, ngồi cùng xe tuy rằng Hà Nhược Hình không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn tâm tình tựa hồ không được tốt. Là vì lo lắng cho bà nội sao?

“Tĩnh Dương ca, người là đang lo lắng cho bà nội sao?”

“Người không cần nói chuyện với ta!” Lục Tĩnh Dương khẩu khí ác liệt.

“..... Hảo.” Nàng đã biết, Tĩnh Dương ca không muốn cùng nàng nói chuyện. Vừa rồi hắn cũng là lạnh lùng như vậy đánh gãy lời nàng, cau nói kia của hắn tựa hồ phảng phất rằng hắn không có hứng thú biết chuyện của nàng. Hà Nhược Hình khổ sở nhắm mắt lại.

“Chỉ là huyết áp đột nhiên tăng cao, cũng không phải là chuyện lớn, cứ nhiên lại gọi tất cả mọi người trở về, ba người bọn họ thật sự là quá khẩn trương.”

Lục lão phu nhân nằm ở trên giường, trừ bỏ sắc mặt có chút xanh xao, cũng không có trở ngại gì. Bác sĩ riêng của gia đình vừa mới tới, nói bà phải hảo hảo nghỉ ngơi.

Lục gia trừ bỏ tiểu nhi tử đang học ở Mỹ ra, tất cả thành viên khác đều đến đông đủ trong phòng của Lục lão phu nhân, thậm chí ngay cả cháu dâu tương lai Đường Mạnh Ảnh cũng tới đây.

“Bà nội, ngài nhất định phải hảo hảo bảo trọng.” Hà Nhược Hinh nắm lấy tay bà, bà nội vẫn là rất thương nàng.

“Chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi, ta không sao.” Lục lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng. “Ta còn phải chờ ôm tặng tôn (chất), ha ha ha a.”

Nghe được bà nội nói như vậy, Lục Tử Dương liền lập tức đáp. “Bà nội, ngài đừng lo, ta lập tức sinh tiểu tặng tôn cho ngài ôm.” Vừa nói xong, hắn lập tức quay đầu về phía Mạnh Ảnh nói: “Tiểu Mạnh, chúng ta nhanh chóng kết hôn, sau đó sinh một cái tiểu tặng tôn cho bà nội ôm đi!”

“Là em nghe lầm sao? Vừa rồi không phải anh nói chính anh sinh sao? Vậy anh nhất định phải sinh nha, em sẽ không ngăn cản ngươi, bất quá nam nhân lớn bụng có thể hay không rất quái lạ?” Đường Mạnh Ảnh không ngần ngại ở trước mặt trưởng bối gây khó khăn cho hắn, liền thấy lỗi trong lời nói của hắn, dù sao là hắn bảo chính hắn muốn sinh (Chys: e hok đờ nôi với tỷ ủa =]])

Lời của nàng làm cho mọi người cười một trận.

“Làm ơn, nghĩ cũng biết không phải là ta sinh, đương nhiên là ta cùng ngươi, cả hai chúng ta cùng nhau sinh.”(Min: còn em thì không đỡ được ca này ss oi...)

Mọi người cười thành một đoàn.

“Bà nội, nếu ngài không có việc gì, ta đây có chuyện cần giải quyết, ta đi trước.” Lời nói của Lục Tĩnh Dương làm cho tiếng cười trong phòng đình chỉ.

“Nhanh như vậy sao? Nhược Hinh cũng cùng nhau .....”

“Nàng lưu lại bồi bà nội, tối nay khi Tử Dương đưa Tiểu Mạnh về nhà sẽ thuận tiện đưa nàng về.” Lục Tĩnh Dương nói xong, xoay người rời khỏi phòng bà nội.

Hà Nhược Hinh thủy chung đều là đưa lưng về phía hắn, bởi vì cho dù nàng quay lại cũng không nhìn thấy hắn. Cảm giác không khí có điểm không

thích hợp, bất quá cũng không có ai mở miệng hỏi chuyện gì đang xảy ra.

“Nhược Hinh, người .....”

“Ta thích ở lại bồi bà nội.” Hà Nhược Hinh thản nhiên cười nói.

Lục lão phu nhân nhìn nàng, gật đầu. “Hảo, ở lại đâu bồi bà nội, ăn xong bữa tối hãy trở về.”

Cứ việc trên mặt mang theo ý cười, nhưng trong lòng Lục lão phu nhân thực hoang mang. Hai đứa nhỏ này là làm sao vậy? Nghĩ quan hệ của bọn họ đã được cải thiện, Tĩnh Dương còn lái xe mang Nhược Hinh đến, nhưng hiện tại mọi chuyện lại không giống như vậy .....

Tĩnh Dương rốt cuộc muốn tra tấn Nhược Hinh tới khi nào? Tuy rằng không biết giữa bọn họ đã phát sinh chuyện gì, nhưng nàng có thể xác định vấn đề nhất định là ở trên người tôn tử mình, bởi vì Nhược Hinh rất yêu hắn, đối với hắn luôn luôn bao dung.

Hy vọng tôn tử có thể sửa đổi tính tình, bằng không cuối cùng hắn nhất định sẽ mất đi Nhược Hinh, lúc đó bà cũng sẽ không thể giúp hắn được.

000 000 000

Khi Lục Tĩnh Dương trở về nhà trọ, cũng là lúc bạn tốt Đỗ Lục Hằng đến tìm, hắn cùng bạn gái hôm nay đi hái quýt, hái được rất nhiều trái, bởi vậy đưa tới cho Lục Tĩnh Dương.

Lục Tĩnh Dương mở cửa cho bạn tốt tiến vào.

“Hiện thái, ăn rất ngon.” Đỗ Lục Hằng nhìn phòng khách trông rộng. “Như thế nào không thấy Nhược Hinh? Ta nghĩ nàng nhất định sẽ rất thích.”

Nhà bọn họ cùng Lục gia bọn họ là thế gia, hắn cùng Lục Tĩnh Dương lại là bạn tốt, bởi vậy quen biết Nhược Hinh rất sớm, bởi vì nàng từ nhỏ đã rất thích chạy đến Lục gia.

“Nàng cùng Lí tẩu đều đã trở về nhà cũ.” Lục Tĩnh Dương đem rượu quý cùng hai cái chén đi tới. “Cùng ta uống một chén.”

“Không thể nào, ban ngày ban mặt lại đi uống rượu?” Đỗ Lục Hằng nhìn bạn tốt rót rượu. “Nhìn dáng vẻ của ngươi, nhất định là tâm tình không tốt?”

Lục Tĩnh Dương không nói gì.

“Ta nghĩ sau khi ngươi cùng Nhược Hinh kết hôn, cuộc sống hàng ngày nhất định là rất khoái hoạt.”

“Khoái hoạt? Ngươi cũng biết là ta bị buộc phải cưới nàng.” Lục Tĩnh Dương uống cạn ly rượu. “Hơn nữa nàng còn là chủ mưu, biết rõ là ta không muốn kết hôn, lại dùng phương thức này bắt ta cưới nàng, uống phí trước kia ta yêu thương nàng như vậy.” Hắn nói cho hết lời, phát hiện bạn tốt không hề rãnh, chỉ là thẳng tắp nhìn hắn. “Như thế nào không nói lời nào, ta là nói sai sao?”

“Ta cảm thấy ngươi là giận khi nàng dùng ánh mắt bị mù bắt ép ngươi cưới nàng có đúng vậy không, nhưng là giống như càng giận nàng thoát ly khỏi lòng bàn tay của ngươi.”

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì?”

“Ngươi không biết sao? Trước kia ngươi đem Nhược Hinh không chế tốt lắm, nói trắng ra, mặc kệ nàng có làm chuyện gì, hoặc muốn làm cái gì, đều là do ngươi quyết định, cho nên khi nàng làm ra chuyện mà ngươi không thể nắm trong tay, điểm này làm cho ngươi rất là tức giận, thế nào, ta nói đúng không?” (Min: *vỗ tay* nhiệt liệt tán thành a, iu anh này quá...)

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn nắm nàng trong tay.”

“Có, ngươi có, ngươi luôn luôn muốn nắm nàng trong tay, muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời ngươi nói, hiện tại nàng đã thoát ly khỏi ngươi, khiến

ngươi rất tức giận.” Đây là tâm đắc nhiều năm sau khi quan sát của hấn. “Ngươi có biết mọi người chúng ta vì sao không dám ra tay với Nhược Hình đáng yêu không? Đó là bởi vì ngươi sẽ rất tức giận.”

“Ngươi từng muốn ra tay với nàng?”

“Làm ơn, ai lại không muốn ra tay với cô gái ngọt ngào như vậy?” Đỗ Lực Hằng không có phủ nhận, dù sao thấy bộ dáng của Nhược Hình phi thường đáng yêu mê người, có ai là không động lòng.

Lục Tĩnh Dương nhìn hấn không nói gì.

“Ta nghĩ nếu không phải bởi vì nàng đã gả cho ngươi, ta đoán sau khi ta nói ra những lời này, bước tiếp theo của ngươi nhất định là không cho nàng đến gần ta, ta nói có sai không?”

“Cho dù sự thật là như vậy, cũng bởi vì nàng là muội muội ta, đó chỉ là bảo hộ.”

“Có ai không cho phép muội muội quen bạn trai? Không! Cho dù tới gần nam nhân cũng không được! Ngươi bảo hộ nàng như vậy, đó không phải là bảo hộ, mà là giữ lấy, sao?” Những lời này kỳ thật hấn đã sớm nghĩ tới. “Cũng khó trách ngươi lại như vậy, bởi vì ngươi thật sự yêu nàng.”

“Ngươi nói ta yêu nàng?”

“Còn thiếu một chữ, ngươi thực yêu nàng, được không?”

Hấn yêu nha đầu kia? Hơn nữa còn thực yêu nàng? Lục Tĩnh Dương khiếp sợ nhìn bạn tốt.

“Làm chi kinh ngạc như vậy?” Lời hấn nói đều là sự thật. “Từ trước đây ta đã thấy ngươi rất kỳ lạ, rõ ràng là rất yêu Nhược Hình, nhưng lại cứ khăng khăng nói rằng chỉ xem nàng là muội muội, ta cũng không biết đó là tâm tính gì, bất quá tuy rằng ngươi chưa từng nói yêu nàng, nhưng ngươi đã sớm dùng hành động để nói cho mọi người biết, nàng là người của ngươi, ngươi không cho phép bất luận kẻ nào ra tay đối với nàng.”(Min: sao ích kỉ zậy a, trong khi mình thì có bạn gái An Kỳ Kỳ xinh đẹp mà bắt Hình tử ở vậy làm sao???)

Lục Tĩnh Dương cảm thấy ngực chính mình như là bị cái gì đó thật to đánh mạnh một chút, không chỉ hô hấp rối loạn, ngay cả suy nghĩ cũng rối loạn theo.

“Ta là thấy tâm tính ngươi không tốt nên mới nói, tuy rằng Nhược Hình nàng lấy chuyện bị mù bức ngươi cưới nàng, nhưng là nói thật, ngươi có thể nhìn thấy nàng gả cho nam nhân khác sao? Ta xem ngay cả khi người khác chạm vào nàng thì ngươi đã phát điên, bởi vì ngươi yêu nàng.”

Trong lời nói của bạn tốt, làm cho hấn hơi hơi nhớ tới thời điểm hấn nhìn thấy bộ dáng Nhược Hình cùng nam tử trẻ tuổi kia nói chuyện ở nhà hàng ăn,

tiểu tử kia đã ôm nàng đến hai lần, làm cho hắn thực tức giận.....

“Ta nghĩ, ta nhận rõ tâm chính mình, sẽ không nghĩ tới việc thừa nhận mà nôn nóng bất an.” Hắn hy vọng bạn tốt hiểu rõ mình, sau đó nhận thật sự, dù sao hắn cũng là không có khả năng nhìn Nhược Hinh gả cho nam nhân khác, như vậy nàng cũng chỉ có thể gả cho hắn không phải sao? “Kỳ thực người dùng hình tượng ca ca ở chung với nàng, làm cho nàng ngoan ngoãn nghe lời người, đồng thời tâm của người cũng bị nàng ức chế, ta nghĩ đời này hai người các người cũng chỉ có thể cùng đối phương ở chung một chỗ, bởi vì chế ước lẫn nhau quá sâu.”

Thẳng đến khi bạn tốt rời đi, Lục Tĩnh Dương tâm vẫn là rung động kịch liệt nhảy lên.

Nôn nóng phiền muộn của hắn vì vậy mà đến? Cứ việc nghĩ hắn không thừa nhận, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận xác thực là hắn đang tức giận, bởi vì nha đầu kia, đã trở thành tiểu nữ nhân của hắn, cư nhiên còn cho nam nhân khác chạm vào nàng, thậm chí còn đối với đối phương nở nụ cười, mà hắn trước kia đã nói qua với nàng, không cho phép nàng cùng nam nhân xa lạ nói chuyện .....

Lục Tĩnh Dương nhắm mắt lại, nghĩ đến hết thấy mọi chuyện, đến khi mở mắt ra, hắn đã có đáp án.

Chế ước như vậy chính là một loại yêu vô hình, hắn yêu nha đầu kia, vẫn tưởng chỉ là yêu thương đơn thuần một muội muội, cái loại yêu này, kỳ thật sớm đã bất tri bất giác trở thành tình yêu nam nữ, cho nên nhiều năm trước ở trong câu lạc bộ, khi mọi người nhìn bảo bối hắn che chở, hắn hội tức giận, hơn nữa đối với nàng còn có dục vọng.....(Min: ca bik sao mấy chap sau vẫn làm khổ tử a...)

Muốn tìm tòi nghiên cứu xem chính mình bắt đầu từ khi nào đã yêu nha đầu kia?

Không cần, đã không còn cần thiết.

Buổi tối khi Hà Nhược Hinh nằm ở trên giường hồi lâu, lâu đến mức nàng đã cho rằng Lục Tĩnh Dương sẽ không trở lại phòng ngủ, thời điểm hắn xuất hiện ở trong phòng, điều này làm cho nàng thực khẩn trương.

“Tĩnh Dương ca, người .....” Nàng muốn hỏi hắn vì sao tâm tình không tốt? Vì sao đột nhiên đối với nàng tức giận, nếu nàng có chỗ nào sai, nàng hi vọng hắn có thể nói với nàng.

“Người hôm nay không cần nói gì cả.”

Lục Tĩnh Dương cũng không có bật đèn, trong bóng tối hắn cởi đi áo ngủ của Hà Nhược Hinh, tuy rằng hắn cảm thấy thân hình nàng có chút cứng

ngắc, nhưng hắn nghĩ đến nàng vẫn không có thói quen để hắn vuốt ve, càng không thấy trên mặt hắn lộ ra bi thương cùng khổ sở.

Trong phòng không có thanh âm gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở giao diệt của nam nữ truyền ra

Đem lửa nóng của chính mình hòa nhập vào cơ thể nàng, kết hợp thật sâu kia thực thỏa mãn khoái cảm, làm cho Lục Tĩnh Dương hiểu được, hắn thật sự yêu nàng.

Không có ngôn ngữ, cũng không có lời nói khiêu tình, nhưng nội tâm hắn thực khát vọng nàng, muốn có được nàng, muốn giữ lấy nàng, dục vọng mãnh liệt trước nay chưa từng có, cũng chỉ có nàng mới có thể làm cho hắn đạt được thỏa mãn không gì sánh kịp.

Sau khi biết chính mình thật sự yêu nàng, cũng không làm cho cảm xúc hỗn loạn của hắn trở lại bình tĩnh, ngược lại lại nhắc lên một cỗ phiền chán cùng bất đắc dĩ.

Hắn sẽ ngoan ngoãn cho nàng điều khiển sao, ngoan ngoãn nhận cuộc hôn nhân này sao? (Min: cuối cùng vẫn là quá tự cao a, thua trong tay người mình yêu có gì là khó???)

Hắn luôn luôn tự cao tự đại, bởi vì hắn không thích cảm giác bị người khác nắm trong tay, đặc biệt là nữ nhân mà hắn tự cho là có thể nắm giữ. Đây là tâm tính gì? Hắn nhớ rõ khi Đỗ Lục Hằng nói cho hắn biết, nói thật, chính hắn cũng không biết. Tựa hồ muốn bỏ đi suy nghĩ đáng ghét kia, tốc độ của hắn nhanh hơn.

“Quá nhanh .....

Quá nhanh? Nữ nhân ở dưới thanh âm có chút cầu xin, nhưng hắn không thể thả chậm tốc độ, đối với dục vọng muốn có được nàng kia, hắn thậm nghĩ muốn tận tình phát tiết, bởi vì thật sự quá mãnh liệt .....

Hắn không có buông nàng ra, cả một đêm hắn điên cuồng cuốn lấy thân hình nàng.

000 000 000

“Buổi sáng trước khi đi, ta đem một phần văn kiện để trên bàn, ta hiện tại đang cần gấp, bảo Lí tẩu lập tức đem đến công ty cho ta.” Lục Tĩnh Dương nói qua điện thoại.

Hà Nhược Hình sau khi treo điện thoại lên. Nhưng mà Lí tẩu vừa mới ra ngoài mua đồ ăn, sẽ không trở về nhanh như vậy, hẳn đang rất cần văn kiện kia sao?

Ánh mắt của nàng không phải hoàn toàn không nhìn thấy, hiện tại nàng đã có thể nhìn thấy sự vật trước mắt, nhưng hình ảnh vẫn là mơ hồ không rõ, nhưng ít ra nàng không hoàn toàn không có hướng cảm.

Hà Nhược Hình quyết định chính mình đem văn kiện đưa đến công ty.

Cầm lấy văn kiện trên bàn, nàng đi ra cửa, thỉnh bảo vệ dưới lầu giúp nàng gọi tắc xi, rất nhanh đi đến công ty điện tử Hoa Tín.

Đến nơi, nàng xuống xe không cần thận, ngã ra ngoài, làm cho lái xe tắc xi hoảng sợ giúp nàng ra ngoài.

“Người bị thương.”

“Không sao.” Nàng cảm thấy cánh tay có chút đau đớn, nhưng nàng nhịn đau cầm lấy văn kiện đi vào. Nhân viên lầu một biết nàng là phu nhân tổng giám đốc, lập tức giúp nàng đáp thang máy lên lầu tìm Lục Tĩnh Dương.

Vừa đi ra khỏi thang máy, lập tức truyền đến thanh âm của Lục Tĩnh Dương: “Lí tẩu như thế nào lại chậm như vậy, lâu như vậy mới đến.”

“Tĩnh Dương ca, văn kiện ở trong này.”

Lục Tĩnh Dương quay đầu nhìn thấy Nhược Hình cầm văn kiện đi đến công ty, nhất thời khiếp sợ không thôi, đặc biệt nhìn thấy cánh tay nàng bị thương, đầu gối đều đổ máu.

“Trời ơi! Nhược Hình, người bị thương.” Lục Tĩnh Dương lo lắng tiến lên đỡ lấy nàng, nhân viên lầu một lại đáp thang máy đi xuống.

“Ta không sao, văn kiện đây.”

Nhìn đầu gối của nàng không ngừng chảy máu, Lục Tĩnh Dương tức giận: “Người tới đây làm gì, ta không phải bảo Lí tẩu đưa đến sao?”

“Lí tẩu nàng đi ra ngoài mua đồ ăn.”

“Nàng không có ở đây sao người không nói a!” Hắn lại gầm nhẹ.

“Đại ca, Hà Nhược Hình cũng là hảo tâm đem văn kiện đến cho người, nàng đang bị thương, người dữ như vậy làm gì?” Lục Tĩnh Dương thấy đại ca của hắn có chút quá mức. (Min: đoạn này ta thông cảm, là lo quá nên tức giận

thui...)

“Ta không có gọi nàng đem đến.”

Thấy đại ca mắng Hà Nhược Hinh, Lục Tử Dương cũng nhìn không được. Từ khi đại ca hắn kết hôn đến nay, thái độ đối với nàng rất kém. “Đại ca, ta biết ngươi là bị buộc kết hôn, nhưng đã kết hôn rồi, chẳng lẽ ngươi muốn như vậy cả đời sao?”

“Việc này không cần ngươi quản!” Hiện tại nàng là giúp hắn đem văn kiện đến công ty, hắn không hiểu đệ đệ làm sao nói đến chuyện kết hôn của bọn họ.

Lục Tĩnh Dương tức giận nhìn người bị thương, Nàng rốt cuộc có biết hay không là nàng không nhìn thấy, một mình đón tặc xi ra ngoài không phải là chuyện rất nguy hiểm sao? Đặc biệt hiện tại có rất nhiều người xấu, nha đầu kia vốn không có ý thức về nguy hiểm.

“Đại ca, ngươi đã kết hôn hai tháng, tính tình của ngươi càng ngày càng xấu?” Lục Tử Dương cảm thấy tính tình đại ca hắn quá tệ. “Ngươi hãy chấp nhận chuyện này đi, dù sao ngươi cũng đã bị sắc dụ thành công, cùng Nhược Hinh danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng thực sự, vì sao còn muốn kháng cự cuộc hôn nhân này?” Tiểu Mạnh có nói qua với hắn việc Nhược Hinh sắc dụ đại ca hắn.

“Tử Dương .....” Hà Nhược Hinh nghe thấy nhất thời hoảng hốt không thôi.

“Sắc dụ?” Lục Tĩnh Dương tức giận tái mặt. “Lục Tử Dương, ngươi nói rõ cho ta.”

Nói thì nói! “Tiểu Mạnh muốn Nhược Hinh sắc dụ ngươi, dùng thân thể thỏa mãn ngươi. Cho ngươi ngoan ngoãn chấp nhận cuộc hôn nhân này, nghe nói ngươi một đêm đến vài lần, một khi đã như vậy, ngươi vì sao còn không thể ở cùng Nhược Hinh ở chung, vì sao luôn đối với nàng như vậy?” Đại ca hắn trước kia luôn hiểu rõ Nhược Hinh nhất.

Dùng thân thể sắc dụ hắn? Nàng không cam tâm tình nguyện để cho hắn ôm nàng, mà là có mục đích? Lục Tĩnh Dương quả thực không thể tin vào tai mình. Khi bọn họ kích tình hoan ái, nàng là có dụng ý khác?

Hắn tức giận đến nói không ra lời. Nàng thậm chí còn rất đắc ý chạy tới nói với người khác hắn một đêm muốn nàng vài lần, nàng hoàn toàn sắc dụ thành công sao?

Lựa giận bừng lên, Lục Tĩnh Dương ngữ khí nghiêm khắc lại: “Dùng chuyện bị mù bức bách ta kết hôn, hiện tại lại dùng thân thể sắc dụ ta đón nhận chuyện hôn nhân này, Hà Nhược Hinh, ngươi rốt cuộc còn có quỷ kế gì,

ngươi nói!”

Hà Nhược Hình không nói gì, trên thực tế nàng không biết chính mình nên nói gì.

“Vì sao không nói lời nào, ngươi hiện tại đang tính kế gì?!”

“Đại ca, ngươi không cần nói quá mức như vậy, Nhược Hình là người như thế nào ngươi không biết sao?” Nhược Hình có bao nhiêu đơn thuần cùng thiện lương, đây là mọi người đều biết.

“Ta không biết, ta thật sự càng ngày càng không hiểu nàng.” Nàng đã không phải như trước kia hần quen biết, không còn là tiểu nữ nhân hần có thể nắm giữ, khoảng cách này, làm cho lửa giận trong lòng hần càng mãnh liệt hơn.

“Đại ca, ngươi rõ ràng là yêu Nhược Hình, bằng không ngươi sẽ không ôm nàng, ngươi không cần thương tổn nàng như vậy.”

“Ai nói ta yêu nàng?” Nghĩ đến thời điểm chính mình ôm nàng là do nàng tính kế, Lục Tĩnh Dương rốt cuộc không thể áp chết lửa giận, tính cả trận phiền chán, muốn phát tiết đi ra: “Ta vì sao buổi tối muốn nàng vài lần, đó là bởi vì ta đem nàng trở thành công cụ tiết dục.”

“Đại ca, ngươi nói quá mức rồi.” Hần thấy Hà Nhược Hình rất nhanh muốn khóc.

“Ta từ đầu đến cuối đều chán ghét cuộc hôn nhân này, ta tùy thời muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này!” Lục Tĩnh Dương rõ ràng muốn thấy khi hần nói muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, Hà Nhược Hình trên mặt lộ ra vẻ khổ sở, không hiểu vì sao ngược hần đột nhiên cứng lại.

Nhưng nàng quý kế đa đoan không đáng đồng tình!

Như lời Đỗ Lục Hằng nói, tâm hần đã bị nàng ức chế, hần không thể không để ý đến nàng, nhưng hần chán ghét chính mình như vậy, càng chán ghét nôn nóng cùng khó chịu không thể thoát khỏi. Lục Tĩnh Dương đi qua lấy đi văn kiện trên tay nàng, cũng không quay đầu lại rời đi.

“Đại ca.....” Đại ca hần thật sự điên rồi! “Nhược Hình, ta nghĩ đại ca ta không phải là cố ý nói những lời này, hần chỉ là nông nổi mà thôi.”

Hà Nhược Hình không nói gì.

“Hần bình thường không phải như thế, ta thấy hần thật sự điên rồi.”

Hà Nhược Hình về nhà, Lí tẩu hoảng sợ khi nhìn thấy nàng bị thương, nàng cười nói không có việc gì, tiếp theo liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Mới vừa rồi Lục Tử Dương lái xe đưa nàng trở về nhà, đã đi đến phòng khám xử lý vết thương trước, hần hi vọng nàng đừng để ý những lời đại ca hần nói, nàng chỉ mỉm cười.

Vừa mới đi vào phòng, điện thoại liền vang lên, là mẹ nàng gọi.

“Bởi vì người mấy ngày nay không có gọi cho mẹ, mẹ thực lo lắng cho người.”

“Ta chỉ là đã quên, ta không sao.” Nàng quyết tâm không chịu nói, nói cho mẹ nàng tin tức tốt. “Mẹ, hôm kia ta đi bệnh viện là trị liệu, hiện tại ánh mắt của ta đã có thể thấy được, mặc dù có điêm mơ hồ, nhưng bác sĩ nói từ từ sẽ có chuyển biến tốt hơn. Rất nhanh ta sẽ có thể thấy được rồi.”

Nghe được nữ nhi có thể thấy được, Thái Văn Quế ở trong điện thoại thật cao hứng. “Thật tốt quá, ta nghĩ gần nhất sẽ trở về Đài Loan thăm người.”

Hà Nhược Hình lập tức cự tuyệt việc mẹ trở về, bởi vì sợ nàng sẽ lo lắng hôn nhân của nàng. “Mẹ, người không cần phải gấp gấp trở về Đài Loan, không lâu sau, ta sẽ bay đến Tân Gia Pha nhìn người cùng cha.”

“Mẹ hy vọng ngày đó sẽ nhanh đến.”

“Rất nhanh cho nên người không cần lo lắng cho ta.”

“Ánh mắt đã muốn không cần lo lắng, vậy còn người, gần nhất cùng Tĩnh Dương như thế nào rồi?” Chuyện của nữ nhi cùng Tĩnh Dương đã được cải thiện, bọn họ đã ở cùng phóng, vậy hiện tại như thế nào?

Hà Nhược Hình hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi trả lời: “Cũng giống như bình thường, không có chuyện gì đặc biệt.”

“Nhược Hình, nếu người thật sự không nghĩ đến mẹ đang lo lắng cho người, liền thành thật nói với mẹ, có phải phát sinh chuyện gì hay không?” Thanh âm của nữ nhi có chút không bình thường. Nàng cũng chỉ có một đứa nhỏ là Nhược Hình, nàng biết rõ ràng nữ nhi không vui.

“Thật là, chuyện gì cũng không lừa được mẹ.”

“Vậy người nhanh chút nói.”

“Kỳ thật, ta cùng Tĩnh Dương ca có chút hiểu lầm nho nhỏ, hiểu lầm kia ta cũng không nói, tóm lại là không có chuyện gì lớn.” Hà Nhược Hình vẫn là không muốn mẹ nàng lo lắng. Những lời này của Tĩnh Dương ca, nàng nghe qua rất khó chịu, mẹ nàng nhất định càng khó chịu!

Ngay cả nói cũng không cùng mẹ nói, như vậy sẽ khiến nàng lo lắng? Có thể thấy được đây không phải là việc nhỏ.

Nhưng là nữ nhi không muốn nói, cho dù bức nàng, nàng cũng chỉ cười nói không việc gì. “Nhược Hình, nếu không muốn ở lại Đài Loan, mẹ cùng cha tùy thời hoa ghen người trở về Tân Gia Pha sống cùng chúng ta, biết không?”

“Mẹ.....” Hà Nhược Hình âm ứot đỏ mắt.

“Không cần việc gì cũng miễn cưỡng, cùng đừng làm cho chính mình quá

khó khăn, biết không?” Thái Văn Quế chỉ có thể khuyên nữ nhi như vậy. Tuy nói rằng bà đã đáp ứng cuộc hôn nhân này, nhưng bà vẫn không muốn nữ nhi phải chịu thương tổn.

“Ta đã biết.” Hà Nhược Hình vụng trộm lau đi nước mắt. “Ta đáp ứng mẹ, nếu ta cảm thấy quá mệt mỏi, ta sẽ đến Tân Gia Pha sống cùng các người.”

“Hảo.” Nàng hy vọng nữ nhi không vui giống như trong lời nói, ít nhất cũng có thể rời khỏi Đài Loan, đến Tân Gia Pha bắt đầu cuộc sống mới.

Treo điện thoại lên, Hà Nhược Hình nằm ở trên giường. Nàng bị thương rất đau, nhưng vẫn còn kém hơn trong lòng nàng, nàng cảm thấy toàn bộ ngực đều đau.

Ai nói ta yêu nàng ..... Ta vì sao buổi tối muốn nàng vài lần, đó là bởi vì đem nàng trở thành công cụ tiết dục..... Ta từ đầu đến cuối đều chán ghét cuộc hôn nhân này, ta tùy thời đều muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này .....

Lời nói của Lục Tĩnh Dương cứ vang lên bên tai nàng, nước mắt của nàng cũng theo đó chảy xuống.

Quả nhiên là không được, muốn dựa vào thân thể để Tĩnh Dương ca yêu nàng, cuối cùng vẫn là thất bại.

Nàng biết Tĩnh Dương ca không có thương nàng, cũng bởi vậy mỗi lần khi hắn ôm nàng, nàng mới cảm thấy khổ sở cùng trống rỗng, bởi vì đó không phải là điều nàng muốn, nàng hi vọng Tĩnh Dương ca bởi vì yêu nàng mà muốn ôm nàng.

Nhớ tới khi ở trên đường về, Tử Dương vẫn an ủi nàng, muốn nàng đừng nghĩ nhiều, nói đại ca hắn chỉ là nhất thời xúc động mới nói như vậy, bởi vì hắn bình thường không phải là người thô lỗ.

Tĩnh Dương ca bình thường là người như thế nào, chỉ sợ không có ai rõ hơn nàng, bởi vì nàng từ nhỏ ánh mắt đã nhìn hắn, trước đây ôn nhu gọi hắn là đại ca ca, sau khi lớn lên tắc trở nên anh tuấn thành thực, tự tin ôn trọng, cũng bởi vậy nàng đối với hắn mê luyến càng sâu, bởi vì mặc kệ khi nào xem Tĩnh Dương ca, hắn đều là có mắt mê người như vậy.

Nhưng Tĩnh Dương ca thay đổi khi nào? Vừa rồi tức giận rống giận như vậy, ngay cả nàng cũng giật mình, tuy rằng ánh mắt nàng không nhìn thấy, nhưng mà nàng biết, Tĩnh Dương ca tức giận trên mặt là biểu tình gì, chắc là rất khó coi, không hề tự tin mê người.

Tuy rằng lời nói của hắn làm cho nàng đau lòng vạn phần, nhưng nàng càng khổ sở là, là nàng đem hắn bức đến biến thành cá tính táo bạo, không thể không chế cảm xúc, ám lực của hắn đều đến từ nàng.

Bởi vì nàng thương hắn, thật sự muốn cùng hắn ở một chỗ, cho nên biết rõ hắn không thương nàng, không thích hôn nhân này, nhưng nàng vẫn vì tâm tư chính mình mà đáp ứng hôn sự, sau đó nghĩ chỉ cần cố gắng, thậm chí không tiếc sắc dụ hắn, hắn sẽ yêu thương nàng.

Lúc mới bắt đầu, tuy rằng Tĩnh Dương ca thủy chung đối với nàng lạnh lùng, nhưng nàng chưa từng hối hận, bởi vì nàng chỉ cần ở bên cạnh hắn là đủ rồi. Nhưng là mới vừa rồi Tĩnh Dương ca ở trong công ty, nàng hối hận, hối hận gả cho hắn, bởi vì nàng không biết chính mình lại gây cho hắn thống khổ lớn như vậy. Nàng không trách hắn tức giận, không trách hắn nói ra những lời làm cho nàng tan nát cõi lòng, thật sự không trách hắn. Nước mắt lại lần nữa lăn chã rơi xuống, Hết thủy đều là nàng sai ..... Có biện pháp nào có thể bù lại sao?

Hà Nhược Hình hai tay che mặt. Nàng duy nhất chỉ nghĩ đến biện pháp có thể làm cho Tĩnh Dương ca không còn thống khổ, thì phải là thả hắn ra, cứ nghĩ đến cả đời này không thể nhìn thấy hắn, nhưng là nàng không muốn nhìn thấy hắn thống khổ như vậy.

Thả hắn đi!

Nếu cứ như vậy, nàng thật sự sợ Tĩnh Dương ca có thể sẽ nổi điên như lời Tử Dương nói, tựa như ngày đó bà nội té xỉu, Tĩnh Dương ca cũng đột nhiên tức giận, hắn là không phải cảm xúc đi xuống sao?

Nghĩ đến chính mình gây cho hắn áp lực lớn như vậy, nàng liền cảm thấy rất khó chịu.

Chính là .....

Nàng không nghĩ đến muốn buông hắn ra, nàng còn muốn cố gắng lần nữa, không nghĩ nhanh như vậy buông tha, bởi vì nàng thật sự rất thương hắn, thật sự hi vọng vĩnh viễn có thể ở bên người hắn.

Hơn nữa nếu hai người rời đi, nàng biết bọn họ sẽ không còn giống như trước kia đại ca ca yêu thương tiểu muội muội, hắn có thể muốn không bao giờ gặp lại nàng.

“Tĩnh Dương ca, ta nên làm gì bây giờ?”

Hơn mười giờ tối, Lục Tĩnh Dương đi vào một câu lạc bộ cao cấp, đây là nơi hắn thường lui tới, hắn chọn một phòng VIP, những khi hắn muốn uống rượu, thường không thích bị kẻ khác quấy nhiễu.

Cả ngày hôm nay hắn cơ hồ không thể chuyên tâm làm được việc gì, tất cả đều vì chuyện đã phát sinh sáng nay.

Hắn chưa từng không khống chế được mình như thế, cau mày, hắn uống rượu.

Sắc dụ? Cái tiểu nữ nhân kia cứ nhiên ngay cả cái loại sự tình này cũng dám làm ra, nàng rốt cuộc còn làm những chuyện gì mà hắn không biết, rốt cuộc nàng còn lừa gạt hắn cái gì nữa? Vì sao nàng lại hoàn toàn không giống như trước kia, hoàn toàn làm cho hắn không thể nắm bắt được, trước kia ngay cả nụ cười của nàng hắn cũng có thể nắm bắt trong tay....

Nghĩ đến khi ở trên người nàng đạt được thoả mãn, hắn thậm chí từng nghĩ tới cứ như vậy thuận theo tự nhiên, không ngờ rằng sau lưng lại có quỷ kế, hơn nữa là nàng cùng người khác nghĩ cách điều khiển hắn, cái loại cảm giác này thật là siêu khó chịu!

Nàng không phải nói thực yêu thương hắn sao? Vậy vì sao nàng lại hết lần này đến lần khác lừa gạt hắn? Hắn còn nhớ khi cùng nàng đạt tới cao trào, vẻ mặt nàng thoả mãn kêu tên hắn, kia rốt cuộc là thật tâm hay vẫn là cố ý giả vờ?

Hiện tại hắn thực sự càng lúc càng không hiểu nàng, trước kia chẳng phải nàng luôn ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, mặc kệ hắn nói gì nàng cũng đều mỉm cười gật đầu sao? Vì sao nàng lại muốn đem quan hệ của hai người làm đến mức này, bây giờ bảo hắn về sau đối đãi nàng như thế nào đây?

Lúc này có phục vụ của câu lạc bộ gõ cửa, nói hắn có khách, là An Kỳ Kỳ.
(Chys: Ta ghét con mẹ này)

“Tĩnh Dương, đã lâu không gặp, em vừa thấy anh một mình vào câu lạc bộ, muốn cùng ah nói chuyện một chút có thể chứ?”

“Ngồi đi.” Mọi người dù sao cũng vẫn là bằng hữu, nói chuyện không sao cả.

“Cám ơn.” Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn.

An Kỳ Kỳ vừa nhìn thấy Lục Tĩnh Dương mới bước vào câu lạc bộ, thế mà trên bàn rượu đã uống đến nửa chai. Khi hai người kết giao, nàng nhớ rõ hắn cũng không có thích uống rượu, xem ra hôm nay hắn tâm tình thật không tốt.

Lúc trước khi hắn nói chia tay với nàng, nàng lập tức đáp ứng hơn nữa lập tức chạy lấy người, không phải bởi vì nàng cá tính tiêu sái, mà là nàng

biết rõ nam nhân một khi đã mất đi hứng thú với nữ nhân, mặc kệ nàng có đau khổ cầu xin hoặc quẩn quýt không buông như thế nào đi nữa, nam nhân cũng sẽ không bao giờ quay đầu, đặc biệt là Lục Tĩnh Dương giống lại nam nhân cao cao tại thượng như vậy.

Bởi vậy nàng lựa chọn đáp ứng rời đi, không phá hư quan hệ hữu hảo của hai người trong lúc đó, nếu không giờ phút này chắc hẳn nàng không thể ngồi bên người hắn như vậy, không phải sao? Cái gọi là nhiều kẻ thù không bằng nhiều bằng hữu, nàng làm mô đen (Min: cái này là model ạ, nhưng bản convert nó để như vậy) nhiều năm qua đã hiểu rất rõ.

“Hiện giờ nhìn anh có vẻ tâm tình không tốt, là vì việc công hay việc tư?”

Lục Tĩnh Dương không trả lời, laạ tự mình nâng chén rượu lên uống sạch.

Không trả lời thì chính là việc tư, bất quá, nàng sẽ không tiếp tục truy vấn, nam nhân một khi không muốn trả lời thì cũng sẽ không muốn tiếp tục bị hỏi lại, xem ra gần đây giới truyền thông đưa tin tình trạng hôn nhân của hắn không tốt có thể là sự thật, nghe nói lúc trước là hắn bị ép buộc nên mới phải cưới Hà Nhược Hình, bởi vì chính hắn làm cho mắt nàng bị mù.

Tuy rằng chính mình cũng từng một lần mơ tưởng trở thành hu nhân tổng giám đốc Hoa Tín, thậm chí cũng cố ý tung tin đồn cho giới truyền thông, hy vọng như vậy sẽ đem tình cảm lưu luyến giữa hai người tiến thêm một bậc, nhưng sự việc lại bất đắc dĩ không như mong muốn, vốn nàng cũng đã định buông tha hắn, nhưng bất quá hôn nay tình cờ gặp lại Lục Tĩnh Dương, nàng lại phát hiện chính mình đối với bề ngoài xuất sắc của người đàn ông này vẫn vô cùng mê luyến. (Min: đại sắc nữ lại mê tiền a...)

Thấy hắn muốn rót rượu, An Kì Kì liền chủ động phục vụ hắn. “Để em giúp anh.”

“Cảm ơn”. Lục Tĩnh Dương nhìn nàng, nữ nhân này đã từng làm cho hắn thấy thương thức, nàng vẫn xinh đẹp như trước, gọi cảm lại hào phóng, cùng nàng ở một chỗ cảm giác không sai, nhưng bất quá lại như thiếu cái gì. (Min: cái đây gọi là tính yêu a...)

Là kích tình sao? Không, nàng là một người phụ nữ vô cùng nhiệt tình, ở trên giường cũng như vậy, nhưng là hắn cũng không phải là một nam nhân trọng dục (Min: thì là coi trọng cái việc đó đó *đỏ mặt~ing*) như vậy, hai người trong lúc tình ái phát tiết dục vọng chỉ đơn thuần là để hưởng lạc, bởi vậy trong khi kết giao số lần hoan ái cũng không nhiều, cảm giác hoàn toàn không bì được một nửa so với lúc hắn ôm Nhược Hình.

Đột nhiên hắn chợt hiểu được một điều, khi hắn ôm Nhược Hình, hoàn toàn không phải là vì muốn phát tiết dục vọng, mà là bởi vì hắn muốn ôm

nàng, phát ra từ nội tâm khát vọng nàng, cũng chính bởi vì nên làm cho hắn thường quần quít lấy nàng, nhớ tới mỗi khi nàng đạt tới cao trào khóc ngâm, bộ dáng kia thật là vừa làm cho người ta đau lòng lại làm cho hắn càng muốn khi dễ nàng, mà hắn cũng thường làm như vậy..... (Min: hừm, ca nói không phải phát tiết a, nhưng ta nhớ là... *lật lật giở giở* A~ đây rồi, rõ ràng ca nói là coi tỷ là công cụ tiết dục a~~)

Mắt hắn khẽ hạ xuống, tự mình nhớ lại. Hắn nghĩ đến là nàng thật sự yêu thương hắn, nên mới đem chính mình hoàn toàn cho hắn, kết quả lại không nghĩ tới đó chỉ là mưu kế, hiện tại bây giờ hắn không thể xác định, khi hắn ôm nàng cùng nhau trầm mê, liệu có phải hay không là nàng cố ý phối hợp hắn diễn xuất?

Sắc dụ, thật là một kẻ sách rất kém cỏi nhưng lại vô cùng đả thương người.

An Kì Kì không biết Lục Tĩnh Dương đang suy nghĩ cái gì. Vừa mới rồi hắn nhìn nàng một hồi lâu, hiện tại laạ cúi đầu không nói câu nào, hắn rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì? Bất quá hắn vừa rồi thật sự là có nhìn nàng. (Min: pà lại ăn dưa bỏ chãng???)

Lại thay hắn rót một chén rượu, nàng nâng chén lên đưa cho hắn,, dáng người khêu gợi lợi dụng lúc đó dựa vào hắn, “Tâm tình của anh hiện giờ thoát nhìn thực sự không tốt, có cần người bạn gái cũ này an ủi một chút không?”

An Kì Kì nàng cũng là một người mẫu rất nổi tiếng, nếu là trước kia nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ ở chung một chỗ với một người đàn ông đã kết hôn, việc đó dù sao cũng làm hỏng giá thị trường của chính mình (Min: cái “giá thị trường” kia là nguyên văn nha...), nhưng nếu đối tượng là Lục Tĩnh Dương, như vậy nàng nguyện ý, bởi vì hắn là người đàn ông làm cho mọi người phụ nữ ở bên hắn đều lâm vào mê muội.

Thấy thái độ của Lục Tĩnh Dương khi nàng sát lại gần không có phản đối, dường như là ngầm đồng ý đề nghị của nàng, bởi vậy An Kì Kì thật lớn mật ngồi lên đùi hắn, lấy tay nhẹ nâng khuôn mặt anh tuấn lên, hôn lên bạc môi thoát nhìn thập phần khêu gợi kia. Nàng sẽ làm cho hắn nhớ lại những nhiệt tình khi bọn họ ở cùng chỗ trước kia .....

Lục Tĩnh Dương bị động nhận An Kì Kì chủ động hiến hôn, nụ hôn của nàng luôn luôn phi thường nhiệt tình, đột nhiên, hắn nhớ tới tiểu nữ nhân kia chưa từng chủ động hôn hắn. Rốt cuộc phản ứng của nàng là thật, hay chỉ là phối hợp cho hắn được thoả mãn? (Min: càng ngày ta càng thấy cái suy luận của anh nó... chẳng liên quan...)

“Dương?” (Dê =]])) An Kì Kì dừng lại. Hấn thế nhưng đối với nụ hôn của nàng một chút phản ứng cũng không có?

Trước kia cho dù hấn có lạnh lùng như thế nào, nhưng chưa bao giờ đến mức là đối với sự câu dẫn của nàng hèn toàn không có chút phản ứng.

Lục Tĩnh Dương ôm lấy thắt lưng của nàng, đem cả người nàng chuyển qua một bên ngòai xuống, sau đó đứng lên.

“Kì Kì, căn phòng này hôm nay ta đã bao trọn, người có thể tiếp tục sử dụng, mọi tiêu phí của người ở đây đêm nay đều tính ở ta, ta hôm nay một chết đi, đi trước.” (Min: chẹp chẹp, phản ứng không có tức giận hay bực bội nhưng những anh khác nha... Nhưng cũng được, như thế này nghĩa là hoàn toàn không để tâm đến việc vừa xảy ra... hehe)

Hấn cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

“Tĩnh Dương ca, anh đã trở lại.”

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hà Nhược Hình đang ngồi ở ghé sô pha đứng lên.

Nàng hiện giờ chỉ nhìn thấy hình ảnh trước mắt thật mơ hồ. Nàng luôn luôn ngồi ở đây chờ Tĩnh Dương ca trở về, nàng nghĩ tới, nàng sẽ cố gắng một lần nữa, không nghĩ nhanh buông tay, bởi vậy nàng tính giải thích với hấn, nàng sẽ không lại chọc tức hấn, nàng sẽ ngoan ngoan nghe lời, hấn không cần nàng lấy giúp vãn kiên, nàng sẽ không cầm.

Lục Tĩnh Dương nhìn nàng, không nói gì, đã có điềm say đi tới một bên sô pha không có người ngồi ngòai xuống.

Hà Nhược Hình nghĩ thấy vị rượu nồng đậm. “Tĩnh Dương ca, anh uống rượu sao? Em đi lấy giúp anh một ly trà, tối hôm nay Lí tẩu đã sớm nghỉ ngơi rồi.” Đêm nay là sinh nhật của cháu nội Lí tẩu, nàng đã cho Lí tẩu ở đó một đêm rồi trở về, dù sao hiện tại ánh mắt của nàng cũng không phải là hoàn toàn không thể nhìn thấy.

“Không cần.”

“Không sao, em ...” Hà Nhược Hình đột nhiên lão đảo một cái, cả người nàng ngã xuống người Lục Tĩnh Dương đang ngồi ở ghé sô pha, mà hấn lại thuận tay ôm lấy nàng.

“Nhu thế nào, ta vừa mới về một hồi, người liền lập tức muốn sắc dụ ta sao?” Hấn trong lời nói có nửa là châm chọc nói.

“Không phải, là em không cần thận nên mới...” Hà Nhược Hình đang nói, không ngờ ngược lại lại bị kéo lên về phía trước, làm cho nàng cả người ngã ngòai trên người hấn.

Lục Tĩnh Dương một tay vây quanh khoá trụ thắt lưng nàng, làm cho

nàng khò thể đưa dậy, tay kia lại chế trụ cằm nàng, đem gương mặt nhỏ bé tinh xảo hwongs lên nhìn thẳng vào mình. “Ta rất ngạc nhiên, không hiểu khi người ở dưới thân ta dùng sức vặn vẹo thân thể, thở gá rên tí, rốt cuộc thời điểm nào là thật, thời điểm nào là giả, hay là toàn độ đều là giả, đều chỉ là diễn trò?”

“Tĩnh Dương ca.....” Mặt hai người dựa vào nhau thật gần, khiến cho nàng nghĩ thấy vị rượu trên người hắn càng rõ ràng hơn. “Tĩnh Dương ca, anh uống say, anh có muốn về phòng nghỉ ngơi trước hay không...” Về phần nàng muốn giải thích với hắn, có lẽ chờ hắn thanh tỉnh nói sau thì sẽ tốt hơn.

Lục Tĩnh Dương đột nhiên cắn nhẹ vành tai bé nhỏ của nàng, nàng thật là thom quá!

Chỗ vừa bị hôn thật mãn cảm, Hà Nhược Hình cả người run lên. “Tĩnh Dương ca, anh uống sau...”

“Người còn không có trả lời vấn đề của ta.” Hắn lại tiếp cựa khế cắn vành tai của nàng, ở bên tai nàng khàn khàn nói xong, chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Tĩnh Dương ca, anh không cần như vậy!” Nàng cảm thấy đây không phải là Tĩnh Dương ca nàng từng quen biết, hắn trở nên xa lạ như vậy làm nàng cảm thấy sợ hãi.

“Nếu người không muốn trả lời, vậy ta chính mình tự tìm đáp án.”

Hắn hôn lên đôi môi mỏng mềm mại của nàng, đầu lưỡi như cũ xâm nhập vào miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi của nàng, trải qua triền cuốn đùa vui, hắn lại bắt đầu hôn thật sâu.

Hắn thật sự say sao? Không, hắn là uống nhiều rượu, nhưng ý thức lại hoàn toàn thanh tỉnh, hắn biết rõ nữ nhân mình đang ôm trong lòng giờ phút này là ai, nhưng chính là bởi vì hắn lại muốn ôm nàng, hắn mới có thể hoài nghi mình có say hay không, bởi vì không phải hắn đã biết rõ ràng nàng chỉ là sắc dụ không phải sao? Vừa rồi khi mới bước vào cửa, nhìn thấy khuôn mặt thanh thuần ngọt ngào này đang chờ đợi hắn, hắn đã muốn hôn nàng. Khi Lục Tĩnh Dương hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn kia, hắn mới biết trước kia hắn cùng An Kỳ Kỳ hoặc các bạn gái khác trong lúc đó là thiếu cái gì. Cảm giác! Chính là thiếu cái cảm giác rung động như lúc này.

Hắn nhớ tới tình hình trước kia mình cùng nha đầu này ở chung một chỗ, mỗi lần nghe thấy nàng ôn nhu kêu tên hắn, hắn nhất định sẽ quay đầu lại, mà khi nàng đối với hắn lộ ra nụ cười ngọt ngào yếu ớt, hắn cũng cười.

Đây chính là điều mà hôm trước tên bạn tốt kia nói với hắn sao?

Ánh mắt của nàng vẫn luôn đuổi theo hắn, còn hắn lúc đó chẳng phải cũng thế sao? Bằng không hắn làm sao có thể biết nàng thích ăn cái gì, lại

không thích ăn cái gì, đó là bởi vì hắn cũng luôn luôn nhìn nàng.

“Ăn....” nụ hôn của hắn hơi bá đạo, hôn Hà Nhược Hinh khinh suyễn không thôi, hôn hắt nhanh hơn.

Hắn hôn nàng thật sâu, hấp thu hết mật ngọt của nàng, hương vị ngọt ngào kia thật là làm động lòng người.

“Tĩnh Dương ca.....” Khi hắn thân mật đụng chạm nàng, thân mình Hà Nhược Hinh không khỏi run run.

“Phản ứng của ngươi thoát nhìn thật không giống như là giả bộ, vậy nói cho ta biết, ngươi rốt cục là muốn ta làm thế nào? Chiếc lưỡi ẩm ướt khẽ chuyển động duyên hôn cái cổ trắng nõn của nàng.

“Tĩnh Dương ca, van cầu anh, không cần làm như vậy....A!” Nàng không thích cảm giác khi Tĩnh Dương ca chạm vào nàng hiện tại, hắn hoàn toàn không để ý cảm thụ của nàng, chính là đem nàng trở thành công cụ tiết dục.

“Đây chẳng phải một bước trong sắc dụ sao, vì sao lại cự tuyệt? Bởi vì phản ứng của ngươi cũng giống như là không cần.” Lục Tĩnh Dương lại hôn lên hai má nhỏ bé mịn màng tinh xảo của nàng.

Có lẽ nàng từng sắc dụ hắn, nhưng giờ phút này hắn cảm giác được tiểu nữ nhân trong lòng mình, đối với sự đụng chạm của hắn là cảm giác có thật, điều này làm cho ngực hắn thật phiền muộn

Lời nói phiền tình vô cùng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Nhược Hinh nháy mắt đỏ lên. (Min: em thấy tỷ này cái gì cũng nhỏ nhắn tinh xảo a... hâm mộ~~)

Thân mình mảnh khảnh không ngừng ở trên người hắn mà vụn vụn, cũng đồng thời châm lên ngọn lửa dục hoả trong cơ thể hắn.

Hắn ôm lấy nàng, bước đi vào phòng ngủ.

Nửa đêm, cảm thấy khát nước làm Hà Nhược Hinh tỉnh lại, nàng nhẹ nhàng đi xuống giường, sau đó ra khỏi phòng. Nàng rót một ly trà. Uống uống, một giọt nước mắt không báo trước chảy xuống, nàng khó chịu khóc.

Quen biết Tĩnh Dương ca lâu như vậy tới nay, nàng chưa từng gặp qua hắn uống say, bởi vì hắn luôn luôn yêu cầu mình rất cao, rất tự chủ, vậy mà hôm nay, hắn lại uống rượu.

Như vậy thật sự tuyệt không giống Tĩnh Dương ca của nàng.... Nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

Hà Nhược Hinh tự lau nước mắt, đồng thời không khỏi tự mắng chính mình. Là nàng đem Tĩnh Dương ca biến thành như vậy, cư nhiên còn dám khóc!

Nhưng là nàng thật sự khó quá, nàng nên làm gì bây giờ đây.....

“Nhược Hinh, mình đã mắng cái “Tiện nội” kia của nhà mình rồi, thật là ngu ngốc, hử làm sao có thể đem việc tớ dạy cho cậu sắc dụ nói cho đại ca hử được!”

Khi Đường Mạnh Ảnh biết chuyện này, đã là chuyện của một tuần sau, nàng tốt hôm qua mới nghe Lục Tử Dương nhắc tới những chuyện từng phát sinh kia, lại nghe đại ca hử nói những chuyện như vậy, nàng tức giận đến như bao nỗi mắng chửi người khác.

Hôm nay nàng lập tức chạy tới tìm Hà Nhược Hinh, hướng nàng giải thích.

“Quên đi, không nên trách Tử Dương, hử cũng không phải cố ý.” Sự tình đã qua, dù sao nếu không phải Tử Dương nói ra, nàng cũng không biết Tĩnh Dương ca lại đem nàng trở thành công cụ tiết dục.

“Tóm lại đều tại cái tên điên khùng ngu ngốc kia.” Đường Mạnh Ảnh cẩn thận quan sát biểu tình của bạn tốt, “Khi cậu nghe được Tĩnh Dương ca của cậu nói những lời như vậy, có phải rất đau khổ hay không?”

Hà Nhược Hinh cúi đầu.

“Mình cảm thấy Lục Tĩnh Dương thật quá đáng lắm rồi, cho dù tớ có thật sự dạy cậu sắc dụ hử thì đã sao, hử tức giận thì có thể hiểu được, nhưng làm sao có thể nói đem cậu trở thành cái gì công cụ tiết dục, nhưng lời kia thật sự vượt quá mức rồi, thật không thể chấp nhận được.” Đường Mạnh Ảnh một bên tức giận bạn trai mình ngu xuẩn, bưng lúc cũng tức giận Lục Tĩnh Dương đối với Nhược Hinh vô tình. “Trước kia Lục Tĩnh Dương quả thật đối với cậu rõ ràng là tốt lắm, vì sao hiện tại lại đối xử với cậu như vậy?”

“Không thể trách hử.”

“Hử đối với cậu như vậy, cậu còn muốn hay hử nói chuyện?” Người đang yêu quả thật vô cùng ngu ngốc!

“Thực ra có một việc tớ chưa nói với cậu, kỳ thật buổi tối trước khi phát sinh tại nạn xe cộ hôm đó, Tĩnh Dương ca bởi vì bà nội buộc hử kết hôn đã nói rất rõ ràng với mình, hử chỉ coi mình là em gái mà thôi, hử sẽ không cưới mình, hơn nữa cũng tạm thời chưa có ý nghĩ kết hôn.” Hà Nhược Hinh nói ra nguyên nhân khiến Lục Tĩnh Dương tức giận. “Mà trong khi mình biết rõ ý muốn của Tĩnh Dương ca như vậy, những vấn đề đáp ứng bà nội lấy việc hử làm mình bị mù ép hử phụ trách.”

Nguyên lại giữa hai người lại có chuyện như vậy, Đường Mạnh Ảnh đây là lần đầu tiên nghe được. “Đã có thể xem như việc ậu buộc hử cưới là không tốt, nhưng dù sao thì cưới cũng đã cưới, gạo cũng đã nấu thành cơm rồi, hử cũng nên chấp nhận chuyện này là thật mới phải.”

“Mình cũng từng nghĩ đến kết quả cuối cùng sẽ là như vậy.” Bởi vì trước kia Tĩnh Dương ca thật sự đối với nàng tốt lắm. “Nhưng hiện tại sự việc lại biến thành như vậy, mình nghĩ, có lẽ mình cũng không phải thật sự hiểu Tĩnh Dương ca như mình tưởng.”

“Nhưng là các cậu trong lúc đó quan hệ cũng không thể tiếp tục đi xuống như vậy.”

“Là nha, thật là không thể như vậy đi xuống.” Nàng có chút đăm chiêu nói.

Lúc này điện thoại vang lên, Hà Nhược Hình trực tiếp đi qua nghe máy, là bác sĩ khoa mắt của nàng gọi điện tới, nói thuốc mới đã được đưa đến, nói nàng đến bệnh viện lấy, nàng nói cảm tạ sau đó đặt điện thoại xuống.

“Nhược Hình, thị lực của cậu có phải ngày càng tốt hay không?” Vừa mới rồi nàng hoàn toàn không cần sờ soạng, trụ tiều đi lên tiếu điện thoại, thoát nhìn tựa hồ đã nhìn thấy được. Về chuyện nàng dần dần hồi phục thị lực, nàng trước đó cũng đã nói qua, bất quá nàng hy vọng đem chuyện này tạm thời giữ bí mật, đương nhiên hết thảy đều là vì tên Tĩnh Dương ca của nàng.

“Thấy thì có thấy, nhưng không rõ ràng nên phải liên tục trị liệu.” Bác sĩ đã nói qua, thị lực tuột từ phục hồi có vẻ rất tốt, ngay say khi phục hồi như cũ có vẻ sẽ không có di chứng gì.

“Chúc mừng, xem ra cậu rất nhanh nhất định sẽ thấy rõ ràng.”

“Cám ơn.”

“Đúng rồi, cậu hiện tại muốn tới bệnh viện sao? Mình lái xe đưa cậu đi.” Hôn nay nàng được nghỉ phép đặc biệt. “Lúc trở về thuận tiện đi lấy quần áo của mình luôn.” Nàng mấy hôm trước ở một cửa hàng tinh phẩm mua quần áo, tuy rằng thực thích nhưng có điểm không mặc vừa, với vậy chủ cửa hàng giúp nàng sửa chữa.

“Được, đợi mình đi lấy kính mắt.” (Min: nguyên văn là thái dương kính mắt a, chắc giống kính dâm nhà mình.)

Hà Nhược Hình cùng Đường Mạnh Ảnh đến bệnh viện lấy thuốc xong, đi tới một cửa hàng quần áo.

“Nhược Hình, nếu đã đến đây, chúng ta thuận tiện xem một chút đi.” Đường Mạnh Ảnh cầm quần áo đã được sửa chữa xong, ở trong cửa hàng bắt đầu khơi mào.

Bởi vì ánh đèn trong cửa hàng rất sáng, Hà Nhược Hình vẫn chưa thể tháo kính mắt xuống, trước mắt nàng không thể tiếp nhận ánh sáng có cường độ quá lớn. “Mình nhìn cậu mua là tốt rồi.”

“Ánh mắt cậu không nên nhìn lâu quá, có đồ thích hợp với cậu mình sẽ

đưa cậu xem.”

“Hào.”

Đường Mạnh Ảnh vừa chọn quần áo vừa nói. “Nhược Hinh, chuyện mắt cậu thấy lại được rồi, thật sự còn không tính nói cho Tĩnh Dương ca của cậu biết sao?”

“Tớ còn đang lo lắng một chút.”

“Quan hệ hiện tại của hai người đã không tốt như vậy, mình cảm thấy cậu nên thành thật nói với hắn chuyện này, bằng không chờ ngày nào đó hắn biết, mình nghĩ hắn sẽ rất tức giận”. Chẳng qua là chỉ một chuyện sắc dụ nhỏ nhỏ lièn đã khiến chấn tức giận như vậy, vạn nhất hắn biết được Nhược Hinh đã nhìn thấy được mà chưa nói, người nào đó chỉ sợ sẽ phát điên a!

“Mình cũng biết vậy, bất quá.....”

“Mình hiểu suy nghĩ của cậu”, Nhược Hinh nhất định là sợ sau khi nàng nói, Lục Tĩnh Dương liền cảm thấy mình không còn trách nhiệm gì nữa, sau đó liền bỏ rơi nàng mà đi. “Nhưng mình cảm thấy hai người ở cùng một chỗ, ó việc gì nên nói cho nhau sẽ tốt hơn, nhưng vậy sẽ không sinh ra hiểu lầm.”

“Tiểu Manh, mình hiểu ý cậu, mình nghĩ mấy ngày này sẽ tìm thời gian thích hợp để nói thì được rồi.” Kỳ thật nàng cũng hiểu nàng luôn cố gắng dấu diếm là không tốt, đặc biệt là không thể cùng bà nội nói, làm cho nàng thực cảm thấy có lỗi.

Đường Mạnh Ảnh đại khái đi dạo một chút. “Thôi được rồi, quên đi, chúng ta đi thôi.”

Hai người đi ra khỏi cửa hàng, không phát hiện trong phòng thử đồ một người phụ nữ cao gầy đi r, nàng ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng dáng Hà Nhược Hinh rời đi.

“An tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy?”

Một bên nữ nhân viên của cửa hàng hỏi An Kỳ Kỳ vừa đi ra từ phòng thử quần áo, An Kỳ Kỳ là một trong các khách quen của cửa hàng, bất quá hiện giờ nàng vẫn đang chăm chú nhìn ra bên ngoài. “Sao vậy, hai vị khách nhân vừa rồi là bằng hữu của cô sao?”

“Không phải.” Nàng thu hồi tầm mắt.

Hà Nhược Hinh đã nhìn thấy lại được rồi, vì sao lại không nói cho Lục Tĩnh Dương biết? An Kỳ Kỳ vừa vô tình nghe được Hà Nhược Hinh cùng bằng hữu nói chuyện, nghe qua hì hình như nàng cùng Lục Tĩnh Dương xảy ra vấn đề gì đó.

Lúc trước nàng đột nhiên cùng Lục Tĩnh Dương chia tay, không lâu sau hắn lập tức cưới Hà Nhược Hinh làm vợ, lúc ấy nàng còn bị giới truyền

thông truy vấn, Hà Nhược Hình có phải là người thứ ba phá vỡ quan hệ của nàng và Lục Tĩnh Dương hay không.

Nàng biết nàng cùng Lục Tĩnh Dương chia ta, thuần túy là vì nam nhân kia đối với nàng đã mất đi hứng thú, còn việc hấn cùng Hà Nhược Hình vì sao lại kết hôn, nàng hoàn toàn không biết, dù sao thì khi nàng mới quen biết Hà Nhược Hình thì nàng ta vẫn chỉ là “em gái” Lục Tĩnh Dương, có lẽ cũng đúng như giới truyền thông đoán, hấn là vì họ trách việc làm nàng mù mà cưới nàng thôi.

Nhưng An Kì Kì không quá tin tưởng việc truyền thông đưa tin quan hệ hôn nhân của vợ chồng bọn họ có vấn đề, dù sao nàng cũng từng chính mắt nhìn thấy Lục Tĩnh Dương đối với Hà Nhược Hình che chở bảo vệ như thế nào, nhưng qua đoạn đối thoại vừa rồi cũng biết, quan hệ vợ chồng họ xác thực là không tốt lắm, cho nên lần trước Lục Tĩnh Dương mới đến câu lạc bộ uống rượu sao?

Nhớ tới lúc trước Hà Nhược Hình vẫn ở trước mặt bạn gái của Lục Tĩnh Dương là nàng, như thế nào hưởng thụ sủng ái của Tĩnh Dương, nàng đến bây giờ vẫn còn phi thương khó chịu, hơn nữa tuần trước Lục Tĩnh Dương còn đối với biểu thiện dụ dỗ lộ liễu của nàng thật là lãnh đạm, phảng phất là nói ho nàng, hấn đối với nàng ngay cả một chút cảm giác cũng không có, làm cho nàng cảm thấy vô cùng thất bại cùng nhục nhã.

Hà Nhược Hình không nghĩ nói cho Lục Tĩnh Dương biết là sao? Như vậy An Kì Kì này sẽ phi thường vui vẻ thật nàng ta nói cho hấn biết. Đi ra khỏi cửa hàng, An Kì Kì lập tức gọi điện thoại cho Lục Tĩnh Dương, nói muốn cảm ơn hấn tuần trước ở câu lạc bộ mời khách.

“Không có gì.” Lục Tĩnh Dương thản nhiên nói.

“Đúng rồi, em còn chưa nói chúc mừng anh, chúc mừng Nhược Hình muội muội ánh mắt đã hồi phục được như cũ, nếu không phải em vừa mới nhìn thấy Nhược Hình muội muội đi dạo phố, em cũng không biết là ánh mắt nàng đã thấy được.”

“Ta nghĩ người nhận sai người, Nhược Hình ánh mắt còn nhìn không thấy.”

“Không đúng nha, vừa rồi người kia chính là Nhược Hình muội muội, nàng còn cùng một vị bằng hữu tóc ngắn cùng nhau đi dạo phố, chẳng lẽ em nhận sai thật sao?”

“Bằng hữu tóc ngắn?”

“Ừm, em nghe Nhược Hình muội muội hình như gọi nàng là cái gì Tiểu Mạnh, có lẽ thực sự là em nhìn lầm rồi, không quấy rầy anh làm việc nữa,

hẹn gặp lại.”

Tuy điện thoại đã ngắt, Lục Tĩnh Dương lại vẫn như cũ nhìn di động.

Mắt của Nhược Hình thấy được, sau đó đi dạo phố? Hấn nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy đó là một chuyện thật nực cười, bởi vì hấn hoàn toàn không có nghe ai nói chuyện mắt nàng nhìn được, hơn nữa nếu nàng thật sự thấy được, chuyện lớn như vậy, nàng làm sao có thể không nói.

Nhưng là óc ngắn lại tên Tiểu Mạnh, tựa hồ đúng là Đường Mạnh Ảnh vậy.....

Ngực hấn nảy lên một cỗ cảm xúc vô cùng phức tạp, tuấn nhan hiện vẻ suy tư, biểu tình trên mặt càng lúc càng đông lạnh căng thẳng.

Tuy rằng cảm thấy An Kỳ Kỳ vừa rồi nhất định là nhìn lầm người, nhưng tận đáy lòng hấn không khỏi cảm thấy hoài nghi, Nhược Hình có phải hay không lại lừa hấn? Dù sao tiểu nữ nhân kia lừa gạt hấn cũng không phải chỉ một lần, khó chắc chắn lần này không phải.....

Lục Tĩnh Dương thu dọn đồ, thoáng chốc thân hình cao lớn cứng ngắt tiêu sái bước ra khỏi văn phòng, sau đó lái xe về nhà.

Hấn muốn đích thân đi kiểm chứng, tiểu nữ nhân kia tốt nhất không cần ngay cả loại sự tình này cũng dấu diếm hấn, dù sao các trưởng bối trong nhà đối với việc mắt nàng không nhìn thấy có biết bao khổ sở cùng đau lòng.

Hấn nhấn mạnh chân ga nhanh chóng phóng xe về phía trước.

Hà Nhược Hình về nhà, khi rời khỏi nàng đã quên mang theo chìa khóa nên đành ấn chuông cửa, trong chốc lát cửa liền mở ra, nàng cười hướng người mở cửa nói cảm ơn. “Cám ơn người, Lí tẩu..... Tĩnh Dương ca?”

Nhìn thấy Lục Tĩnh Dương, nàng kinh ngạc không thôi.

Hắn ánh mắt lạnh lẽo xem xét nàng. “Nguyên lai người thật sự thấy được!”. Vừa nói xong, hắn xoay người đi trở về phòng khách.

Nàng đi theo sau tiến vào.

Lục Tĩnh Dương hai tay vây trước ngực, nhìn Hà Nhược Hình chậm rãi đi tới, cái loại cảm giác bị người lừa gạt này, cảm giác bị lừa dối, làm cho hắn giận không thể áp chế.

“Ánh mắt khi nào nhìn thấy được?”

Hắn vừa trở về, lập tức truy vấn Lí tẩu về vấn đề ánh mắt của Hà Nhược Hình, bởi vì mỗi lần đều là nàng cùng Nhược Hình đến bệnh viện, hắn đại khái đã đoán trước đáp án, bởi vậy mới nói Lí tẩu đi ra ngoài, bởi vì hắn có chuyện hảo hảo để nói cùng nữ nhân này.

Hà Nhược Hình lấy kính mắt xuống, tuy tầm mắt vẫn chưa nhìn thấy rõ ràng mọi vật, nhưng vẫn có thể nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của Lục Tĩnh Dương.

“Vì sao không nói lời nào?” Nàng không trả lời làm cho hắn càng nóng giận. “Ngay từ đầu mọi chuyện đã là một âm mưu, kỳ thật ánh mắt của người không có bị mù, có phải như vậy không?”

Đối mặt với hắn đang lên án, Hà Nhược Hình đầu tiên là ngạc nhiên. Ánh mắt nàng bị mù là sự thật, hắn hẳn là biết.... Nhưng nàng không muốn biện giải, bởi vì nàng biết mặc dù nàng có biện giải như thế nào, Tĩnh Dương ca cũng không tin tưởng nàng.

Có lẽ ngay từ đầu nàng nên nói thực về chuyện ánh mắt, không, ngay từ đầu nàng đã sai lầm rồi, nàng không nên buộc hắn cười nàng.

Bởi vì quá mức tức giận, Lục Tĩnh Dương ngực cấp tốc đập phồng. “Hà Nhược Hình, người có thật là Hà Nhược Hình mà ta biết hay không, có phải là tiêu muội muội ngoan ngoãn mà ta từ nhỏ đã yêu thương hay không? Không, người không phải, là bởi vì cô gái kia đơn thuần đáng yêu, sẽ không đem ta ra lừa dối trong tay.” (Min: ặc ặc, thế ca cũng thay đổi mà, có còn là ca ca lúc nào cũng sủng tử nữa đâu mà dám lên án...)

Hà Nhược Hình mắt đỏ ẩm ướt, nàng cắn chặt môi dưới, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

“Người cho rằng chỉ cần một câu nói xin lỗi thì sẽ không cần giải thích sao?” Cư nhiên dám lộ ra bộ dạng ủy khuất, nhưng lần này hắn sẽ không vì

nàng mà đau lòng hay mềm lòng. “Ta thực sự hoài nghi, người nói người thực yêu ta, đó có phải là thật không?”

“Tĩnh Dương ca, ta thực sự rất yêu người.” Hấn làm sao có thể hoài nghi tình yêu nàng dành cho hấn.

“Nhưng những chuyện người làm, làm cho ta cảm thấy người không phải là yêu ta, mà là muốn có được ta, tựa hồ như muốn có một món đồ chơi, muốn ta ‘này nọ’, bằng không người sẽ không lần nữa lừa gạt ta, nếu ta hôm nay không đến xem người, như vậy người tính gạt ta cả đời sao? Làm cho ta cảm thấy áy náy với người cả đời sao?”(Min: hừ, ta thấy ngay từ đầu ca đã chẳng có chút biểu hiện gọi là “áy náy” nào!!!)

Nàng thật sự thương hấn, từ nội tâm thương hấn, chính là hiện tại nàng biết nàng thương hấn chính là sai lầm, rất sai lầm, nghĩ đến nếu giả cho hấn, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc cùng khoái hoạt.

Nàng toàn bộ đều nhận lời chỉ trích của hấn, mặc dù bên trong không phải là sự thật, nhưng đã không có gì khác biệt, nàng đã làm tổn thương hấn.

“Thực xin lỗi.” Nàng chỉ có thể nói với hấn ba từ này.

“Ta nói có giải thích cũng vô dụng!” Lời giải thích của nàng, tương đương cam chịu như trong lời nói của hấn, lửa giận trong hấn ngày càng lớn. “Hà Nhược Hinh, ta không biết người suy nghĩ cái gì? Đem quan hệ của chúng ta trở thành như thế này, đây là phương thức mà người yêu ta sao?”

Khó trách Tĩnh Dương ca tức giận như vậy, đúng vậy, là chính nàng phá hủy quan hệ tốt đẹp của bọn họ, rốt cuộc hấn đối với nàng vẫn chỉ là đại ca ca yêu thương tiểu muội muội, nhưng là nàng thực sự yêu hấn, nàng rốt cuộc không thể làm muội muội ngoan của hấn, bởi vì nàng không bao giờ có thể nhìn hấn ôm nữ nhân khác, nàng muốn hấn yêu nàng.....

Nhưng hiện tại nàng đã không thể không buông tay, bởi vì cứ như vậy mà đi xuống, Tĩnh Dương ca sẽ càng thêm thống khổ.

Nàng đã quyết định buông tay, buông tha hấn ra.

Hà Nhược Hinh rất nhanh lau đi nước mắt, ngữ khí có thần nhiên cùng đau thương: “Tĩnh Dương ca, thực xin lỗi, làm cho người thống khổ cùng tức giận như vậy, ta thực sự thật có lỗi, ta chỉ vì quá yêu người, thật sự thực xin lỗi.”

Lục Tĩnh Dương nguyên bản còn muốn nói cái gì, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ đau thương của nàng, ngực hấn như có cái gì ngăn chặn lại, rất khó chịu.

“Tất cả chỉ đến đây thôi.”

“Người có ý tứ gì?”

“Ta đáp ứng sẽ ly hôn.”(Min: hú hú, tung bông...)

“Ly hôn?” Lục Tĩnh Dương trừng mắt nhìn nàng, quả thực không thể tin nàng có thể nói ra hai chữ này. Hiện tại là ai làm sai, cư nhiên một lời giải thích cũng không có còn nói muốn ly hôn? “Ai cùng ngươi nói ly hôn!”

Tĩnh Dương ca nói như vậy có lẽ chỉ là sợ không biết ăn nói với bà nội như thế nào, dù sao hắn cũng là không thể, cũng không nghĩ muốn tiếp tục cùng nàng sống chung với nhau!

“Tĩnh Dương ca, ngươi yên tâm, ta sẽ giải thích với bà nội, là chính ta quyết định ly hôn, mọi chuyện hết thảy đều không liên quan đến ngươi.” Đây là việc cuối cùng nàng có thể làm vì hắn, cho hắn tự do.

Lục Tĩnh Dương châm chọc nói: “Ta đây có phải hay không nói với ngươi tiếng cảm ơn.”

“Ta biết, Tĩnh Dương ca không muốn gặp lại ta, ta hiện tại sẽ rời đi, về phần hành lý, ta sẽ trở về chuyển đi.” Nếu đã nói ra, nàng nghĩ hắn muốn nàng rời đi, nên chính nàng nói trước hết tất cả.

Đưa ra ly hôn, tiếp theo rời đi, chuyển đi? Hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ cá tính nàng có thể tiêu sái như vậy, nói đi là đi? Tuấn nhan thịnh nộ không thôi.

Đối mặt với sự lên án của hắn, không có giải thích liền quyết định rời hắn đi, nàng thật sự thương hắn sao? Không phải nói muốn cả đời cùng hắn ở chung một chỗ sao?

Hơn nữa nếu nàng thật sự thương hắn, không phải nên cầu hắn tha thứ sao, làm cho cả hai có cơ hội ở cùng một chỗ, mà ngay cả một câu cầu hắn tha thứ cũng không có, liền xoay người bước đi!

Lục Tĩnh Dương cảm thấy ngực chính mình như muốn nổ tung ra, vừa khó chịu vừa đau khổ.

Quá mức phẫn nộ, hắn gầm nhẹ nói: “Hà Nhược Hinh, ngươi rốt cuộc đem ta trở thành cái gì?”

Nàng sững sốt, không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

“Hảo, ngươi hãy lập tức rời khỏi tầm mắt của ta, ta không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi, luật sư của ta sẽ cùng ngươi nói chuyện ly hôn!” Hắn thốt ra lời nói nặng, bởi vì nàng thực sự làm cho hắn tức giận.

Bất quá khi nhìn thấy nàng khóc, hơn nữa còn khóc thật thương tâm, lập tức cảm thấy hối hận, nhưng hắn nên giáo huấn nàng, sẽ không sủng nàng nữa.

“Tĩnh Dương ca, hẹn ngày gặp lại.”

Nhìn nàng đi ra ngoài, hắn muốn mở miệng gọi nàng trở lại, nhưng thủy

chung không nói được gì.

Hắn biết bọn họ sẽ không như vậy mà tách ra, cũng không chia ra, hắn chờ nàng mở miệng cầu hắn tha thứ, hắn lúc đó có tha thứ cho nàng hay không? (Min: hình như ca ả hơi nhiều dưa bở... cuối cùng là ai cầu ai ở lại đây...hắc hắc...)

000 000 000

Lúc trước sau khi nàng gả cho Tĩnh Dương ca, đã đem phòng của nàng bán đi.

Vì thế Hà Nhược Hinh ở lại nhà của Đường Mạnh Ảnh, nhưng chỉ có một phòng, hai nàng cảm thấy có lỗi với Lục Tử Dương.

Nàng cũng tự mình trở về nhà cũ nói với bà nội là nàng cùng Tĩnh Dương ca quyết định ly hôn, cũng thực xin lỗi vì không báo trước với trưởng bối, hết thấy đều là nàng sai, nàng hướng lão nhân gia giải thích. Bà nội chẳng những không trách cứ nàng, còn an ủi nàng, làm cho nàng cảm thấy thực cảm động.

Nàng đã quyết định đi Tân Gia Pha, đây là chuyện nàng hứa với mẹ lúc trước, nếu đến cuối cùng nàng cùng Tĩnh Dương ca vẫn không có kết quả, như vậy nàng sẽ đi Tân Gia Pha làm nữ nhi ngoan của cha mẹ, sau đó sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Bà nội biết ý tưởng của nàng, bởi vậy không có miễn cưỡng nàng, nhưng nữa tháng sau là đại thọ tám mươi của lão nhân gia, nàng hi vọng Nhược Hinh có thể tham gia, sau đó mới rời khỏi Đài Loan.

“Tiểu Mạnh người cảm thấy ta có nên đi tham gia đại thọ tám mươi của bà nội hay không?”

Buổi tối, nàng trên giường, Hà Nhược Hinh hỏi bạn tốt.

“Mình biết là cậu sợ nhìn thấy Tĩnh Dương ca của cậu, nhưng nếu cậu không tham dự, mình nghĩ bà nội Lục nhất định sẽ rất thất vọng, bởi vì bà rất thương cậu không phải sao?” Sợ tâm tình bạn tốt không vui, bởi vậy Đường Mạnh Ảnh đem bạn tốt về ở chung, sẽ không để nàng suy nghĩ miên man.

“Là nha, bà nội xác thực rất thương mình.” Tuy rằng nàng đưa ra ly hôn, nhưng lão nhân gia một câu trách cứ cũng không có, thậm chí còn nói về sau sẽ coi nàng như cháu gái.

“Một khi đã như vậy, cậu càng phải tham dự.”

“Nhưng là ..... Nếu thấy Tĩnh Dương ca, mình phải làm gì bây giờ?”

“Làm cái gì bây giờ? Coi như bằng hữu thôi.” Không phải có người ly hôn vẫn trở thành bạn tốt đó sao?

“Nhưng Tĩnh Dương ca nói hắn không muốn gặp lại ta.” Mỗi lần nghĩ đến lời nói của Tĩnh Dương ca, hắn nói không muốn nhìn thấy nàng, nàng liền rất đau lòng, bởi vậy nàng mới quyết định đi Tân Gia Pha, như vậy cha mẹ sẽ không còn lo lắng gọi điện thoại mỗi ngày cho nàng nữa, và khi rời khỏi Đài Loan, lòng nàng chắc sẽ không còn khổ sở.

Đường Mạnh Ảnh phút chốc ngồi dậy. “Hà Nhược Hinh, người đã rời khỏi nam nhân kia, hẳn không phải là thần, lời hắn nói không phải là thánh chỉ, nên người không cần ngoan ngoãn nghe lời hắn như trước kia.”

Còn nhớ rõ trước kia các nàng muốn đi tham gia khóa quan hệ hữu nghị, kết quả liền bởi vì Tĩnh Dương ca của nàng nói không thích nàng tham gia quan hệ hữu nghị, Hà Nhược Hinh bốn năm đại học đều không có đi tham gia quan hệ hữu nghị đến một lần. Còn có, chỉ cần Lục Tĩnh Dương nói không tốt, nàng liền ngoan ngoãn cự tuyệt, tóm lại Hà Nhược Hinh đem lời nói của Lục Tĩnh Dương trở thành thánh chỉ.

“Nhưng là .....

“Đừng nhưng là, nếu đã quyết định buông tay, cậu không nên nghĩ đến chuyện trước kia.”

Hà Nhược Hinh quyết định đi tham gia thọ yến của bà nội, sau khi hưởng lão nhân gia chúc phúc liền rời đi, chỉ cần có thể, liền tận lực trốn tránh hắn.

Nàng nghĩ đến sau khi nàng rời khỏi, lập tức sẽ nhận được đơn ly hôn của Tĩnh Dương ca, nhưng đã qua một tuần, cũng không thấy luật sư của Tĩnh Dương ca đến.

Luật sư không liên lạc được với nàng sao?

Không có khả năng, mọi người đều biết nàng ở nhà Tiêu Mạnh, hơn nữa di động của nàng cũng không có tắt máy, như vậy chỉ có thể là nội dung trong đơn ly hôn có gì không tốt, bằng không chính là luật sư quá bận.

Cho tới bây giờ, nàng còn kỳ vọng cái gì? Hà Nhược Hinh nhắm mắt lại, ngoài đau lòng còn có tưởng niệm.

000 000 000

Chấm dứt hội nghị dài dòng, Lục Tử Dương nằm dài lên bàn. Thực sự rất mệt!

Lục Tĩnh Dương nhìn đê đê, không để ý nói: “Gần đây như thế nào? Không nghe người oán giận muốn ta nhanh chút đem Nhược Hinh trở về nhà sao?”

Sau khi Hà Nhược Hinh rời đi, đến ở nhà Tiểu Mạnh, làm hại Tử Dương không thể đến tìm bạn gái, bởi vậy hắn vẫn oán giận, muốn hắn nhanh chút đem Nhược Hinh về nhà. Đi đón nàng? Ít nhất cũng phải chờ nàng gọi điện cho hắn trước, nếu không hắn sẽ không cúi đầu. (Min: đến cuối rồi xem, hừ...)

“Không cần thiết nữa rồi.”

Không cần?

“Vì sao?”

“Tiểu Mạnh nói Nhược Hinh sau khi tham gia xong thọ tám mươi của bà nội xong, sẽ rời khỏi Đài Loan, bay đi Tân Gia Pha tìm ba mẹ nàng, nghe nói từ nay về sau sẽ ở lại Tân Gia Pha.” Biết Nhược Hinh rời khỏi Đài Loan, kết quả như vậy hắn thật đáng tiếc, cũng không còn bao lâu, hắn nên để nàng cùng Tiểu Mạnh ở cùng vài ngày.

Tiểu nữ nhân kia muốn đi Tân Gia Pha? Lục Tĩnh Dương ngực như co rút lại.

Từ sau khi nàng rời khỏi, hắn luôn luôn chờ nàng chủ động gọi điện thoại cho hắn, nếu nàng nguyện ý hảo hảo vì chính mình làm những chuyện như vậy thỉnh cầu hắn tha thứ, có lẽ hắn sẽ làm cho nàng trở lại bên người hắn, dù sao nàng cũng nói qua nàng thực thương hắn không phải sao?

Nội tâm cảm thấy đau đớn co rút, làm cho hắn nhất thời không thể hô hấp.

“Đại ca, ta khuyên người .....

Muốn khuyên hắn cái gì? Nếu muốn hắn đi mang nàng về nhà, không có khả năng!

“Ta khuyên người trước khi Nhược Hinh đi Tân Gia Pha thì hãy làm tốt chuyện ly hôn, bằng không nếu nàng đi Tân Gia Pha, việc làm thủ tục rất phiền phức.” Nếu đại ca hắn không có ý đi tìm Nhược Hinh trở lại, như vậy nên làm thật tốt chuyện ly hôn, như vậy cả hai người mới có thể bắt đầu lại.

Lục Tĩnh Dương tức giận trừng mắt liếc nhìn đê đê. “Chuyện của ta

không cần người quản.”

“Đại ca, người tức giận làm chi? Ta cũng là muốn tốt cho người nha.”
Lục Tử Dương lại nói tiếp. “Sau khi hồi phục độc thân, người có thể tiếp tục cùng nữ nhân khác kết giao, lúc trước người không phải cùng An Kỳ Kỳ kết giao rất khoái nhạc sao? Có lẽ các người có thể hợp lại.”

Hắn nghĩ tới, lúc trước khi đại ca chưa kết hôn, ngày ngày quả thực tiêu diêu tự tại, nhưng sau khi kết hôn hắn bắt đầu thay đổi, tính tình cũng không ổn định, một khi đã như vậy, vậy nhanh chút hồi phục độc thân, đại ca hắn chẳng những có thể trở lại như bình thường, còn có thể tiếp tục tán gái.

Lục Tử Dương tức giận đến nói không ra lời, hắn xoay người đi ra khỏi phòng họp.

Cả một ngày, hắn đều rất tức giận.

000 000 000

Chính là nhận định tiểu nữ nhân Hà Nhược Hình kia không thể rời đi khỏi chính mình, nếu không vài ngày nàng sẽ gọi điện hướng hấn ngoan ngoan nhận sai, bởi vậy khi Lục Tĩnh Dương nhận được điện thoại của luật sư Chu Đại Đồng, hấn mới có thể kinh ngạc như thế, bởi vì hấn tự xưng là luật sư của Nhược Hình, đến cùng hấn trao đổi về việc ly hôn.

“Người có phải làm người hay không?” Ly hôn? Cái tiểu nữ nhân kia cùng hấn ly hôn?

“Số điện thoại này do tiểu thư cung cấp, ngài cũng vừa nói ngài chính là Lục Tĩnh Dương tiên sinh, cho nên ta nghĩ hấn là không sai.” Chu Đại Đồng lại tiếp tục nói: “Lục tiên sinh, Hà tiểu thư cũng không muốn nhận phí phụng dưỡng, chỉ hy vọng mau chóng chấm dứt cuộc hôn nhân này, bởi vậy ta muốn cùng ngài gặp mặt, không biết Lục tiên sinh khi nào rảnh.”

Mau chóng chấm dứt cuộc hôn nhân này? Lục Tĩnh Dương hít sâu một hơi, mới có thể không chế được cơn giận dữ của chính mình: “Chuyện ta cùng thê tử, chờ ta cùng nàng gặp mặt sẽ nói tiếp.” Hấn quyết định lập tức đi tìm tiểu nữ nhân kia tính sổ.

“Như thế này? Nhưng là Hà tiểu thư hiện tại không có ở trong nước.

Lục Tĩnh Dương lại một trận kinh ngạc: “Nàng đi Tân Gia Pha khi nào?” Không có ở trong nước, như vậy chính là đi Tân Gia Pha tìm cha mẹ nàng.

“Thực có lỗi, Lục tiên sinh, đương sự đang ở đâu, ta không tiện tiết lộ ra.”

“Ta sẽ tìm được nàng, cùng nàng nói thật rõ ràng!”

Chấm dứt cuộc nói chuyện không thoải mái cùng Chu Đại Đồng, hấn lập tức gọi di động cho Hà Nhược Hình, nhưng điện thoại kia truyền đến giọng nói trả lời dãy số đã không còn sử dụng.

Đáng chết!

Gọi di động Hà Nhược Hình không xong, làm cho Lục Tĩnh Dương càng thêm tức giận. Nàng thật sự nghĩ muốn rời khỏi hấn, muốn cùng hấn ly hôn sao? Vì sao nàng muốn đi Tân Gia Pha lại không nói cho hấn biết?

Không nên như vậy, nàng luôn luôn đi theo phía sau hấn, chỉ cần hấn quay đầu lại là có thể thấy được nụ cười ngọt ngào của nàng, nàng thật sự muốn cùng hấn tách ra sao? Hấn cứ việc cho rằng không có khả năng, nhưng nàng xác thực đã ủy thác luật sư đến tìm hấn nói chuyện ly hôn.

Nhớ tới Chu Đại Đồng nói nàng muốn mau chóng cùng hấn chấm dứt quan hệ, không hiểu, tâm hấn trở nên trống rỗng, lại phi thường lo lắng cùng

bất an.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sẽ không phải là thủ đoạn của tiểu nữ nhân kia chứ?

Nhưng mặc kệ nàng giờ thủ đoạn gì, hẳn đều phải lập tức tìm nàng về, sau đó hỏi rõ ràng, nàng rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, muốn làm cái gì.

Không có điện thoại của cha mẹ vợ bên Tân Gia Pha, bởi vậy Lục Tĩnh Dương lập tức gọi điện về nhà cũ hỏi bà nội, bà thường liên lạc cùng cha mẹ vợ của hắn.

“Muốn gọi điện đến Tân Gia Pha sao? Như thế nào, người muốn tìm Nhược Hình sao?”

“Bà nội, ngài biết nàng muốn đi Tân Gia Pha?” Vì sao bà nội không nói với hắn.

“Ta biết a, buổi sáng ngày hôm qua, trước khi lên máy bay, nàng có đến từ biệt ta.”

Buổi sáng ngày hôm qua nàng có đến từ biệt bà nội? “Bà nội, nếu ngài biết nàng muốn đi Tân Gia Pha, vì sao không gọi điện nói với ta?” Bà nội là cố ý không nói cho hắn biết sao?

“Người không phải nói không muốn gặp lại Nhược Hình sao, ta nghĩ nếu người đã quyết định cùng nàng ly hôn, hẳn là không muốn biết tin tức của nàng, hơn nữa người không phải không hoàn toàn gọi điện thoại cho nàng sao?”

“Ta không gọi điện thoại cho nàng, đó là bởi vì .....” Lục Tĩnh Dương không nghĩ tới kỳ thật chính mình luôn luôn chờ nàng gọi điện cho hắn. “Bà nội, Nhược Hình làm sao lại đột nhiên đi Tân Gia Pha? Nàng không phải nói đến tham gia yến thọ của người sao?”

Lục lão phu nhân khẽ thở dài: “Ta nghe Mạnh Ảnh nói, sau khi Nhược Hình cùng người tách ra, thật sự không vui vẻ, còn thường xuyên khóc, vợ chồng Vĩnh Minh thực sự lo lắng, bởi vậy muốn Nhược Hình nhanh chóng đến Tân Gia Pha.”

Nghe được Hà Nhược Hình khóc, Lục Tĩnh Dương một trận khó chịu: “Nếu nàng thật sự khổ sở như vậy, nàng vì sao không gọi điện cho ta?”

“Vậy người vì sao không gọi điện cho nàng?” Tôn tử trầm mặc, làm cho Lục lão phu nhân tiếp tục nói. “Kỳ thật hết thảy mọi chuyện đều do ta, ta nghĩ các người là trời sinh một đôi, cho nên lúc trước mới có thể đề nghị muốn người phụ trách cưới Nhược Hình, ta thật sự không nên làm như vậy.”

Lục Tĩnh Dương càng khiếp sợ hơn. “Muốn ta cưới Nhược Hình là ý của bà nội, không phải là Nhược Hình sao?” Như vậy, khi hắn chất vấn nàng,

nàng vì sao không nói, làm cho hẳn nghĩ hết thảy mọi chuyện đều là do nàng bày ra.....

“Đương nhiên là ta đưa ra, đưa nhỏ Nhược Hinh kia còn muốn không nguyện ý, là ta khuyên nàng nên đáp ứng.” Lục lão phu nhân lại là một trận ai thán. “Có lẽ ta lúc trước không nên bức người cưới nàng, chính là các người đều đã muốn tách ra, người hiện tại tìm Nhược Hinh làm cái gì?”

“Nàng ủy thác luật sư đến cùng ta nói chuyện ly hôn.”

“Đó không phải là ý người muốn sao? Nếu như vậy người chỉ cần ký là tốt rồi, còn tìm nàng làm cái gì?”

Không chỉ đệ đệ nói vậy, ngay cả bà nội cũng hy vọng bọn họ ly hôn, điều này làm cho Lục Tĩnh Dương tức giận quát lên: “Ly hôn là Nhược Hinh chính nàng đưa ra, ta chưa từng nghĩ tới muốn cùng nàng ly hôn, chưa từng có!”

Lục lão phu nhân tin tưởng lời nói của tôn tử. Dù sao nếu hẳn thật sự muốn ly hôn, sớm đã kêu luật sư đi tìm Nhược Hinh, sẽ không chờ tới bây giờ, hơn nữa nàng cũng thật hoài nghi tôn tử thật sự để Nhược Hinh rời khỏi hẳn sao?

Chính nàng cũng cảm thấy tức giận thay Nhược Hinh, bởi vì đưa nhỏ Nhược Hinh kia đau lòng chịu khổ, bởi vậy nàng đã tự nói nếu tương lai tôn tử làm tổn thương Nhược Hinh mà mất đi nàng, người làm bà này cũng không giúp hẳn. Nhưng hiện tại từ ngữ khí nôn nóng của tôn tử, nàng biết, hẳn là phi thường để ý Nhược Hinh, như vậy nàng sẽ giúp tôn tử đem Nhược Hinh trở về.

Kỳ thật Nhược Hinh có nói mười ngày sau nàng sẽ trở về Đài Loan chúc thọ cho nàng, nhưng nàng không muốn cho tôn tử biết, bởi vì nàng muốn xác định tâm ý của hẳn, như vậy mới không tổn thương Nhược Hinh, còn chưa nói tới, từ nhỏ Nhược Hinh đã luôn đi theo sau hẳn, cho nên phải trao lại vị trí một lần mới công bằng cho Nhược Hinh

“Tĩnh Dương cho dù người không muốn ly hôn, nhưng đưa nhỏ Nhược Hinh kia đã có kế hoạch mới, nàng nói nàng muốn đi Mỹ du học.” Đây là tới nàng nói khi từ biệt. “Ta nghĩ nàng không có khả năng sẽ trở về Đài Loan, các người trong lúc đó sẽ không thể gặp lại, cho nên vẫn là ký tên ly hôn, buông lẫn nhau ra đi!”

Lời bà nội nói, làm cho Lục Tĩnh Dương nội tâm run rẩy. Quái, không phải là nữ nhân kia không tốt sao? Vì sao hẳn lại đau lòng, vì sao hẳn lại khẩn trương cùng lo lắng?

Hẳn không muốn thừa nhận nội tâm khẩn trương của chính mình, nhưng

lập tức cảm giác liền mất đi thay vào đó là nỗi sợ hãi, tuấn nhan luôn luôn tràn ngập tự tin be về mặt thống khổ che kín, tâm loạn như ma.

Nghĩ đến tiểu nữ nhân kia một ngày nào đó sẽ ngoan ngoãn hướng hẳn nhận sai, sau đó liền trở về bên người hắn, nhưng nàng không chỉ sẽ không trở lại bên người hắn, nhưng lại càng lúc càng cách xa hắn.....

Chỉ cần nghĩ đến vừa quay đầu lại rồi cuộc không nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn luôn cười ngọt ngào phía sau, làm cho lòng hắn khủng hoảng tởm 5 lớn, thậm chí mỗi khi hô hấp, làm cho hắn đau đớn khó chịu.

Tiểu nữ nhân kia, hắn bắt quá để cho nàng ra ngoài vài ngày, không nghĩ tới nàng cư nhiên dám rời hắn chạy tới Tân Gia Pha, nhưng lại nói muốn đến nước Mỹ du học, hắn không cho phép!

“Tại sao không nói lời nào?”

Lục Tĩnh Dương khẩu khí thở hỗn hển, đau lòng không thôi. “Bà nội, ta yêu nàng, cho dù nàng giấu ta chuyện ánh mắt nàng thấy được, ta cũng không nghĩ tới cùng nàng tách ra.” Nói muốn ly hôn, nói rời đi đều là nàng nói, hơn nữa cũng thật là ly khai, làm cho hắn phi thường tức giận.

Nghĩ đến chính mình có thể mất đi nàng, làm hắn thống khổ không biết làm sao, hắn không thể tưởng tượng được nếu hắn thật sự mất đi nàng, sẽ đáng sợ như thế nào

Lời nói của tôn tử là cho Lục lão phu nhân kinh hãi. Hắn cuối cùng cũng biết chính mình yêu nàng. “Vậy hiện tại ngươi muốn như thế nào?”

“Đi Tân Gia Pha tìm nàng.” Lục Tĩnh Dương chắc chắn nói.

Hắn nhớ tới tiểu nữ nhân kia từng nói qua, nàng làm hết thảy mọi việc đều là vì nàng thương hắn, hiện tại hắn đã biết tâm tình của nàng, hắn sẽ không từ thủ đoạn nào khiến nàng trở lại bên người hắn, hắn muốn ánh mắt xinh đẹp của nàng chỉ nhìn hắn, sau đó ngoan ngoãn vĩnh viễn ở bên người hắn.

Chế ước nói trắng ra chính là quan tâm, đem một người để ở trong lòng mười mấy năm, làm sao có thể nói buông tay là buông tay, bởi vì bọn họ quá yêu thương đối phương.

Lục Tĩnh Dương không một chút lãng phí thời gian, đơn giản giao một số công việc cho cấp dưới lo xong, liền lập tức bay đi Tân Gia Pha. (Min: bằng cánh thiên thần a...^^~ Chys: *xua tay liên tục* nó nó no anh đi bằng niềm tin á)

Đúng theo địa chỉ mà bà nội hấn đã cho, hấn rất nhanh đi vào cửa lớn Hà gia.

Vừa thấy Thái Văn Quế, hấn lập tức mở miệng nói: “Mẹ, con là đến tìm Nhược Hinh.” Đây là lần đầu tiên hấn xưng hô như vậy với mẹ Nhược Hinh từ khi hấn cũng nàng kết hôn đến nay.

Thái Văn Quế nhìn hấn, trên mặt có cười khô, cũng có bất đắc dĩ. “Ta nghĩ không lâu sau sẽ không còn là mẹ vợ của ngươi nữa, cho nên vẫn gọi là Quế đi là được rồi!”

Về chuyện Tĩnh Dương bay tới Tân Gia Pha tìm Nhược Hinh, Lục lão phu nhân đã gọi điện thoại báo cho bà biết trước, đồng thời cũng nói qua lời của Lục Tĩnh Dương đã nói với mình, bà nói Lục Tĩnh Dương yêu Nhược Hinh.

Tuy rằng Lục lão phu nhân nói thật cao hứng khi thấy hai đứa nhỏ hợp lại, nhưng bà lại không nghĩ như vậy, bởi vậy nên hai giờ trước bà đã bảo nữ nhi đi qua chỗ nữ tu sĩ Marisa ở vài ngày, năm đó bọn họ mới đến Tân Gia Pha, tu sĩ đã chiếu cố rất nhiều đến họ, nay bà gặp bệnh, Nhược Hinh nên đến hảo hảo chiếu cố bà, nữ nhi tâm địa luôn thiện lương, bởi vậy lập tức đáp ứng.

Ánh mắt của Nhược Hinh cơ hồ đã hoàn toàn khôi phục, đã có thể nhìn mọi vật một cách bình thường, chỉ cần chú ý không dùng mắt quá độ, đúng hạn hội chẩn kiểm tra là không có vấn đề gì, bởi vậy bà mới yên tâm để nữ nhi ra ngoài.

Về việc bà vì sao không nói cho Nhược Hinh biết Tĩnh Dương đến tìm nàng, thậm chí cố gắng bảo nàng đi chỗ khác, không cho hai người bọn họ gặp mặt, đó là bởi vì bà biết nếu Nhược Hinh biết chuyện sẽ thực vui vẻ, nhưng liệu sẽ được bao lâu? Người làm mẹ như bà không thể vui cho được, dù sao nữ nhi lúc trước vì hấn đã chịu khổ rất nhiều rồi, bà làm sao biết sau khi Nhược Hinh và hấn ở cùng một chỗ, hấn có thể hảo hảo yêu thương nàng hay không.

Tuy nói Tĩnh Dương thích nữ nhi của bà, nhưng tình cảm của hấn chung quy không thể so sánh với Nhược Hinh thích hấn nhiều như vậy, nghe nói khi hai người ở chung, người yêu sâu hơn, yêu nhiều hơn thương là người chịu thiệt, Nhược Hinh đã vì tình cảm thâm mêm này chịu thiệt mười năm rồi, kết

quả không nghĩ tới sau khi kết hôn còn thảm hơn, vì vậy bà không thể để nữ nhi tiếp tục chịu thiệt thêm nữa, bà quyết định để bọn họ tách ra, đó mới là tốt nhất cho Nhược Hinh.

Sau khi Nhược Hinh cùng Tĩnh Dương ở riêng, nàng chậm chạp không chịu đáp ứng trả lời khi nào mới trở về Tân Gia Pha, lúc đó bà đã hiểu được nữ nhi còn luôn luôn chờ Tĩnh Dương, thậm chí không có tìm luật sư lập tức bàn chuyện ly hôn với hắn mà còn chờ mong, thật sự sự si tình của nữ nhi làm cho bà đau lòng không thôi.

Thật vất vả Nhược Hinh mới hạ quyết định ly hôn với Tĩnh Dương, đó cũng là bởi vì nàng nghe Tử Dương nói đại ca hắn mỗi ngày tâm tình đều không tốt, Nhược Hinh cũng bởi vì hắn nên mới quyết định ly hôn, tất cả những việc nàng làm đều là vì Tĩnh Dương, điều này làm bà thật choáng váng! Bởi vậy bà mới nói dối thân thể không khỏe, để Nhược Hinh hạ quyết tâm về Tân Gia Pha sống với họ nhanh một chút, dù sao nếu không rời khỏi Đài Loan, thì cũng coi như chưa thực sự rời khỏi Tĩnh Dương, như vậy Nhược Hinh không thể chân chính buông tình cảm này được.

Nhưng hắn hiện tại lại tới tìm Nhược Hinh làm cái gì?

“Mẹ, con biết mẹ còn giận, con sẽ giải thích với mẹ tất cả.” Lục Tĩnh Dương ngữ khí vô cùng thành khẩn nói.

Việc hắn nói muốn giải thích làm cho Thái Văn Quế kinh ngạc, bởi vì bà biết đứa nhỏ này rất ít khi hướng người khác chịu cúi đầu nhận sai, nhưng cho dù là như thế, bà vẫn không nghĩ để nữ nhi tiếp tục dây dưa cùng hắn nữa.

“Người người nên giải thích không phải ta, là Nhược Hinh.”

“Con biết, cho nên con mới tới Tân Gia Pha tìm nàng.” Hắn nhìn vào trong phòng, nhưng không thấy Nhược Hinh, sau đó mới bất giác hiểu một điều, mẹ vợ hắn hình như không muốn mời hắn vào nhà.

“Người không cần nhìn, Nhược Hinh không ở nhà, nàng hiện tại đang ở bên ngoài.”

“Nàng đang ở nơi nào?”

“Ta sẽ không nói cho người.” Thái Văn Quế thấy rất rõ ràng Lục Tĩnh Dương trên mặt biểu hiện thật kinh ngạc, nhưng để bảo hộ nữ nhi của mình không bị hắn làm tổn thương nữa, bà không thể mềm lòng. “Tĩnh Dương, ta không biết vì sao người đến tìm Nhược Hinh, nhưng ta còn nhớ rõ thái độ lạnh lùng chán ghét của người ở hôn lễ hôm đó, thật sự là làm cho ta khắc sâu ấn tượng, nếu không phải Nhược Hinh muốn gả cho người, ta tuyệt đối không bao giờ đem nữ nhi bảo bối gả cho người.” Nhất tưởng đến nữ nhi chịu nhiều

ủy khuất, bà thật đau khổ biết bao.

Đối với việc bị mẹ vợ chỉ trích, Lục Tĩnh Dương không nói gì, hấn chỉ có thể nói tự làm tự chịu.

“Hiện giờ người đã muốn tách ra, vậy thì tất cả nên chấm dứt ở đây thôi, không cần lại tiếp tục dây dưa, người đi đi, ta sẽ không nói cho Nhược Hinh biết người tới tìm nàng đâu.”

Hấn nguyện ý nhận sự chỉ trích của mẹ vợ, nhưng hấn nhất định phải thấy được Nhược Hinh. “Mẹ, con thật sự yêu Nhược Hinh, cho nên xin mẹ nói cho con biết nàng ở đâu, để cho con cùng nàng gặp mặt nói chuyện.”

“Không cần!” Thái Văn Quế cự tuyệt. “Nếu người muốn cùng nàng nói chuyện, thì nên nói từ thời điểm còn ở Đài Loan, khi đó không phải có rất nhiều cơ hội sao? Nhược Hinh thật vất vả mới hạ quyết tâm phải rời khỏi người, coi như ta xin người, người hãy để nó yên, đứa nhỏ kia yêu người thật sự vất vả.”

Đối với suy nghĩ muốn bảo hộ nữ nhi của mẹ vợ, Lục Tĩnh Dương tuy nói là có thể hiểu, nhưng lại không thể đồng tình. “Mẹ, có lẽ con đối với việc yêu Nhược Hinh nhận thức quá muộn, nhưng con thực sự rất yêu nàng, yêu nàng, con có thể cam đoan, từ nay về sau tuyệt đối không để cho nàng chịu một chút khổ sở nào, không bao giờ làm nàng khóc, con sẽ chỉ làm cho nàng hạnh phúc.”

Ngữ khí và biểu tình của hấn thoát nhìn thập phần chân thành, có một khác, Thái Văn Quế cơ hồ tin tưởng hấn thật sự có thể làm cho nữ nhi hạnh phúc, nhưng cuối cùng bà vẫn không thể hoàn toàn yên tâm, bởi vì nàng tuyệt đối không cho phép bất kì ai có khả năng làm nữ nhi tổn thương nữa.

“Tĩnh Dương, người trở về Đài Loan đi, về sau không cần đến tìm Nhược Hinh nữa.” Nói xong bà liền đem cánh cửa đóng ngay trước mặt hấn, bà thật không muốn nữ nhi lại chịu tổn thương nữa.

Sau khi đóng cửa lại, Thái Văn Quế thất chông đang đứng ở cửa sổ bên cạnh. Bà biết chông mình vẫn thực thích đứa nhỏ Tĩnh Dương này, bà sợ ông sẽ không cẩn thận nói ra Nhược Hinh đang ở nơi nào, bởi vậy bà mới yêu cầu chông tuyệt đối không được phép đi ra, hết thầy giao cho bà xử lý.

Hà Vĩnh Minh nhìn ra bên ngoài. “Tĩnh Dương đi rồi?”

“Đúng..”

“Bà xã à, bà thất làm như vậy thực sự được không? Thật sự không cho hai đứa nhỏ gặp mặt một lần?” Hà Vĩnh Minh lo lắng hỏi, “Tôi vừa nghe lời nói của Tĩnh Dương, cảm giác được hấn cùng Tĩnh Dương trước kia không giống nhau, hấn thật sự yêu Nhược Hinh, nếu không hấn chắc chắn sẽ không đuổi

theo đến tận Tân Gia Pha.”

“Ta làm sao mà biết hấn nói yêu Nhược Hinh là thật hay giả?”

Ông nghe vậy cười cười. “Chúng ta nhìn Tĩnh Dương từ nhỏ đến lớn, hấn là đứa nhỏ như thế nào, chúng ta đều rất rõ ràng, hấn không nói dối.”

“Quên đi, có lẽ hai người bọn họ hữu duyên vô phân.”

Thái Văn Quế không nghĩ sẽ nhượng bộ, bởi vì bà không muốn nữ nhi phải chịu uy khuất nữa.

Hà Vĩnh Minh tuy rằng tưởng rằng có thể thay con rể vĩ đại nói chuyện, nhưng là thấy bà xã vẻ mặt tức giận, ông cũng không có nói thêm gì nữa. Dù sao bà ấy cũng là bởi vì rất yêu thương nữ nhi, nói cho cùng, lúc trước Tĩnh Dương ở hôn lễ biểu hiện thực sự quá tệ, thế cho nên làm cho bà không thể tha thứ cho hấn.

Nếu Tĩnh Dương đối với Nhược Hinh thật sự có tâm, như vậy bọn họ ngày nào đó sẽ ở cùng nhau thôi.

Cứ việc vẫn không có được sự lượng thứ của mẹ vợ, mà bà cũng kiên quyết không chịu nói ra Nhược Hinh đang ở nơi nào, nhưng Lục Tĩnh Dương cũng không vì thế mà từ bỏ, hấn vẫn tiếp tục hai ngày liền đi Hà gia báo danh.

“Người sao lại tới nữa?” Ngày thứ ba lại nhìn thấy hấn, Thái Văn Quế thật sự không thể tin được. “Người vẫn còn ở Tân Gia Pha sao, không về công ty có thể chứ?”

“Cảm ơn mẹ quan tâm, nhưng không được nhìn thấy Nhược Hinh con sẽ không trở về Đài Loan.”

“Người trở về đi, ta sẽ không có khả năng cho người thấy nó đâu, hơn nữa gần đây ta tính đưa nó rời khỏi Tân Gia Pha, cho nên người không cần lại đến nữa.”

Nhìn cánh cửa lại chuẩn bị đóng, Lục Tĩnh Dương nội tâm thất bại không thôi, hơn nữa bụng hấn cũng đã đau ba ngày nay.

Xem ra mẹ Nhược Hinh là quyết tâm không nói cho hấn nàng đang ở nơi nào, mà nơi hấn có thể tìm được nàng cũng chỉ có nơi này. Hấn đi về phía trước trong chốc lát, nhưng bởi vì bụng ngày càng không thoải mái nên đành ngồi xuống ở ghé ven đường.

Hấn rốt cục nên làm thế nào thì mẹ vợ mới thay đổi thành kiến với hấn đây?

Hấn vốn nghĩ sau khi đến Tân Gia Pha, rất nhanh là có thể nhìn thấy tiêu nữ nhân kia, rất nhanh là có thể mang nàng cùng nhau trở về Đài Loan, nhưng hiện tại xem ra, bọn họ trong lúc này khoảng cách vô tình càng lúc

càng xa rồi, bởi vì hắn hoàn toàn không biết nàng đang ở đâu. Nàng thật sự không cần Tĩnh Dương ca của nàng nữa sao? Vừa nghĩ đến làm hắn thật đau khổ, hắn cảm thấy bụng bắt đầu nóng rực lên đau đơn, cúi đầu đem mặt vùi vào hai tay.

Bụng hắn thật sự đau quá.....

Lúc này một chiếc xe cách Lục Tĩnh Dương một khoảng không xa bỗng dừng lại. “Nữ tu sĩ a, làm sao vậy?” Hà Nhược Hình hỏi nữ tu sĩ đang lái xe.

Vài ngày trước nàng theo lời mẹ đi chiếu cố nữ tu sĩ Marisa đang sinh bệnh, thẳng đến buổi sáng hôm nay, tình trạng bệnh của tu sĩ Marisa mới có chuyển biến tốt, đã khoẻ mạnh hơn, bởi vậy nàng mới cùng với một vị tu sĩ đi mua một số đồ dùng cần thiết.

“Ta thấy nam nhân ngồi ở trên ghế kia giống như cần giúp đỡ, thoát nhìn hình như là thân thể không khoẻ đó.” Nam nhân cúi đầu xuống làm người ta không thấy rõ mặt, nhưng động tác của hắn thoát nhìn là lạ.

“Phải không?” Hà Nhược Hình theo cửa sổ nhìn ra ngoài. Thật sự có một nam nhân ngồi ở trên ghế, chính là nàng cảm thấy thân ảnh kia tự hồ thực quen mắt....

Cực kì giống Tĩnh Dương ca, nhưng Tĩnh Dương ca làm sao có thể ở Tân Gia Pha này? Bất quá đúng như tu sĩ nói, nam nhân kia nhìn xác thực là có chút kì quái, hắn thật không thoải mái ở đâu sao?

“Con đi xuống xem một chút.”

“Hảo, vậy con nên cẩn thận một chút.”

Hà Nhược Hình xuống xe, sau đó đi về phía nam nhân đang cúi đầu chôn mặt trong lòng bàn tay, hỏi. “Tiên sinh, người có cần hỗ trợ gì sao?”

Tiếng nói ngọt ngào ôn nhu quen thuộc truyền đến, Lục Tĩnh Dương kinh ngạc nâng mặt lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng là bộ dáng kinh ngạc, nhưng giây tiếp theo Hà Nhược Hình lại xoay người chạy đi.

Đúng là Tĩnh Dương ca! Nhưng Tĩnh Dương ca làm sao có thể ở chỗ này? Quá mức kinh ngạc làm nàng nhất thời không có phản ứng, nhưng nàng chợt nhớ tới hắn đã từng nói không bao giờ muốn gặp lại nàng, bởi vậy nàng theo bản năng liền xoay người rời đi.

“Hà Nhược Hình, em đứng lại đó cho anh.....” (Min: đến nước này rồi nên để anh em nha ss). Lục Tĩnh Dương hô một tiếng, đứng dậy muốn đuổi theo tiểu nữ nhân đang chạy trốn kia. Hắn thật vất vả biết bao mới có thể gặp được nàng..... Kết quả hắn mới đi được hai bước, lập tức bởi vì bụng trở nên đau nhức mà gục ngã xuống đất.

Hà Nhược Hình nghe thấy âm thanh quay đầu, nhìn thấy hắn ngã trên mặt

đất, nàng lập tức quay trở lại.

“Tĩnh Dương ca, anh làm sao vậy?” Nàng lo lắng chạy vội đến bên người Lục Tĩnh Dương.

Nàng vừa mới tới gần, bàn tay to của hắn lập tức gắt gao cầm lấy tay nàng, nàng cảm thấy tay hắn lạnh như băng, hơn nữa sắc mặt lại tái nhợt.

“Tĩnh Dương ca, anh không được làm em sợ, em lập tức đưa anh đến bệnh viện.” Hà Nhược Hình khẩn trương đến nước mắt trào ra, bởi vì nàng thật không biết hắn tại sao lại bị như vậy. (Min: chính là vì tử a...)

“Em... Hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, không được lại rời xa anh.” Lục Tĩnh Dương đâu đến mất đi ý thức, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt tay nàng không buông.

“Tĩnh Dương ca!” (Min: ò e! ò e! tiếng xe cấp cứu... ^^~)

Tĩnh Dương ca, thực xin lỗi, xin anh hãy nhanh tỉnh lại.” Hà Nhược Hình ghé vào bên giường bệnh của Lục Tĩnh Dương, bàn tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy tay hắn, hóc mắt phiếm hồng nhẹ giọng hô. Trong phòng bệnh còn có hai vợ chồng Hà Vĩnh Minh, trên mặt biểu tình thật bất đắc dĩ.

Nhân được tin nữ nhi nói Lục Tĩnh Dương phải vào bệnh viện, vợ chồng bọn họ vội vàng chạy tới nơi, bác sĩ nói là bị đột phát viêm dạ dày cấp tính, loại bệnh này thống khổ tới rất nhanh chóng, hơn nữa bình thường sẽ làm bệnh nhân đau đến át đi ý thức, mà sở dĩ dẫn đến đột phát viêm dạ dày cấp tính, có thể là do có áp lực quá lớn hoặc quá mức khẩn trương.

Thái Văn Quế nhìn Lục Tĩnh Dương sắc mặt xám trắng nằm trên giường bệnh, không biết nên nói gì. Nếu hắn đã để ý Nhược Hình như vậy, vì sao ngay từ đầu không đối xử với nàng thật tốt, phải để đến mức bây giờ chính mình phải vào bệnh viện. (Min: quá chuẩn a, ta thích câu này, hehe...)

Hà Vĩnh Minh thì nhìn vẻ mặt đau khổ của nữ nhi đang ghé vào giường bệnh, sao đó lại quay sang nhìn vợ mình, phát hiện biểu tình của bà không còn cứng ngắc như trước, mới mở miệng nói. “Chúng ta đi ra ngoài trước, khi Tĩnh Dương tỉnh lại, chúng ta nên để cho hai đứa trẻ tự mình hảo hảo nói chuyện với nhau.”

Thái Văn Quế nhìn nữ nhi đang ngồi bên giường bệnh, cho dù bà có nói gì nữ nhi dường như cũng không nghe thấy, cũng không chịu rời đi.

Có lẽ đây là ý trời, bà không cho hai người bọn họ gặp mặt, nhưng bọn họ vẫn gặp mặt! Nhớ tới Lục lão phu nhân đã từng nói bọn họ nhất định sẽ ở chung một chỗ, nàng không khỏi than nhẹ.

Quên đi, cho bọn họ cơ hội một lần nữa thì tốt lắm.

Sau khi vợ chồng Hà Vĩnh Minh rời đi không lâu, Lục Tĩnh Dương tỉnh

lại, hắn đưa mắt nhìn thấy người đang ghé vào trong giường bệnh, cảm giác được tay của mình đang được bàn tay nhỏ bé kia nắm quá chặt chẽ, dù cho thân thể vẫn không khoẻ, nhưng trên mặt hắn lộ ra tươi cười đã lâu không thấy.

Hà Nhược Hình giương mắt, phát hiện hắn đã tỉnh lại, nàng khẩn trương đứng lên. “Tĩnh Dương ca, anh tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái hay khô? Bác sĩ nói anh do quá khẩn trương hoặc áp lực quá nhiều nên bị viêm dạ dày cấp tính, đau đến ngất đi.”

Viêm dạ dày cấp tính? Lục Tĩnh Dương nghe vậy có điểm buồng cười. Hắn cư nhiên khẩn trương đến nỗi đau đến mất đi ý thức mà té xỉu, có thể thấy được trong lòng hắn có bao nhiêu sợ hãi sẽ mất đi nàng!

“Tĩnh Dương ca, anh có chỗ nào không thoải mái sao? Em đi giúp anh gọi thầy thuốc đến....”

“Anh không sao.” Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. “Em không cần khẩn trương như vậy.”

Nghe được hắn nói mình không sao, Hà Nhược Hình ngược lại lại khóc. “Tĩnh Dương ca, thực xin lỗi, em không biết anh lại tới Tân Gia Pha tìm em, nếu em biết, nhất định sẽ không để anh không tìm thấy em, sẽ không để anh bị đau đến như vậy.” Nàng vừa mới nghe cha nói Tĩnh Dương ca đã tìm nàng ba ngày, cuối cùng tìm được lại té xỉu, nàng liền cảm thấy vô cùng khổ sở.

Cha nói Tĩnh Dương ca bởi vì yêu nàng mà đuổi theo đến Tân Gia Pha, tuy rằng nàng không dám quá tin tưởng, nhưng khi nhìn thấy Tĩnh Dương ca bỏ công việc mà hắn vẫn coi trọng chạy tới Tân Gia Pha, sau đó lại vì bởi không tìm thấy nàng mà té xỉu nàng liền tin, nàng tin tưởng hắn yêu nàng.

Trong phút chốc, những nôn nóng tích góp trong ngực hắn lâu ngày bỗng trở thành hư không. “Nếu sợ anh té xỉu, như vậy về sau không được lại làm cho anh không nhìn thấy em hoặc không tìm được em, được không?”

“Hảo.” Hà Nhược Hình gật đầu.

“Thế này mới là Nhược Hình ngoan của anh.” Lục Tĩnh Dương nở nụ cười.

“Tĩnh Dương ca....” Nàng thật sự cảm giác được Tĩnh Dương ca yêu thương của nàng đã trở lại như trước kia, Hà Nhược Hình cao hứng ôm lấy hắn. Nàng thật sự nhớ Tĩnh Dương ca trước kia luôn đối với nàng ôn nhu cười.

“Thực có lỗi ngày hôm đó đối với em hung dữ như vậy, sau đó em lại rời đi, anh thật tình không phải hải muốn nói như vậy.” Nhớ tới bà nói từng nói nàng vì hắn mà khóc, Lục Tĩnh Dương vì chính mình tức giận nhất thời mà

lên tiếng giải thích. “Bởi vì em đột nhiên mở miệng nói muốn ly hôn, tiếp theo lại nói muốn rời đi, cho nên anh rất tức giận, cho nên mới theo lời của em nói muốn em rời đi, nhưng vừa nói xong anh liền hối hận.” Cho nên ông trời mới bắt hắn bị viêm dạ dày cấp tính gì đó làm đau đến té xỉu.

“Tĩnh Dương ca, thật xin lỗi, em nghĩ tâm tình anh không tốt đều do em làm hại, bởi vì tại em bức anh kết hôn, lại lừa anh, cho nên em mới quyết định rời xa anh, cho anh được tự do, bởi vì em không muốn nhìn thấy anh thống khổ.”

“Có lẽ anh dù có bao nhiêu tức giận chuyện em làm, nhưng cũng không thể chịu đựng được từ nay về sau không thể được nhìn thấy em, bởi vì nó sẽ làm cho anh luôn nôn nóng bất an, nếu em không muốn lại nhìn thấy anh nằm ở bệnh viện, vậy thì không được rời xa anh.” Trong lời nói của hắn có một nửa là uy hiếp, nhưng hắn chính là không cho phép nàng lại rời xa hắn, nếu không hắn thực sự sẽ phát điên. (Min: Chap cuối và ca đã lộ ra một chút phúc hắc...)

“Em biết, về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, Tĩnh Dương ca muốn em làm cái gì em sẽ làm cái đó, chuyện anh không thích em sẽ không làm.” Nhớ tới mới vừa rồi thật sợ hãi, nàng tuyệt không muốn lại nhìn thấy hắn nằm trong bệnh viện.

Lời của nàng có tác dụng trấn an rất lớn, làm cho tâm tình của hắn nhất thời sáng sủa không ót, hắn bỗng phát hiện chính mình phi thường thích nghe nàng nói sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Nhìn thấy Lục Tĩnh Dương nở nụ cười, làm cho Hà Nhược Hình khoe môi cũng bắt giặc giờ lên.

Lúm đồng tiền ngọt ngào kia, làm cho hắn nhất thời choáng váng, hắn thân thủ vuốt hai má nôn mửa của nàng, động tác phi thường mềm nhẹ, cũng giống như trước kia, nhưng lại cho người ta cảm giác thâm tình hơn. “Nhược Hình, anh yêu em, còn có, rất muốn hôn em.”

Câu nói của hắn, nửa trước làm cho Hà Nhược Hình thực vui vẻ, còn nửa sau lại làm cho nàng thực thẹn thùng.

Nhưng thẹn thùng thì thẹn thùng, nàng vẫn thật cao hứng, Tĩnh Dương ca nói muốn hôn nàng, xem ra hắn thật sự yêu nàng, bởi vậy nàng chủ động tới gần mặt hắn, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Một cái hôn nhẹ như vậy không có khả năng làm cho Lục Tĩnh Dương thoả mãn, hắn thân thủ ôm lấy thắt lưng nàng, để cho nàng sát lại gần hắn một chút, hai người triền miên nồng nhiệt hôn môi.....

Đêm nay Lục gia mở tiệc chiêu đãi tại tầng ba một khách sạn sáu sao nổi

tiếng cao cấp với gần hai trăm khách mời, phụ trách thay Lục lão phu nhân tổ chức tiệc mừng thọ tám mươi tuổi, người quản lý hội trường tập hợp lại, tân khách phần đông, không ít những nhân vật nổi tiếng trên cả chính trường lẫn thương trường đều đến chúc mừng lão phu nhân của công ty điện tử Hoa Tín.

Hà Nhược Hình mặt lễ phục bằng tơ lụa màu vàng nhạt, xinh đẹp thanh cao lại tao nhã cùng ông xã yêu quý đi tới tiệc mừng thọ của bà, mà những hành động thân mật của bọn họ, đã phá vỡ được mọi lời đồn bên ngoài về quan hệ vợ chồng họ xảy ra vấn đề.

Không lâu sau khi tiếng vào hội trường, Lục Tĩnh Dương phát hiện mình để quên điện thoại di động trong xe, sợ có chuyện quan trọng muốn liên lạc, bởi vậy hắn quay trở lại lấy, mà Hà Nhược Hình còn đang tìm kiếm thân ảnh của bạn tốt. Tiểu Mạnh nói nàng sẽ cùng Tử Dương tham dự, nhưng xem ra hai người họ còn chưa thấy đến.

Nàng tìm tìm, bỗng do không cẩn thận liền ngã về người đang đứng phía trước.

“Cẩn thận!”

Có người đã hai vai của nàng, tránh cho nàng một phen té ngã, khi nàng còn chưa hoàn hồn, lập tức nghe được nam nhân mang theo ý cười nói. “Như thế nào mỗi lần chúng ta gặp mặt lại đều là tình huống này nhỉ.”

Thanh âm này hình như nàng đã nghe qua.... Hà Nhược Hình ngẩn đầu nhìn nam nhân phía trước, là một người diện mạo khá nhã nhặn xuất khí, ước chừng nam tử trẻ tuổi này chỉ hơn nàng vài tuổi, nàng vẫn cảm thấy dường như mình đã từng gặp hắn ở nơi nào, đối với lời nói của hắn lại cảm thấy tò mò.

“Ta có quen biết ngươi sao?” Nàng lẳng lẳng hỏi.

“Năm trước khi ta vừa trở về Đài Loan, cùng bằng hữu hẹn nhau tại một nhà hàng để gặp mặt, kết quả bằng hữu của ta có việc bận không thể tới, ta đi ra ngoài không cẩn thận đụng vào người. Sau đó không lâu, ta đi tham gia một buổi hoạt động bán đấu giá từ thiện lại gặp ngươi, tính cả lúc này đây, chúng ta mỗi lần gặp mặt đều không cẩn thận đụng vào đối phương, xem ra chúng ta thật là có duyên a!” Nam nhân vui vẻ cười.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Hà Nhược Hình cũng nhớ lại, đối với hắn nói có duyên, nàng cũng nở nụ cười. “Nguyên lai ngươi chính là vị tiên sinh kia.”

“Ánh mắt của ngươi đã thấy lại được rồi sao? Tiểu thư Hà Nhược Hình.”

“Đúng vậy, vừa hồi phục thị lực không lâu trước đây, bất quá ngươi làm sao biết tên ta?” Nàng không nhớ đã nói tên mình cho đối phương.

Nam nhân lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho nàng. “Ta là phụ trách bộ

phận quản lí của khách sạn này, Hạ Vĩ Phàm, thật cao hứng khi được làm quen với người.”

Nửa năm trước hẳn nghe theo lời của cha, từ Mỹ trở về khách sạn nhà mình đi làm, sở dĩ biết được Hà Nhược Hình là ai, đó là bởi vì lần này đại thọ tám mươi của Lục lão phu nhân công ty điện tử Hoa Tín là thuộc quy hoạch hẳn phụ trách, bởi vậy đối với chuyện của Lục gia hẳn đại khái biết một chút, nhìn ảnh chụp mới biết tên của nàng, mà “Tĩnh Dương ca” của nàng chính là cháu trưởng của Lục lão phu nhân.

Hà Nhược Hình nhìn danh thiếp của hẳn, lễ phép cười cười.

“Lần này tiệc mừng thọ của Lục lão phu nhân là do ta phụ trách, nhìn danh sách và ảnh chụp xong, mới biết được hoá ra người là cháu dâu của Lục lão phu nhân.” Đây là lần thứ ba hẳn thấy Hà Nhược Hình, nhìn nàng mặc lễ phục như vậy, càng tăng thêm vẻ ngọt ngào động lòng người, làm cho hẳn thực hâm mộ Tĩnh Dương ca của nàng.

“Hạ tiên sinh, ta cũng thật cao hứng khi được quen biết người.” Hà Nhược Hình cười nói, nghĩ lại quả thật nàng cùng hẳn đúng là có một chút duyên phận kì diệu.

“Đúng rồi, tại sao lại chỉ thấy một mình người.....” Hạ Vĩ Phàm nói một nửa lại đột nhiên dừng lại.

Nàng chú ý tới biểu tình quái dị của hẳn, nghĩ chắc là do hẳn nhìn thấy cái gì, quay đầu lại liền thấy ông xã anh tuần đang đi đến.

“Tĩnh Dương ca, anh đi nhanh như vậy đã trở về.”

Lục Tĩnh Dương thân mật ôm lấy eo bà xã, đem nàng gắt gao ôm ở bên người, con người đem hiện lên một chút hơn giận trừng mắt nhìn nam nhân lại đến gần bà xã của hẳn. Lần này đã là lần thứ ba bọn họ gặp nhau.

“Anh không phải nói không cho phép cùng người xa lạ nói chuyện sao?” Hẳn bá đạo nói.

“Nhưng là Hạ tiên sinh hẳn là.....”

“Mặc kệ hẳn là ai, anh không cho phép em lại cùng người này nói chuyện.”

Hà Nhược Hình liếc mắt nhìn Hạ Vĩ Phàm biểu tình cứng ngắc, sau đó lại nhìn Tĩnh Dương ca của nàng, nở nụ cười thật sâu. “Hảo, em sẽ không lại cùng hẳn nói chuyện.” (Min: ặc, hai vợ chồng này bắt nạt người ta quá a...)

Lại nói từ khi từ Tân Pha Pha trở về, nàng bắt đầu chú ý tới ham muốn giữ lấy của Tĩnh Dương ca đối với nàng thật phi thường mãnh liệt, đến ánh mắt hẳn nhìn nàng chăm chú cũng thật nóng rực, dù là động hay bất động đều như muốn hoà tan tâm mắt của nàng, muốn nàng chỉ nhìn một mình hẳn, vì

sao trước kia nàng lại không phát hiện đây là yêu chứ!

Bất quá nàng thật cao hứng khi biết vì sao Tĩnh Dương ca yêu nàng, bởi vậy nàng sẽ thật ngoan ngoãn nghe lời, nàng biết chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn, như vậy hắn sẽ mãi mãi yêu thương nàng.

“Thực ngoan, anh yêu em.” Lục Tĩnh Dương hôn lên hai má xinh đẹp phấn nộn của nàng, “Bà nội đã đến đây, hiên đang ở phòng nghỉ, chúng ta đi thỉnh an lão nhân gia đi.”

“Hảo.”

Nhìn Lục Tĩnh Dương cùng Hà Nhược Hình xoay người rời đi, nhìn bóng dáng bọn họ thân mật, Hạ Vĩ Phàm không khỏi lắc đầu.

Nhiều ngày nay không gặp, cái “Tĩnh Dương ca” kia của nàng tựa hồ trở nên càng cường hãn bá đạo hơn, lần trước là không cho phép nàng cùng người xa lạ nói chuyện, cần này càng quá mức, trực tiếp hạ lệnh muốn cô gái đáng yêu kia từ nay về sau không cho phép nói chuyện cùng hắn, hắn cảm thấy mình thật đáng thương, mỗi tình thâm mến của một man nhi ngây thơ là hắn từ nay như bị tuyên cáo đã xong.

Hắn vốn đang có ý nghĩ xấu, nếu ngày nào đó bọn họ không còn ở bên nhau, hắn nhất định sẽ phát động theo đuổi nàng, hiện tại xem ra khả năng này không phải là nhỏ, mà là hoàn toàn không có, bởi vì vợ chồng bọn họ tình cảm như vậy, tựa hồ so với trước kia còn thân thiết ngọt ngào hơn, cũng cảm làm cho người ta hâm mộ.

Cứ việc hắn đối với nam nhân kia có oán giận nho nhỏ, bất quá hắn vẫn thật cao hứng khi thấy bộ dáng vẻ mặt thật hạnh phúc của cô gái ngọt ngào kia, dù sao khi nàng như vậy là đẹp nhất.

Hạ Vĩ Phàm cười cười, xoay người đi làm việc.

Kết thúc

Trên bàn cơm.

“Người ta không muốn ăn cà rốt.”

“Ta cũng vậy.”

Bị quy định phải ăn xong cà rốt mới có thể rời khỏi bàn ăn, một lớn một nhỏ, nhìn về phía nam nhân đang ngồi đối diện còn đang phát ra sóng mắt ‘Không được không ăn’.

Lục Tĩnh Dương quyết định không thể sủng các nàng, bởi vậy nghiêm khắc nói: “Không cho phép bỏ đi.” Nhớ tới trước kia hắn là rất sủng bà xã, nàng mới có thể tạo thành thói quen kiên ăn (Chys: người ta là giữ dáng ý, a hk bik thì thui y:p)

”Cha người tức giận.” Hà Nhược Hình bắt đặc dĩ nhìn nữ nhi Quân Quân

bốn tuổi. “Như vậy tốt lắm, chúng ta cùng nhau nuốt xuống, đừng cảm đem nó nuốt vào.”

Nuốt? Lục Tĩnh Dương phát hiện vợ yêu dùng từ rất quái lạ.

“Hảo.” Tiểu Quân Quân gật đầu.

Hà Nhược Hình cùng nữ nhi nhìn khối cà rốt, động tác của hai người cơ hồ như nhất trí, đem cà rốt nhét vào miệng, cắn một cái, cắn hai cái, liền nuốt đi xuống, Lục Tĩnh dương nhìn xem trọn mắt há mồm. Hai người các nàng thật đúng là nuốt!

“Mẹ, ta đã nuốt mất!”

“Ta cũng vậy.” Hà Nhược Hình cười nói: “Chúng ta lại ăn tiếp một khối.”

“Hảo.”

“Ngừng!” Lục Tĩnh Dương nhìn thấy lão bà cùng nữ nhi chuẩn bị tiếp tục muốn ‘nuốt’ cà rốt. Ra tiếng kêu ngừng: “Quên đi, về sau các người không muốn ăn cà rốt sẽ không cần ăn.”

“Thật vậy chẳng? Thật tốt quá, cảm ơn cha, ta ăn no rồi.” Tiểu Quân Quân khoái hoạt rời khỏi bàn ăn.

Lục Tĩnh Dương bắt đác dĩ cười cười. Ai, mới vừa rồi còn quyết định sẽ không sủng các nàng nữa, kết quả ..... (Chys: bi thảm quá chứ seo =]])

Nhưng là khi thấy hai gương mặt đáng yêu kia, thật thống khổ khi nuốt cà rốt, hẳn sẽ không tin các nàng ăn lại khổ sở như vậy, cứ nghĩ cà rốt không phải là món gì khó ăn.

Xem ra hẳn vẫn là rất sủng các nàng.

“Ông xã! Cảm ơn anh.” Có thể không cần ăn cà rốt thật sự là quá tốt rồi! Hà Nhược Hình cười hướng lão công nói lời cảm tạ

“Hôn anh một cái xem như tạ lễ.” Vừa rồi khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó, bộ dáng quả thực là đáng yêu, làm cho hẳn muốn hôn nàng.

“Được.”

Hà Nhược Hình ngoan ngoãn nghe lời hôn môi lão công một cái, tiếp theo đôi bàn tay to giúp đỡ đầu của nàng. Nàng đem nụ hôn với lão công thân ái khế hôn biến thành lưỡi hôn nhiệt tình, mà nàng cũng đã thành thói quen.

Sáu năm gả cho Tĩnh Dương ca, trừ bỏ nửa năm hiểu lầm không thể giải, những ngày kế tiếp, tựa như mỗi ngày đều hôn, mỗi một ngày đều tràn đầy kích tình cùng ngọt ngào.

Hôn nồng nhiệt chấm dứt, Lục Tĩnh Dương còn lưu luyến hôn.

“Ông xã, nhanh chút ăn xong, em muốn đến bệnh viện xem Tiểu Mạnh.” Tiểu Mạnh ba ngày trước sanh ra một đôi long phụng thai (Min: sinh đôi một

traị một gái a), Tử Dương cao hứng đến độ phát khóc.

“Tên tiểu tử Tử Dương kia sẽ không phải khóc đó chứ?”

“Đối.” Tử Dương chỉ cần nhắc tới nữ nhân cùng bảo bồi liên vui sướng nước mắt chảy ròng.

“Cũng không phải lá hẩn sinh, tiểu tử kia rất khoa trương.”

“Long phụng thai thực đáng yêu, hẩn cảm động là phải!” Nàng hiểu được Tử Dương khóc rất khoa trương.

“Anh thấy em đẻ buổi sáng ngày mai đi là tốt nhất.”

“Vì sao?”

“Em không phải muốn sinh con sao? Nhiệt độ cơ thể của em hôm nay có vẻ cao, cơ dẫn thụ thai cũng có vẻ cao.” Hẩn nhớ rõ trong sách là viết như vậy.

Hà Nhược Hình đỏ mặt. “Nhưng là em đã đáp ứng với Tiểu Mạnh....”

“Gọi điện thoại nói với nàng em không rãnh, bởi vì chúng ta vội vàng muốn sinh con.”

“Em thế nào không biết xấu hổ lại nói như vậy a!”

Lục Tĩnh Dương một bên cầm lấy di động, Hà Nhược Hình thấy hẩn muốn gọi điện thoại, lập tức ngăn cản, bởi vì nếu không ngăn cản, hẩn thật sự sẽ nói như vậy với Mạnh Ảnh.

“Anh không cần gọi.”

Lục Tĩnh Dương đem lão bà muốn cướp đi điện thoại di động ôm ngồi ở trên đùi hẩn, sau đó lại là một cái hôn nồng nhiệt

Vuốt ve khuôn mặt phấn nộn xinh đẹp của nàng, hẩn cười nói: “Anh nghĩ không cần đến buổi chiều, hiện tại nhiệt độ cơ thể em đã rất cao.”

Nàng hờn dỗi kháng nghị: “Cái gì?” Còn không phải là vì hẩn hôn nàng sao?

Lục Tĩnh Dương dán câu nói lại bên tai lão bà, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Nhược Hình nháy mắt trở nên ửng đỏ.

“Anh đang nói cái gì nâng tư thế lên .....”

“Cứ làm sẽ biết.”

Hướng nữ nhi nói muốn ngủ trưa, Lục Tĩnh Dương nắm vẻ mặt e lệ của lão bà trở về phòng, bắt đầu kế hoạch sinh con mãnh liệt.....

Kỳ thật sinh trai hay gái hẩn không sao cả, hẩn nói muốn sinh con thuần túy là vì sủng nàng, thấy nàng muốn sinh con như thế, bởi vậy hẩn mới đến hỏi riêng đệ đệ.

Dù sao hẩn chỉ cần lão bà của hẩn cao hứng, như vậy hẩn liền vui vẻ.

Ngày vẫn như cũ tiếp tục ngọt ngào .....

Toàn văn hoàn.